

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANZİZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl: 11 Sayı: 18

Ekim 2005

Kardelen Yayın Kolu

İnternet ve Elektronik Posta Adresimiz

Web : www.sj.k12.tr

E-posta : sj@sj.k12.tr

Kardelen : kardelen@sj.k12.tr

Kardelen tüm sayılar : www.sj.k12.tr

adresine gidiniz ve "kardelen" butonuna tıklayınız.

kardelen

KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl:11 Sayı:18

Ekim 2005

Öz. Saint-Joseph

Fransız Lisesi Müdürü

Laurent Pichot

Türk Müdür Başy.

Ender Üstünel

Genel Yayın Yönetmeni

Nurcan Pehlivanoğlu

İnceleme Kurulu

Nurcan Pehlivanoğlu

Mişel Tagan

Seçici ve Yazıcı Kurul

Ecem Kalkavan

Gülfem Bilgiç

İpek Bilen

Âlâ Nazlı Altıer

Burcu Bilge

Fotoğraflar

Nurcan Pehlivanoğlu

SJ. Web Sitesi

Kapak Fotoğrafi

Gökçe Pehlivanoğlu

Yapım

çözüm

(0216) 315 60 52

Baskı

Ege Basım

(0216) 472 84 01

İÇİNDEKİLER

Projets (Laurent Pichot).....	2
Adnan Benk Hocamızı Andık (Ender Üstünel)	3
Cumhuriyet ve Türkiye	4-5
Cumhuriyet ve Biz	6
Deniz - Anlık Parıltılar	7
Yetenek Başka Bir Şey	8
Küçük Bahçe	9
Ağaçlar	10
Ahlak Anlayışı Üzerine Bir Düşünce	11
Kardelen Yayın Kolu Okur Anketi	12
Şişli Terakki Vakfı ve Okulları Tarafından Düzenlenen "Umutlarımız" Konulu Şiir Yarışması Ödül Töreni	13
Özleyen - Aşkın Tadı	14
Kitabe-i Seng-i Mezar	15
Haberde Ekspres ve Elçi Yayıncılık Tarafından Düzenlenen "Çevre" Konulu Şiir Yarışması	16
Saat On İki	17
Dayanışma	18
Çevre Haftası	19
Eğitim ve Barış	20
Köprü	21
Yol	22
Hayat Çizgisi	23
Merhaba Sevgili Günlük	24-25
Yürüyorum	26
Tavsiye Ettiğim Kitaplar	27
Kyoto Protokolü	28
Duvar	29
Zaman	30
Münazara	31
Duvar Üzerine Bir Deneme	32
2004-2005 Öğretim Yılı 1884 Vakfı Türkiye Liselerarası Web Yarışması 2005	33
Kardelen Yayın Kolu "Çevre" Konulu Fotoğraf Yarışması Sonuçları	34
Hayat ve Bir Çift Göz	35
Geçmişe Yolculuk	36-37
Türkçe Tiyatro Kolu	38
Ana-Baba Hakkı - Büyükkada Gezisi.....	39
Etilinlikler	40
Bir Proje	42
Yağmur - Yağmur Duası	43
Sosyal Yardım Kolu Çalışmaları ve Teşekkürlerimiz	44
Fas Projesi	45
Güzel Sanatlar Kulübü	46
"İstanbul veya Çanakkale'den İstanbul	47
Sj Fransızca Tiyatro Kulübü	48-49
Bilim Yarışması - Fotoğraf Günleri	50
L'ambulance au collège Saint-Joseph en 1912.	51-52-53
Les Festivités du 19 juin 1925	53-54
L'incendie du 5 juin 1870	54-55
Rencontre Avec l'Autre	56
L'Enfer ou le Paradis	57
Le Travail des Enfants - Apprendre	58
A-T-On Besoin D'Autorité?	59
La différence, une part naturelle	60-61
Les Détenus Et La Société	61
L'Espoir d'une égalité totale	62
l'Autre, une diversité enrichissante	63
Le Bonheur	64
Lebonheur de créer	65
Médias et éthique	66
La Pollution Urbaine, Un Problème, Grave de Notre époque	67
Les Causes De L'utilisation De La Drogue	68
La Semaine de la solidarité	69-70
La Presse peut-elle être démocratique?	70
La Création Douleoureuse	71
L'homme puissant contre la drogue	72
Le Dopage, Un Choix Fatal - Le Bonheur.....	73
<<Lire >> Le Voyage	74
Le Véritable Progrès	75
Diversités Culturelles. Source d'Enrichissement	76
Duo-Dualite	77
Sj Sport-Fest	78
18 Mart Çanakkale Zaferi - Scrabble Turnuvası	79
Etkinlikler - Okulumuzu Ziyaret Edenler	80

PROJETS

Duo-Dualité, le tournoi de sport des écoles francophones, les Premiers pas de 9 du club de danse contemporaine, la représentation d'Ondine par le théâtre français, la mise en scène d'Oscar du théâtre turc, l'Archipel, le Concours Scientifique, l'après-midi de prévention des séismes, l'installation et l'exposition du club d'art, La Semaine Solidarité Environnement Francophonie, le suivi du site internet par le club du même nom, le projet « Maroc » les « Münazara », les Rencontres Eco-Jeunes, l'enregistrement des livres de mathématique pour les enfants aveugles, etc, tous ces noms, plus ou moins transparents, ont en commun de nommer des projets « lourds » qui ont été développés cette année par des professeurs et des élèves. Sans minimiser le moins du monde les heures d'enseignement « normales », les projets par leur ampleur, leur longueur, l'investissement personnel qu'ils impliquent sont sans aucun doute des moments forts de la vie des élèves. Un projet s'inscrit forcément dans la durée. Pour nos élèves qui vivent presque tout le temps dans l'immédiateté c'est l'occasion de s'initier au long terme. Un projet c'est un grand voyage avec ses préparatifs, ses espérances -plus ou moins déçues- ses aventures, ses joies et ses peines, ses moments de découragement où on a envie de tout envoyer balader, ses bonnes surprises lorsqu'un élève adopte une attitude très différente de ce qu'on avait l'habitude de voir dans la classe. Un projet, c'est une équipe d'adultes et de jeunes, une dynamique. Tout le monde embarque sur le même bateau, un élève qui n'assume pas ses responsabilités et c'est toute l'équipe qui prend l'eau. N'a-t-on pas vécu ces scènes de pleurs ou de découragement pour tel ou tel projet, combien ont pensé tout abandonner en se disant « à quoi bon! », n'a-t-on pas eu vent d'engueulades mémorables. Et pourtant tout le monde est arrivé au bout du voyage. Nous avons pu le constater lors des différentes représentations, expositions, installations, les oeuvres sont de très grande qualité. Et c'est vrai qu'il y a eu de nombreuses réalisations quasi professionnelles. Quelle fierté, lorsqu'on arrive au bout du voyage, que l'objectif est atteint. Mais si la réalisation de l'objectif est importante l'essentiel est ailleurs. De quoi est-on fier lorsqu'on a réussi ? Pas seulement du résultat mais du cheminement, des multitudes d'obstacles que l'on a franchis, des petites victoires que l'on a gagné, en se disciplinant, en refaisant pour la 10ème fois le même geste, en répétant une tirade imprononçable. La victoire est d'abord une victoire sur soi-même. Et cette année beaucoup de jeunes ont gagné.

PROJELER

Duo-Dualité,(1) Fransız okulları spor turnuvası, Çağdaş Dans Kolu'nun « Les Premiers Pas de 9 » adlı dans gösterisi, Fransızca Tiyatro gurubu tarafından « Ondine » adlı oyunun sergilenmesi, Türkçe Tiyatro Kolu'nun « Oscar » adlı oyunu sahneye koyması, Archipel,(2) Bilim Yarışması, deprem önlemleriyle ilgili yapılan çalışma, Güzel Sanatlar Kolu tarafından hazırlanan çalışmanın sergilenmesi, Dayanışma-Çevre-Frankofoni Haftası, İnternet Kolu'nun web sayfamızı güncelleme çalışmaları, « Fas » Projesi, « Münazara » lar, Eco-Jeunes Buluşmaları, görme özürlü öğrenciler için matematik alıştırmalarının kasete okunması... Çok iyi bildiğiniz ya da adını ilk defa duyduğunuz bu çalışmalar aslında öğretmen ve öğrenciler tarafından geliştirilmiş çok « büyük » projeler. « Normal » ders saatlerini en ufak bir şekilde aksatmadan gerçekleştirilen bu projeler geniş içerikleri, uzunlukları ve gerektirdikleri çabayla kuşkusuz öğrencilerin yaşamları boyunca anımsayacakları önemli anları oluşturdular. Proje hazırlamak için zamana ihtiyaç vardır. Bu yüzden, bu çalışmalar, istedikleri her şeyin anında gerçekleşmesini arzu eden öğrencilerimizin düşüncelerinin değişmesinde etkili oldular. Proje, hazırlıkları, beklentileri, hayal kırıklıkları, maceraları, sevinç ve hüznleriyle, zaman zaman umutsuzluktan doğan her şeyi bırakıp kaçma arzusuyla, kimi zaman da bir öğrencinin sınıfta alışlagelmiş hareketlerin dışında güzel bir davranış sergilemesiyle yaşanan hoş sürprizlerle dolu uzun bir yolculuktur. Proje, yetişkinlerden ve gençlerden oluşan dinamik bir ekip çalışmasıdır. Herkes aynı gemide ve bir öğrencinin işini aksatması tüm ekibi etkiler. Çalışmalar süresince, bazı projelerde umutsuzluğa kapılıp az mı gözyaşı döküldü ! Az mı her şeyi olduğu gibi bırakıp kaçma isteği yaşandı ve akıllardan silinmeyecek uzun tartışma rüzgarlarına kapılındı ! Fakat her şeye rağmen herkes bu yolculuğu başarıyla tamamladı. İzlediğimiz çeşitli sergi ve gösterilerdeki çalışmaların kalitesi bu başarının bir ispatı. Gerçekten de neredeyse profesyonellik derecesinde bir başarı sergilendi. Yolculuğun sonunda amaca ulaşılması ne kadar gurur verici. Fakat tabii ki bunun yanında, bu noktaya gelene kadar yapılan çalışmaların öğrencilere kazandırdıkları çok daha önemli. Peki başarıya ulaştığımızda bizi bu kadar gururlandıran nedir? Sadece sonuç değil, bu sonuca ulaşırken katedilen yol, belki de onuncu kez bir hareketi yinelerken ya da çok zor bir tiradı ezberlemeye çalışırken aşılacak çeşitli engeller, kazanılan minik zaferlerdir bizi gururlandıran. Öncelikle kendi üzerimizde kazandığımız bir zaferdir bu. Ve bu yıl birçok genç bu noktaya ulaştı. Onlara bu yolculuklarında yol gösteren herkese çok teşekkür ediyoruz.

**Müdür
Laurent Pichot**

Duo-Dualité : 10. Sınıflar için düzenlenip, Stéphanie Parent tarafından yürütülen, resim, metin ve iletişim üzerine kurgulanmış, Pascale Lord ve David Thélér adında iki çağdaş sanatçı tarafından desteklenen bir proje.

L'Archipel : HZ C sınıfı öğrencileri ve öğretmenleri Mme Serim ve Mme Morel tarafından gerçekleştirilen fransızca öğrenimiyle ilgili bir örneklemeli oluşturma projesi.

Adnan Benk Hocamızı Andık...

Yönetmenliğini Mustafa Yenipazar ve Nuri Aksu'nun üstlendiği, Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Merkezi, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı ve TRT'nin katkılarıyla hazırlanan "**Gönülçelen: Ben, Adnan Benk**" başlıklı belgeselin galası okulumuzun ev sahipliğinde 16 Haziran 2005 tarihinde yapıldı.

Edebiyat ve sanat eleştirileriyle Türkiye'de bir tarzın sahibi, ansiklopedi yayıncısı, seramikçi, belgesel film yönetmeni ve Fransız edebiyatı uzmanı Adnan Benk'i konu alan ve hazırlıkları 2004'te başlayan belgesel Ocak 2005'te tamamlandı.

Adnan Benk kimdir ?

Adnan Benk 1922 de Paris'te doğmuştur. 1941'de Saint-Joseph'i bitirmiş ve 1942 yılında İstanbul Üniversitesi Fransız ve Roman dilleri Filolojisine girmiştir. 1946 yılında mezun olduğu bu bölümde asistan olarak kalmıştır. Emekli olduğu 1982 yılına kadar, onun bilge kişiliğine ve insanlığına hayran olmuş yüzlerce öğrenci yetiştirmiştir.

Adnan Benk hocalığının yanında Ansiklopedi çalışmaları, çevirmenlik, eleştirmenlik, dergi yöneticiliği gibi birçok önemli işi son derece başarıyla yapmıştır. Edebiyat, tiyatro, müzik, sinema ve plastik sanatlara ilişkin eleştiri ve deneme yazıları bulunan Benk, Büyük Lügat, Meydan Larousse Ansiklopedisi'nin çeviri bölümünü ve Türkiye Ansiklopedisi'ni yönetmiştir. Öykü ve roman çevirisi de yapan Benk, Gelişim Yayınları tarafından çıkarılan Büyük Larousse Ansiklopedisi'nin Genel Yayın Yönetmenliğini üstlenmiştir.

Adnan Benk 1960'larda belgesel film çekimiyle uğraşmıştır. 1963'te "**Aktamar**" belgeselinin yönetmenliğini yapmıştır. 1956'da "**Hitit Güneşi**", 1965'te "**Ben Asitavandas**" belgesellerinin özgün müziğini yapmıştır. "Ben Asitavandas" belgeseli ile 1965'te İtalya Paddua Üniversitesi 10. Ulusal Film Şenliğinde İkincilik Ödülü almıştır. Bu ödül tümü Türkler'den oluşan bir ekip tarafından gerçekleştirilmiş, belgesel film dalında kazanılan ilk ödüldür.

1980'lerde dergiciliğe merak salmıştır. 1982'de kurup 1985'e kadar yönettiği Çağdaş Eleştiri dergisinin edebiyatımızda ayrı bir önemi vardır. Bu dergide **Melih Cevdet Anday, Enis Batur, Akşit Göktürk, Berna Moran, Ahmet Oktay, Emin Özdemir ve Sevdâ Şener** gibi önemli isimler yazılar yayımlamışlardır.

Çağdaş Eleştiri dergisinde yayımlanan söyleşilerde, **Melih Cevdet Anday, Edip Cansever ve Yaşar Kemal** gibi Türk edebiyatının önde gelen yazarları vardır. **Macit Gökberk** ile Türk dili, **İlhan Usmanbaş** ile müzik, **Ömer Uluç** ve **Nuri İyem** ile resim üzerine yapılan söyleşiler yer almıştır.

19 Ocak 1998 de aramızdan ayrılan değerli Hocamızın eleştiri yazılarını öğrencileri ve dostları 2000 yılında kitaplaştırmışlar ve yayınlamışlardır. İki cilt olarak Doğan yayıncılıktan çıkan bu kitap Hocanın bilgeliğini, titiz eleştirmenliğini ve biraz da öğretmen yönünü ortaya koyan eserlerdir.

16 Haziran'da onun yakınında olma şansını yakalayıp bize tanıklık eden konuklardan duyduklarım inanın gururumu okşadı. Bir eğitmenin nasıl yüceleceğine en iyi örneklerden birini oluşturduğuna inandığım Adnan Benk Hocayı bir defa daha saygıyla anıyorum.

Ender Üstüngel 1983
Türk Md. Başy.

Kaynakça:

1. Ayar, "Anahatlarıyla Türkiye Belgesel Film Tarihi"
2. <http://www.dogankitap.com>
3. Nuri Aksu'nun derlediği yaşam hikâyesi

CUMHURİYET VE TÜRKİYE

1789 Avrupa'da aydınlanma'yı sağlayan Fransız Devrimi, 1923 yılının 29 Ekim'i Türk aydınlanmasını sağlayan Cumhuriyet ateşinin yakılması. Ulu Önder kitaplarından bir tanesinin köşesine: "1923-1789=134 yıl gecikildi" şeklinde not almıştır. Yolun da gerçekten Avrupa aydınlanmasına çok uzak gözüküyordu. Fakat Türk ulusunun amacı belirlenmişti. Tek gaye liderinin açtığı yolda akıl ve iradesini kullanarak yakılan bu ateşi hiç söndürmemek olmuştur. Belli bir amaç doğrultusunda yürüyen insanların gösterdikleri her çabanın kendilerine ne getirdiği yönünde beklentilerinin oluşması olağandır. Peki Cumhuriyet yolunda yürüyüş Türkiyemiz'e ve Türk halkına ne kazandırdı?

Türkiye'nin evrensel nitelikteki önderi ve kurucusu Gazi Mustafa Kemal ve beraberindeki devrimci kadroların Cumhuriyet'i hangi yönüyle algıladıkları oldukça önem göstermektedir.

Cumhuriyet, devlet başkanının seçimiyle ve belli bir süre için belirlendiği yönetim biçimi anlamında kullanılır ki sanırım bunun üzerinde tartışma yoktur. Bu birinci boyuta devrimciler ikinci boyutu da getirmişlerdir. Bu boyutuyla cumhuriyet, demokrasiyle de örtüşür bir niteliktedir. Tüm bunların dışında Cumhuriyet'in başlıktan da yola çıkarak Türkiye için ayrı bir anlamı vardır ki onu da Mustafa Kemal'in "**Benim en büyük eserim Türkiye Cumhuriyeti'dir.**" sözünden çıkarmaktayız. Bu sözle ne devlet başkanının seçimiyle işbaşı yapmasını ne de demokratik bir unsuru dile getiriyordu. Bunla anlatılmak istenen Türk Devrimidir. Türkiye'de Cumhuriyet'in kurulma koşulları farklıdır. Almanya, Avusturya'da cumhuriyet emperyalist bir savaştan sonra kurulmasına rağmen Türkiye Cumhuriyeti üzerine ölü toprağı serilmiş bir ulusu diriltmek ve

çağdaşlaştırmak için antiemperyalist bir mücadele sonunda kurulmuştur. Öyleyse Türkiye'nin koşulları içinde cumhuriyet Türk Devrimi unsurları ile özdeştir. Bugün elimizi başımıza götürüp şöyle bir düşündüğümüzde çağdaşlaşma yönünde atılan her adımın Türk Devrimi unsurlarının bir sonucu olduğu bir gerçektir.

Türk Devriminin her unsuru cumhuriyetin evrensel niteliğini tamamlar niteliktedir. Bu unsurlar yeni Türk Devleti'nin anayasasına sindirilmiş yasalarla ve büyük kurtarıcının altı ilkesinde toparlanmıştır. Cumhuriyet Türkiye'de uygulamaya konulurken şu üç unsur önemlidir. Birlik ve beraberlik, eşitlik ve otorite. Bu üç tema altında birleşen ilkeler doğrultusunda Türkiye uyanmıştır.

Fransa ve İspanya cumhuriyetleri birçok kesintiye uğramıştır. Arada eskiye dönüş süreçleri yaşanmıştır. Ancak Türkiye birçok demokrasi kesintisi yaşamış olsa da bu sene cumhuriyetin 81.yılı kutlanmaktadır. Hâlâ çoğulcu demokratik düzen uygulanıyor, çağdaşlaşma birtakım engellere rağmen büyük bir hızla sürüyor, toplum eğer hâlâ dinamizmini bu yönde kullanıyorsa tüm bunlar cumhuriyet sayesinde.

Diğer bir devrim unsuru ulusçuluktur. Egemenliğin kayıtsız şartsız millete teslim edildiği ülkemizin özgürlüğü ve bağımsızlığı uğruna, kendisine verilen bu hak ve görevi asla bırakmamak amacıyla savaşabilir. Birlik ve beraberlik bu yönde kazanılmıştır. Bu anlayış birçok sömürge durumunda yaşayan ulusu bağımsız hale getirmiştir. Biz bağımsızlığımızı ve dünyadaki çağdaş yerimizi ulusçuluk anlayışına borçluyuz. Cumhuriyet yönetimi şeklinde de olduğu gibi ulusçuluk hanedan ve sınıf egemenliğine karşıdır.

Cumhuriyetle birebir bütünleşen devrim ilkelerinden biri halkçılıktır. Bugün eğer herhangi bir sınıfın egemenliği yoksa, özgürlükçü, çoğulcu bir anlayış varsa, yönetimde, siyasette, kalkınmada, gelir dağılımında, devlet ve ulus olanaklarının halk yararına kullanılmasında halkçılığın yani cumhuriyetin içeriğinin rolü yadsınamaz. Halkçılık aynı zamanda kadın erkek eşitliğini de getirir ki bu anlayış ülkemizi her alanda büyük bir atılıma yönlendirmiştir. **Napolyon "Bir ülkenin gelişmişliğine bakmak için kadınların haklarına bakmak gereklidir"** demiştir. Türk kadını ve erkeği eşittir ve bundan güç almaktadır.

Cumhuriyet ve halkçılık ilkeleri bireye toplumsal yaşam katmaktadır, fakat asıl gelişme nasıl olacaktır. Ulusal ekonomi gelişmelidir ki bir

ülke çağdaşlaşma yolunda ilerleyebilsin. Bu nedenle Türk devrimi ulusal bir ekonomi yaratmak, bunları işletmek ve bunları halk yararına kullanılmasını sağlamak istemiştir. Bugün Türkiye cumhuriyeti ekonomisiyle kaynaklarını halkı yararına kullanmasıyla kendinden söz ettiren bir devlettir.

Çok ama çok önemli bir ilke vardır ki o da laikliktir. Laiklik Türk ULUSUNUN YAŞAMA BİÇİMİ olmalıdır. Aydınlik aklın bir ulus yaşamı üzerinde yansımadır. Türkiye'nin toplum ve devlet yaşamı usa dayalıdır. Eğitim, siyaset, devlet, hukuk alanlarında etkili olan en önemli unsur laikliktir. Cumhuriyet 'in felsefesinde halk egemenliği, laiklik ve çağdaşlık vardır. Yönetim halkın egemenliğine değil de kimin egemenliğine dayanacaktır? Demokrasi ve laiklik bu nedenle birbirinden ayrılamaz. Mustafa Kemal çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmamızdaki en önemli nedenin devlet kurallarını dinsel kurallara bağlı olması şeklinde değerlendirmiştir. Laikliği buradan yola çıkarak dinsizlik anlamına getirenler büyük bir aymazlık içindedirler. Bugün çağdaş dünyadaki yerimizi, görüntümüzü, çağdaş temellerimizi, gençlerin beyinlerinin aydınlığını neye borçluyuz? Laiklik zorunlu bir ilkedir çünkü toplumların gelişmesi için gerekli olan bilim laiklikle yaşama alanına sahip olur. Türk bilim adamlarının attığı bazı adımların insanlık için yankılanmasını gazetelerde okuyup kivanç duymuyormuyuz?

Tüm bu ilkeler çerçevesinde gözlemlenen devrimlerin yanında pek de bu ilkelerden bağımsız düşünilemeyecek tek başına devrimler vardır. Bunlar akılda çağdaşlaşmanın dışarıya yansımaları olan şapka devrimi, hayatımızın birçok alanında kolaylık getiren takvim ve saatte yenilikler. En önemli devrimlerden bir tanesi dil devrimidir ve bu sayede ulus bağları dogmatik kurallara sahip durağan olan din olmaktan çıkmış ve dilin ulusu oluşturmadaki önemine yer verilmiştir. Uygarlığa böylece bir adım daha yaklaşmış ve bu durumun faydalarını fazlasıyla bugün yaşamaktayız.

İşte tüm bunlar cumhuriyetin dolayısıyla Türk devriminin bizlere kazandırdıklarıdır. Eğitimde, hukukta, bilimde, toplumsal yaşamda, siyasette çok büyük atılımlar yaşadık ve yaşamaktayız. Çünkü Cumhuriyet kendi içinde bu getirileri sağlayan dinamikleri de Türk ulusunun kafasına işledi. Türkiye, birçoğunun adının cumhuriyet olduğu ancak halkına bu getirileri getirmeyen hantal, sözde bir cumhuriyete sahip değildir. Bu her alanda görülmesi olası bir durumdur.

Ulu önder vefatından önce yazdığı bir mektubun Cumhuriyet'in 75.yılında açılmasını temenni etmiştir. Bu mektubunda eğer hâlâ cumhuriyet yaşıyorsa bundan sonra yıkılmasının mümkün olamayacağını belirtmiştir. Evet Cumhuriyet, bize kazandırdıkları ile yıkılmaz çünkü her birimiz aydınlık, çağdaş, ussal olma yönündeki kazanımlarımızla Cumhuriyet meşalesinin sonsuza kadar yanmasını bugünü ve yarını aydınlatmasını sağlayacağız. Ulu önderin bu mirasını her geçen gün güçlendirmeli ve her sene 29 Ekim'de dönüp kendimizi kazandıklarımız ve kazandırdıklarımız yönünde sınayalım. Niyazi Berkes "Türkiye'de Çağdaşlaşma" adlı eserinde bu kazanımların gençler tarafından nasıl sürekli kılınabileceğini şu şekilde ifade etmektedir: "...tarihle bilinçli ve objektif bir bağ kurmak... ileriye dönük ÖZGÜRLÜK mirasının titizlikle korunmasını sağlamaktır. Atatürk, açtığı çağın getireceği sayısız siyasal, ekonomik, toplumsal sorunları çözmüş olmak iddiasına kalkışmamıştır. O, geleceğin kuşaklarına çağdaş, dünya çerçevesi içinde, geleceğin bütün özgürlük kapılarını açan bir miras bırakıp gitmiştir. "Biz de Türkiye Cumhuriyeti'nin 81.yılımı kutladığımız bu günlerde bu değerlere sahip çıkalım, koruyalım, daha ileriye götürelim.

Ali Seyhan UĞURLU
11 TMA

Kriton Curi Parkı Gönüllüleri tarafından düzenlenen "**Cumhuriyet**" konulu kompozisyon yarışmasında 11 TMA sınıfından **Ali Seyhan Uğurlu** ikinci olmuştur.

CUMHURİYET VE BİZ

Cumhuriyet, bağımsızlığı esas alan, demokrasiyi yaşatan, halkın başka bir otoritenin buyruğu altında olmaksızın kendi ayakları üzerinde durabilmesini sağlayan bir yönetim şeklidir. Yıllar boyu, farklı milletlerden insanlarla birlikte Osmanlı Devleti adı altında yaşayan Türk halkı mutlak monarşiyle yönetilmiş; demokratikleşme yolunda uygulanan meşrutiyet yönetimine ayak uyduramamış; çağdaşlaşma ve medeniyet kavramlarından habersiz, yaşamını sürdürmek zorunda kalmıştır. Bu süreç, Atatürk'ün Cumhuriyet'i ilan etmesiyle sona ermiş; bu andan itibaren Türk halkı bağımsızlığını eline almış; yeni bir Türkiye Cumhuriyet Devleti kurmuştur.

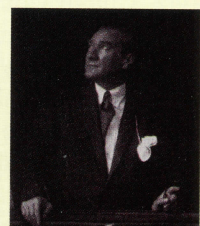
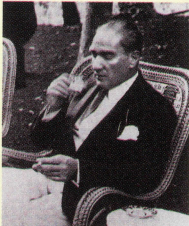
Cumhuriyet'in ilan edilmesi, yeni kurulan Türk Devleti'nin gelişmesi ve ilerlemesi için tek başına yeterli olmamıştır. Bu yönetim şekli, birtakım yenilikleri de zorunlu kılmıştır. Örneğin, Cumhuriyet'in ilanından sonra halifeliği devam ettirmek imkansızdı; çünkü Cumhuriyet laikliği esas alıyor, dinin devlet işlerine karışmasına izin vermiyordu. Halkın üzerinde halifenin gerici baskılarının önlenmesi gerekiyordu. Medreseler ve tarikatların çalışmalarının sona erdirilmesi ve modern eğitim veren okulların açılmasıyla dinin halk üzerindeki olumsuz etkileri kaldırılmış; bu da halkın çağdaşlaşmasındaki ilk adımı oluşturmuştur.

Halkın kendi kendini yönetmesi, konumları ne olursa olsun, bireyler arasında eşitliği sağlamış, insan haklarının hayata geçirilmesine yardımcı olmuştur. Baskıdan uzak, düşünce özgürlüğünün ve refah ortamının bulunduğu yeni Türkiye Devleti'nin medeniyete erişmesi ve ilerlemesi bu sayede hızla gerçekleşmiştir. Cumhuriyet'in birlik ve beraberliği arttıran bütünleştirici etkisi, eskiden beri süregelen milliyetçilik duygusunu güçlendirmiş, bu da Cumhuriyet'in, önceleri denenilen yönetim şekillerinden farklı olarak, kalıcı olmasını sağlamıştır. Bu nedendir ki, yeniliğe karşı çıkan gerici zihniyetlerin yıkıcı çalışmaları, Cumhuriyet rejimini zedeleyememiş, aksine insanların bağımsızlıklarını sürdürme isteklerine sıkı sıkıya sarılmalarında teşvik edici bir etki uyandırmıştır.

Cumhuriyet, beraberinde getirdiği yenilikler ile Türk halkının değişmesine ve gelişmesine olanak sağlamış; Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni medeniyet seviyesine ulaştırmıştır. Bizlere düşen görev ise, bu rejime zarar verecek olanlara doğru yolu göstermek ve Cumhuriyeti ayakta tutan Atatürk inkılaplarını elimizden geldiğince yaşatmaktır.

BURAK ERARSLAN

11 FB

DENİZ

Cumhuriyet, dalgalı bir denizdir. Tanımlanması, kelimelere dökülüp de anlatılması zor olan; dalgaları, köpükleri yüreğin sahillerinde hissedilen...

Mavi gözlü askerin yarattığı o denizde türlü türlü olaylar yaşanır. Kimi zaman fırtınalar kopar, kimi zamansa dalgalar geriye çekilir kıyıdan. Olan biten her şeye rağmen deniz, yaratıcısının emanetini en derinlerde saklar.

Asker, cumhuriyet denizine eğitim ve bilgiyi bırakmış. Onların en diplerde yer bulmasını sağlamış.

Zaman geçmiş, bilge asker toprağın üstünlüğüne boyun eğmiş; toprakla bir olup gitmiş. Onun gitmesi, ardında bıraktığı denizin adeta tekrar doğmasına sebep olmuş. Deniz, gün geçtikçe bilginin ışığı ve sevginin yüceliğiyle enginleşmiş. Derya misali deniz, gencinden yaşlısına kadar pek çok insan var etmiş içinde.

Üç tarafı denizlerle çevrili ülkede, tuzlu deniz suyunu yüzünde hisseden çocuk doğmuş orada. Demokrasinin gücüyle zorlukların üstesinden gelen genç orada bulmuş kendini. Çünkü ona, arkasına bakmadan ; yelkenini rüzgârla doldurarak gitmeyi deniz öğretmiş.

Ecem Kalkavan

ANLIK PARILTILAR

Hayat, bize sorulmadan sunulan bir kısır döngü. Kısırdöngü çünkü, hiçbir şey yapmazken bile hayattan kopamıyoruz. Oyunu bırakıp gidemiyoruz. Hayat, "şansa" gerçekleşen olaylar dizisi... Hayata gelmemiz bile şans değil mi? Oncaların arasından şanslı mıyız, şanssız mıyız; o da ayrı konu...

Ama gelmişken bir kere, bence sonuna kadar iyi değerlendirmeliyiz. Katlanabilmek için hayata küçük mutluluklar bulmalıyız kendimize. Küçük mutluluklar dediğim, gülümsetici şeyler işte... Bir parça çikolata, yeni alınan renkli bir kalem, radyoda rastgelen en sevdiğiniz şarkı, hocanın ödev vermeyi unutması, hasta olduğunuzda gelen geçmiş olsun mesajı, soğuk ve yağmurlu bir havada uyumak, önemli bir maçta atılan son dakika golü...Anlık olmalarına rağmen; yüzümüzü aydınlatan, bizi hafifçe gülümseten şeyler. Hayatın tılsımları işte, kalbimizi heyecanlandıran her şey. Bir hareketlilik hali, sürekli sırtıma hali, biraz aşırılık, biraz çocukluk, biraz sarhoşluk hali...

Ne zaman fark edemeyiz bu tılsımları, o zaman üzülün bizim için. Çünkü o zaman hayatla baş başa kalmışız demektir. Her şey için çok geçtir artık... Eğer gökyüzüne baktığımızda bulutları göremiyorsak, denize baktığımızda dalgaları hissedemiyorsak yazık; hayat denen oyunun son perdesi inmiş demektir....

Nazlı Çetin

9/C

YETENEK BAŞKA BİR ŞEY

Cemal Süreyya, şiiri "**taşırın damla**" olarak tanımlar. Yalnızca şiir değil,

tüm sanat eserleri birer taşırın damladır. Çünkü onlarda bir havuzu oluşturan damlaların birikimi vardır. Sanat eserleri büyük bir emek ve çaba sonucunda ortaya çıkarlar. Taşırın damla aslında havuza düşen ilk damladır. Zaman içinde diğer damlaların üstünde yükselir ve bir sanat eseri ortaya çıkarır.

Ünlü heykeltıraş **Rodin'e** "Bu güzel heykelleri nasıl yapıyorsun?" diye sorduklarında şu yanıtı verir: "**Ben bir şey yapmıyorum. O heykeller taşın içinde zaten var. Ben sadece fazlalıkları atıyorum.**" Rodin'in bu düşüncesi sanat eserlerine ulaşabilmek için zaman ve emek harcanması gerektiğini anlatır. Ama bu değerler sonrasında ortaya bir sanat eserinin çıkacağına garanti yoktur! Eğer yalnızca çalışmak, zaman harcamak bir sanat eseri oluşturmaya yetseydi; Güzel Sanatlar Fakültesi'nden mezun her insanın kendi alanında bir başarıyı yakalaması gerekirdi. Bence, disiplinli bir şekilde çalışmayı önemserken, yeteneği de göz ardı etmemeliyiz. Yeteneğin çalışılarak kazanılacak bir değer olmadığına inanıyorum. Bu düşünceyle Alman ressam Joseph Boys'tan bir anekdot aktarmak istiyorum:

Almanya'nın Kassel kentindeki sanat akademisinin başkanı olan Boys, yetenek sınavıyla öğrenciler almaktadır. Sınavı kazananlar listesinde katılan tüm öğrencilerin adlarının yazılı olmasına herkes şaşırır. Kendisine neden bir seçme yapmadığı sorulunca Boys şunları söyler: "Ben resim sanatını öğrenmek isteyen her öğrenciyi çalıştırırım ve onlara bilgilerimi aktarırım, ama onlardan kaçının sanatçı olacağına hiç kimse karar veremez."

Boys'un altını çizmek istediği yetenekten başka bir şey değildir. Yetenek ise çalışmayla olan bir kanalda akan ırmaktır. İnsanın açtığı kanalda akıtacağı suyu olmasa, yetenek ne fayda!

Paul Valery, ırmağına güvenen bir şairdi. 1896 yılında, 25 yaşındayken yazmayı birden bırakması ve yirmi yıl sonra Andre Gide'nin isteğiyle kalemi yeniden ele alması ve birbirinden güzel eserler sunması, yetenekten başka nasıl açıklanabilir ki?

Küçük Bahçe

Küçük ve dar yaşantımın ilk zoraki seçimiyle, büyük ve geniş bir bahçede buldum kendimi bir eylül sabahı. Birçok insan, küçük ve büyük, çevreyi kuşatmışlardı; ama yine de dolduramamışlardı bu alanı. Büyüklerin yüzlerinde sabit bir gülümseme, küçüklerde ise tam tersine inanılması güç bir çeşitlilik vardı. İfadeler hem gözlem yeteneğimi, hem de kelime dağarcığımı aşırıyordu. Dedim ya büyük ve geniş bir bahçeydi, oldukça büyük bir yeni dünya.

İnsanları incelemek yorucuydu. Yanımda tanıdık bir yüz olmasa koşarak kaçabilirdim oradan. Ama

her şaşkınlık sonrası o, on senedir her gün karşılaştığım yüz biraz güvende hissettiriyordu. Saçma bir yerdi bulunduğumuz. Kendi seçimimdi, evet; ancak seçmek mecburiydi. Üç aylık rahatlık döneminin son anlarıydı. Yine türlü işkencelere maruz kalmama belki de düşündüğümünden daha az kalmıştı. Zile benzeyen her ses canımı sıkıyordu.

Her sıkıntıdan öte, büyüktü burası, fazla büyüktü. İçinde kaybolabilirdim, yutulabilirdim. Kavramları benimkilerle tersti. Öyle ki benim büyük dediğim yere küçük bahçe dediler. Büyüğüne doğru ilerlememizi istediler. Konuşmalar, tanışmalar, insanlar... Ve bir zil çaldı. Tanıdık yüzden uzaklaştım. Tek başımaydım, bu koca

yerde. Gitmek istedim.

Şimdi bakıyorum, o günden bu güne sekiz yıl geçmiş. Girdiğim bahçeler küçük geliyor artık. Bu bahçeler beni çok daha büyüklerine hazırladı. Hayatım bu bahçe içindeki

insanlarla yürüyor. Ve bu sekiz seneden sonra şimdi kalkıp bana "Gideceksin." diyorlar. Bu bahçenin dışına... Bu kez ben istemiyorum. Geri geri aksın istiyorum zaman. Tekrar bir sekiz sene daha yaşamak, aynı yerde, aynı bahçe ve binada... Ve beni buradan koparan, tıpkı buraya getiren gibi: Zoraki bir seçim. Ve bunun neticesinde mezun olmak...

AĞAÇLAR

Etrafımızda bulunan bize karşı gelmeyen her zaman bize sadık olan tek canlı türü değil midir ağaçlar? Çoğu insan gün boyunca kaç tane ağaç görür etrafında, ama büyük bir bölümü hayatın hızından ve yoruculuğundan onlara gereken değeri vermeden yanlarından geçip gider, ağaçlarsa buna hiçbir dargınlık göstermeden, günün birinde birinin bir sorunu olduğunda onları dinlemek için beklerler.

Okul bitmiş ve ben o günün yorgunluğuyla eve doğru gidiyorum. Bütün gün boyunca başımdan türlü olaylar geçmiş ve olanların hepsi bana ağır gelmiş. Serviste camdan dışarı bakıyorum ya da bakıyor gibi gözüküyorum belki o an biri bana el sallasa onu bile fark etmeyeceğim belki gözlerim açık: ama beynim kapalı o an dışarıya. Ben de çevremdeki çoğu insan gibi görmezlikten geliyorum ağaçları, insana her an sadık

kalan en önemli canlıları. Hiç aklıma gelmiyor onların beni dinleyip bana yardım edebilecekleri. Çünkü onların çok basit görüyorum o an, onları konuşamayan, doğal dengeye yardımcı olmaktan başka hiçbir işe yaramayan canlılar olarak görüyorum o güne kadar. Sonunda ne oluyorsa her şey o an oluyor. Daha önce kaç kere önünden geçsem de hiç fark etmediğim canlıları fark ediyorum; ağaçlar. Bir süre aralarından birine bakıyorum ve o sadece yapraklarını oynatıyor selam verircesine. Sonra ben evime gidiyorum ve odamda yatağıma oturup camdan, dışarıdaki ağaçları izliyorum: hepsi aynı tür olsa da birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını anlıyorum. Sanki hepsi benim onları izlediğimi fark edip rüzgardan yardım alarak bana selam vermeye çalışıyorlar bana. Onların da birer canlı olduğunu ve bana arkadaşlık yapabileceklerini anlatmaya çalışıyorlar sanki. Hava kararıyor ve onlar hâlâ beni dinlemek isterlermiş gibi dimdik duruyorlar dışarıda, ben de sonunda dayanamayıp çıkıyorum dışarıya ve oturuyorum birisinin altına, o an sanki hiçbir sorunum yokmuş gibi geliyor, kendimi bütün hayattan soyutluyorum. Sadece ağaçların ve rüzgarın şarkısını dinliyorum. Belki de o şarkı, anlatmaya çalışıp da anlatamadığım bütün sorunlarıma çözüm sorunlarıma çözüm getiriyor.

Böylece artık öğreniyorum bana her zaman sadık olan dostumun kim olduğunu, böyle geçiyor uzun bir süre, ta ki ağaçların yapraklarının rengi sararmaya başlayıp sanki benim dertlerimi dinlemekten yorulup, yaşlanmaya başlayıp, dökülünceye kadar. Diğer akşamlarda olduğu gibi bir ağacın altında yerimi alıyorum o akşam da ama rüzgarla, ağaçların şarkısı gelmiyor kulağıma, biraz üzülüyorum çünkü en sadık arkadaşımı kaybediyorum ama bu üzüntü fazla sürmüyor, bir anda yerdeki bütün yapraklar sanki benim düşüncelerimi okurmuş gibi toplanıyorlar etrafıma ve ben onlara anlatmaya başlıyorum o gün başımdan geçenleri, onlar da bana sanki ağaçların yokluğunu aratmamak istercesine yanımdan hiç ayrılmıyorlar. Yine uzun bir süre geçiyor böyle, sonra yapraklarda yok olmaya başlıyor; ama ağaçların üzerlerinde yeni bir yaşama başlamak için hazırlanan tomurcukları fark ediyorum. Onlar da sanki ağaçların kollarının üzerinde onlardan insanlara nasıl yardım edebilecekleri hakkında ders alıyorlar ama onların okul zamanı bizden daha kısa sürüyor, onlar hayatı bizim anlattıklarımızla öğreniyorlar çünkü.

Günler geçiyor, şiddetli yağmurlar ve bembeyaz, görüntüsü şekere benzeyen karlar başlıyor. Onlar da bana aratmamaya çalışıyorlar ağaçların yokluklarını, özellikle kar bana çok yardımcı oluyor: üzerlerine oturduğunda yok mudur o yumuşaklıkları, en pahalı minderler bile alamaz onların yerlerini. Zaten o rahatlık olduktan sonra içime bir güven geliyor o bembeyaz şeker tanelerine karşı ve anlatmaya başlıyorum içimde ne varsa.

Geçiyor böyle bir okul yılı ve yazın yine eski güzelliğiyle dönüyor benim en sadık dostlarım, onlara bakıyorum durmadan, bütün yıl süren özlemimi giderdikten sonra anlatmaya başlıyorum onlara koskocaman bir yılı.

Kim demiş ağaçlar konuşamaz diye! Sadece bizle konuşma tarzları farklı belki biraz daha zor onları anlamak. Ama beyninin kapılarını açarsan etrafındaki her şeye, anlayamayacağın şey yoktur bu dünyada. Her canlı bu doğal dengenin bir parçasıdır. Hiç biri birbirini yok sayamaz çünkü hepsinin birbirine ihtiyacı vardır. Doğada bulunan en ufak bir canlı bile yok olsa bütün dengeyi etkileyip yok olmasına neden olmaz mı?

AHLAK ANLAYIŞI ÜZERİNE BİR DÜŞÜNCE

Ahlak; insanların, gerek başkalarına, gerek topluma karşı hak, ödev ve sorumluluklarını belirleyen; toplumu yöneten, otorite veya din, örf, adet ve geleneklere göre belirlenen inanç ve kurallar bütünüdür.

Yukarıda tanımını yaptığımız ahlak; kişilere, toplumlara ve çağlara göre değişir mi? Şimdi bu soruların cevaplarını arayalım.

Dış dünya ile iletişim halinde olmayan ilkel toplumlar, kendi ahlak kültürlerini, liderlerinin ya da sosyal ve ekonomik baskıların yönlendirilmesi ve zorlaması sonucu yaratırlar. Bize göre ahlaksızca gelen bazı ilişki ve hareketler, onların doğduğu günden beri uymak zorunda kaldıkları ödevlerdir. Peki buna yol açan etkenler nelerdir?

Eski çağlarda, ahlak ilkelerini buyurganlar belirlerdi. Örneğin Babiller zamanında, Hammurabi Yasaları; toplumun fertleri tarafından sorgulanmadan uyulması gereken kurallardı.

Toplumların sosyal ve ekonomik durumunun da, zaman zaman ahlak ilkelerini düzenlediği görülmüştür. Bazı toplumlarda kız çocuklarının üretime katkı sağlayamadıkları inancıyla canlı canlı gömüldükleri bilinmektedir.

Dinin de ahlak anlayışı üzerinde etkileri vardır. Örneğin bazı toplumlarda, kadınlar ve erkekler seyahat ettiklerinde, din baskısıyla, ayrı araçlara binmek zorunda kalmaktadırlar.

Uygar toplumlarda, bu ahlaki ilkeler şaşkıncı karşılanabilir. Amerika'da ve Avrupa ülkelerinde sokakta yürürken bir kız ve bir erkeğin el ele tutuşmaları ve birbirlerine sarılmaları hiç bir şekilde yargılanmaz.

Ahlak anlayışı, toplumun değişen şartlarına göre de farklılık gösterebilir. Örneğin, ülke savunması için bir savaşta öldürmek, toplumun verdiği ödevin yerine getirilmesi olarak değerlendirilirken, sivil toplumda insanların birbirini yaralaması dahi ahlak dışı, suç olarak algılanır.

Verdiğimiz örneklerde ahlaki ilkelerin; çağlara, toplumsal şartlara, diğer toplumlarla ilişkilere; hatta kişisel tercihlere göre değişebildiği, yani; toplumsal ve kişisel bir ödev olarak nitelendirdiğimiz ahlakın doğduğuna ve hatta yok olduğuna tanık olduk.

Sonuç olarak ahlak; toplumdan topluma, toplumun yapısına, sosyo-ekonomik şartlarına ve zamana göre değişebilen bir değer olduğu sonucuna varabiliriz.

ECE KARAASLAN

8-C

*"Servet kaybolunca hiçbir şey kaybolmaz,
sağlık kaybolunca bir şey,
ahlak kaybolunca her şey kaybolur."*

EPICETUS

KARDELEN YAYIN KOLU OKUR ANKETİ

OKUDUKLARIMIZ...

Trajikomik-Emre Kongar

2004 yılı içerisinde en çok beğendiğim kitap, Emre Kongar'ın Trajikomik adlı kitabında, yazarın internet portalında olan chivi adlı mizah dergisinde yayınlanan hiciv yazıları toplanmış. Yazar, Türkiye'mizde belki de günlük hayatta farkedemediğimiz çarpıklıkları ve düzensizliği iğneleyici ve mizahi bir yolla eleştiriyor.

Muhittin Alparslan 10B

Dar Kapı-André Gide

İki kişinin aşkının imkansızlığı, Tanrı aşkının gücüyle anlatılıyor. Kitap çok akıcı, insanı derin düşüncelere sevk ediyor.

Dicle Koylan 10D

İyi Düşün Doğru Karar Ver-Doğan Çüceloğlu

Kendi içimizdeki arayışta bize yardımcı olup, rehberlik yapan bir kitap ve benim kendimi, insanları tanımama çok yardımcı oldu.

Deren Soykan

Melekler ve Şeytanlar-Dan Brown

Bir macera romanı, iyi vakit geçirmek için ideal. Benim popüler kültürden etkilenecek aldığım bir kitapta ancak okurken çok keyif aldım.

Deren Soykan 10E

Cephe Arkadaşları, Lanetliler Taburun -

Sven Hassel

Yazarın kendisi savaşın içinde bulunmuş, çeşitli cephelerde savaşmış hayatta kalabilmiş bir Nazi askeridir. 2. Dünya Savaşı'nı Amerikan propagandası olmadan, kahraman bir Nazi askerinin kaleminden okumak çok keyifli.

Ali Bayer 10D

DINLEDİKLERİMİZ...

Keane

"Keane" adlı İngiliz grubunu çok beğeniyorum. Çünkü tüm şarkıları mükemmel. Ne çok gürültülü, ne de çok slow. Bilhassa "Somewhere Only We Know" veya "Everybody's Changing" şarkılarını saatlerce dinlerim.

Ali Bayer
10D

Lara Fabian

Şahsen en çok beğendiğim şarkıcı Belçika asıllı bir Fransız olan Lara Fabian'dır. 2000 yılında çıkarttığı İngilizce albümündeki "I Will Love Again" şarkısıyla tanınan ve büyük başarı sağlayan sanatçı giderek ününü artırmaktadır. En son albümü "A Wonderful Life"la dünya çapında büyük bir başarı sağlayan sanatçının albümünü almanızı tavsiye ederim.

Muhittin Alparslan
10B

Sezen Aksu

Her şarkısında ve yazdığı her şarkı sözünde, kendimden ve hayatımdan bir parça bulabiliyorum ve duygularımı çok iyi anlattığını düşünüyorum.

Deren Soykan
10E

Yıllardır düşmeyen kalitede şarkılar yazması ve eşsiz sahne performansı onu vazgeçilmez yapıyor.

Gözde Meteoğlu
10E

Enrique Iglesias

Tipini, tarzını ve şarkılarını seviyorum.

Burcu Candan
10E

Mor ve Ötesi, Nev, Teoman, Duman, Nev ve Teoman'ın müziğiyle beraber şarkı sözleri de gayet güzel. Mor ve Ötesi ve Duman'ın tüm şarkı sözleri güzel olmasa bile, müzikleri son derece etkileyici.

Alican Kocabeyoğlu
9A

Şişli Terakki Vakfı ve Okulları tarafından düzenlenen "Umutlarımız" konulu şiir yarışması ödül töreni...

KİTAPLIK

Ocaktan dışarı sıçrayan
Bir parça kömürüm ben ;
Yanmış ve hâlâ yanmakta olan.

Kaleminden kağıda damlayan
Bir damla mürekkeğim ben ;
Düşmüş ve toparlanamayan.

Åkıldan ellere değen
Bir sekizlik notayım ben ;
Kalbi ve kolları dağlayan.

Ruhtan gözlere akan
Bir ufacık yaşım ben ;
Solgun yanaklarda kuruyan.

Vapurdan martılara atılan
Bir kırıntı ekmeğim ben ;
Özgür ve rüzgarda savrulan.

Yassı Ada'dan Moda'ya koşan
Bir deli dalgayım ben ;
Koca denizde kaybolan.

Ve parmaklıklardan bakan
Bir yaralı vaşığım ben ;
Bilmediği doğasını umutsuzca
arayan.

Bülal Doğan

Bülal Doğan Özendirme ödülü almıştır.

Bu yıl 5.'si düzenlenen şiir yarışmasına katılan öğrencilerimiz

Özleyen

*Gönlümle oturdum da hüznümlendim o yerde,
Sen nerdesin ey sevgili, yaz günleri nerde!
Dağlar uğarırken konuşurduk tepelerde, Sen
Nerde o feerin uğaran dağları nerde!*

*Akşam, güneş artık deniz ufkundan silindi
Haylâ gibi yalnız gezinenler köye indi,
Ben kaldım, uzaklarda günün sesleri dindi
Gönlümle, hayalet gibi ben kaldım o yerde.*

Yahya Kemal Beyatlı

(Kompozisyon bu şiirden yola çıkılarak yazılmıştır.)

Aşkın Tadı

Özlemek, hayatta hepimiz bir şeyleri, birilerini özleriz. Yaşadığımız güzel anları tekrar yaşamak isteriz. Çocukluk günlerimizi, okul yıllarımızı, gittiğimiz bir tatili, güzel yaşanan her ne varsa; ama özellikle de aşkı! Yanından hiç ayrılmak istemediğimiz sevgilimizi, onunla buluşmalarımızı, paylaştıklarımızı. Her şeyin rüya gibi oluşunu ve bir gün o rüyadan uyanışımızı...

İşte o uyanıştan sonra başlar her şey belki de... Asıl aşkı, acıyı o zaman yaşarsınız işte. Aşkın büyüklüğü acının süresiyle orantılıdır. Ayrılık bazen insana uzun yürüyüşler yaptırır, bazen de şiirler yazdırır. Akılda hep o sevgili vardır ve beraber yaşanan günler; o yaşanan günler de özlenmektedir, o sevgili de...

Ve işte o süreçte bir yalnızlık hali başlar, kendini her şeyden soyutlama, hayatın merkezinden uzaklaşma, olayların dışında kalma hali...

Nereye bakarsanız o sevgiliyi hatırlarsınız ve o baktığımız yerde öylece kalırsınız. Çünkü o hatıralardan uzaklaşmak istemezsiniz. Yavaş yavaş hatıralar daha da netleşir, yüzünüzde hafif bir gülümseme, gözleriniz dalmış, öylece durur ve hatırlarsınız ve geri döndüğünüzde hayata, kendi yalnızlığınızda kaybolup gidirsiniz...

İşte ayrılık, özlem böyle bir şeydir. Sonsuz aşk olmadığı gibi, ayrılık ve acı da aşkın içindedir. Belki de aşkı bu kadar tatlı yapan özlemdir.

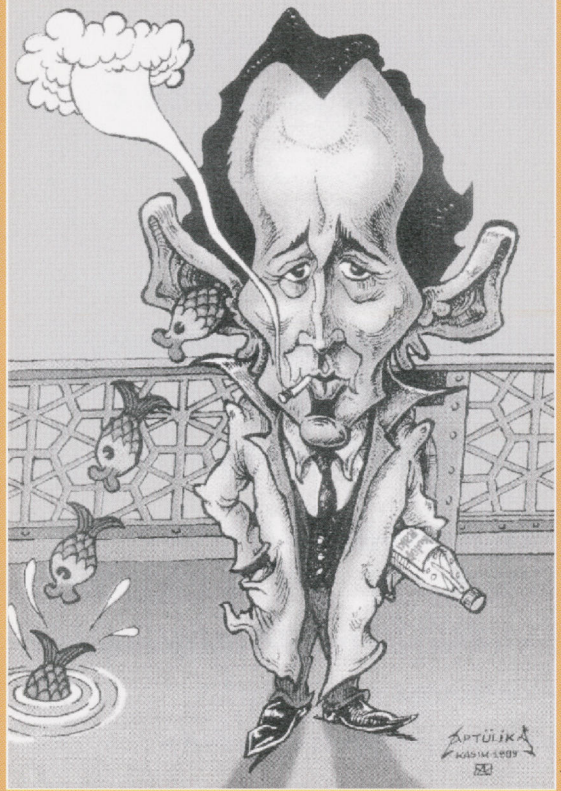
KİTABE-İ SENG-İ MEZAR

*Hiçbir şeyden çekmedi dünyada
Nasırdan çektiği kadar;
Hatta çirkin yaratıldığından bile
O kadar müteessir değildi;
Kundurayı vurmadiği zamanlarda
Anmazdı ama Allahın adını,
Günahkar da sayılmazdı.
Yazık oldu Süleyman Efendi'ye*

*Mesele falan değildi öyle,
To be or not to be kendisi için;
Bir akşam uyudu;
Uyanmayıverdi.
Aldılar, götürdüler.
Yıkandı, namazı kılındı, gömüldü.
Duyarlarsa öldüğünü alacaklılar
Haklarını helal ederler elbet.
Alacağına gelince...
Alacağı yoktu zaten rahmetlinin.*

*Tüfeğini depoya koydular,
Esvabını başkasına verdiler.
Artık ne torbasında ekmek kırıntısı,
Ne matrasında dudaklarının izi;
Öyle bir rüzgar ki,
Kendi gitti,
İsmi bile kalmadı yadigar.
Yalnız şu beyit kaldı,
Kahve ocağında, el yazısıyla:
"Ölüm Allah'ın emri,
"Ayrılık olmasaydı."*

Orhan Veli

Yağmurlu bir günde Süleyman Efendi söylene söylene iş yerinin merdivenlerinden inerek sokağın karanlığına karıştı. Çelimsiz vücudu, üstünde on beş sene önce aldığı paltosu ve yeni şapkasıyla söylenmeye devam ederek evinin yolunu tuttu. Anahtarıyla kapısını açarken dilindeki feryat neredeyse kahverengi gözlerine vurmuştu. Eve girince ilk işi ona cehennem azabı çektiren ayakkabılarını çıkarıp, nasırlarını bir eczacı kalfasından öğrendiği basit ilaç ve yöntemlerle tedavi etmek oldu. Mutfakta ısıttığı çorbasını içerken de hâlâ kendisini acıya boğan nasırlarına söylenip duruyordu.

Süleyman Efendi kimseye karışmayan, kendi halinde bir insandı. Çok fazla inançlı olmamasına rağmen kimseye de zararı olmazdı. Zaten ne komşularıyla ne de iş arkadaşlarıyla çok samimiyeti yoktu. Birgün uykusundan uyanamadı ve yaşayan her varlık gibi o da öldü.

Geriye kalan eşyaları da gerekli olan yerlere dağıtıldı. Kahve ocağındaki el yazısıyla yazdığı yazı dışında, onun varlığını simgeleyen başka hiçbir iz kalmamıştı.

Ayşe Alize Danacı
PL-D

HABERDE EKSPRES ve Elçi Yayıncılık tarafından düzenlenen "çevre" konulu şiir yarışması

2. Ela ATAKAN 11 TMD
3. Işık Işıl NUGAY 11 FEN C
Mansiyon : Işıl DEMİR 11 FEN C

Perdelerin Açık Olduğu Evlerde

*Perdelerin açık olduğu evlerde,
Geceleri here nefeste,
Labirent düşüslere
Dolanıp kalan,
Parlak sedef bakirem.*

*Kalın halatlarla bağlı, doğururken
gül bahçelerini rahminden,
dikenleri, kanatur bilincini.*

*Dilsiz tanıklığı,
Var olduğu yerde var olmadığı...
Teslimiyet sanrıları kavrarken etini,
nesnelerin iniltileri sonsuzluğa
mühürler titrek dudaklarını*

*Uzlanmış sürgün gülümsemesi,
İzlenmiş ölgün sesi...
Rutubetten lekeli gözleri...*

*Bedenleri sanık olduğu evlerde;
Yargılayan, uçuşan perdeler...*

Ela Atakan 11 TMD
İkincilik ödülü alan şiir

**İlk mimiklerde tanıdım insanı,
...mimiklerde öğrendim konuşmayı,
...gördüm duyguları**

**sevgiyi
acıyı
korkuyu.**

**İlk mimiklerde...
vahşeti,
gerçeği,
ölümü.**

**gözlerimle gördüm
mimiklerimle karşılık verdimve
onlarla oluşturdum;
bir bir işledim
yüzüme çizgileri
bu çizgilerdi geçmişim
bu çizgilerdi onurum...**

Işık Işıl NUGAY 11-FC
Üçüncülük ödülü alan şiir

SAAT ON İKİ

Tekrar tekrar açıp kapıyorum sayfaları
Yitik zamanların toz kokulu, eski
Buruşuk sayfaları.

Bir ses duyuyorum karanlık odanın köşesinden
Unutulmuş tahta bir sandık.
İçinde oyuncaklarım.

Bana fısıldıyorlar: "Çocuktun!"
Kahkahalarla dolu rüyalar ve arzular
Kış geliyor savulun!

Çünkü hayat aldı kudreti eline
Küçük kıza yer bırakmadı.
Gönül düştü kafese...

Ve kar yağdı kafesin üstüne
Bembeyaz, buz gibi, bir kefen gibi
Yavaş yavaş örttü kafesi

Ve uzaklardan küçük kızın sesi...

İyi dinlerseniz belki duyarsınız.
Bazen seslenir küçük kız.
Gönlü kurtulmak ister,
Zincirleri kırılсын, kanatları uçsun ister.

Ve bazen de...
Yaşamak ister gönül.
Çaba göstermek gerekir sadece yaşamak için.
Soluk soluğa kalıncaya kadar koşmak,
Yüzünde rüzgarı, havada kar kokusunu duymak
İçin, özveri gerekir.

Bazen de ölmek
Sadece yaşamın devam etmesi için.
Gün, yerini soğuk geceye bırakırken
Mehtabın gümüş şavkı gözbebeklerinde

İşte hüküm saati!

Saat on iki...

Bir gün daha geçti
Bütün zamanlarda bir tek gün
Bütün senfonide bir tek nota

Bir ruh, özgürlük çılgılığı dudaklarında
Çırpınıp duruyor biçare
Alacakaranlıkla şafak arasında
Şimdi kaos ve sonsuz gece

Duygular bir bir terk etti bedeni
Bu zehirli kaptan içtiğimden beri.
Yaşamın buruk tadı dudaklarıma değdi değeli,
Artık dönüş yok geri
Şimdinin hatırası bile kalmadı, geçmişten gayri.

Yitik ölümlerin anlamı kalmadı.
Çünkü gönlüm o uzaklardaki denizlerde
Yirmi yıl yelken açmış avare
Yirmi yıldır... Batıda parlayan yıldızların ötesine

Parmaklarımin arasından...
Ebedi hüznün denizine...

Yirmi tozlu yıl geçmiş dünyada,
Ben geldim geleli.
Yirmi renkli yıl gördüm rüyalarım da,
Ben yürüdü yürüyeli
Bu ömür yolunda.

AKARCA KARDEŞLİK İLKÖĞRETİM OKULU

ÇEVRE KONULU KONFERANS

Ben bir çevre kolu öğrencisiyim ve geçen hafta düzenlenen etkinlikler arasından en çok çevre ile ilgili olanından ilgilendim

Bu etkinlikte Galatasaray Lisesi'nden çevre ile ilgili projelerini tanıtmak üzere beş öğrenci geldi. Bizde yani Bilgesu, Begüm, Ece ve ben Hülda hoca eşliğinde onları izlemeye konferans salonuna gittik..Bu beş öğrenci bize Türkiye'nin şu an içinde bulunduğu sağlıksız çevreyi, bu çevrenin çabalarımızla nasıl güzelleşeceğini anlattı. Ben de bu arkadaşlarımızın coşkusunu gördükten sonra bir çevre kolu öğrencisi olarak neler yapabileceğimi hayal etmeye başladım; çünkü bir işe başlamak, o işi bitirmek demektir ve ben de çevremizi daha bilinçli bir şekilde nasıl koruyabileceğimizi düşünerek ilk adımımı attım.

Daha sonra öğretmenimiz bizim, bu beş öğrenciyle ilgilenmemizi istedi ve biz de onların yanına gittik. Onlarla tanıştık. Bu aşamaya gelene kadar neler yaptıklarını, küçük düşüncelerin nasıl büyüüp geliştiğini ve gelecek projelerini sorduk. Bu konuşmamız sırasında ilgimi en çok gelecek proje olan Fransa projesi çekti. Bu projenin amacı Türkiye'yi Fransa'ya tanıtmak, yeni ve gelişmiş çevre ile ilgili çalışmalar üretmek ve bu proje Türkiye için çok yararlıydı. Düşündüm de küçük ve basit bir düşünceyi öyle geliştirmişlerdi ki iş Fransa'ya kadar ulaşmıştı.

Bu yüzden her düşünce üzerinde derin araştırmalar yapıldığı takdirde, o düşünce çok kapsamlı ve yararlı olabilir.

Ayşe Alize Danacı
PL-D

ÖĞRENCİLERİ OKULUMUZU ZİYARET ETTİ

ÇEVRE DAYANIŞMA VE FRANKOFONİ HAFTASI

Geçtiğimiz hafta okulumuzda çevre, dayanışma ve frankofoni haftası adı altında çeşitli etkinlikler düzenlendi. Filmler izlendi, yarışmalar yapıldı, sunumlar gerçekleştirildi, Türk ve Fransız mutfaklarından yemekler karşılaştırıldı, yardım ettiğimiz öğrenciler okulumuzu ziyaret ettiler...

Biz, hazırlık sınıfları olarak yapılan etkinliklerin bir kısmına katılabildik. Katıldıklarımız arasında beni en çok etkileyen, bir grup Galatasaray Lisesi öğrencisinin yaptığı İstanbul Boğazı konulu konferans oldu. Sunumda anlatılanlardan bazıları; Boğazı nasıl kirlettiğimiz, sularımızda yaşayan canlıların ve bizim bundan nasıl etkilendiğimiz ve temizlemek için neler yapmamız gerektiği idi. Öğrenciler, tüm bunları Fransızca sunarken Türkçe afişlerin yardımıyla daha iyi anlamamızı sağladılar. Aslında bu konferans sadece 9. sınıflar için düzenlenecekti ama ben ve bizim sınıftan birkaç arkadaşım Çevre Kolu'nda olduğumuz için konferansı izleme fırsatı yakaladık. Bitiminde ise hazırlayan öğrencilerle konuştuk. Onlar, bize böyle güzel bir sunum yapmanın aslında çok zor olmadığını, isteyince her şeyi başarabileceğimizi tekrar tekrar söylediler. Bir de bu gibi projeler için bir çok öğretmenimizin hiç düşünmeden yardımcı olacağını eklediler.

Bu sunumda beni, açılış ve kapanış konuşmasını yapan öğrencinin Fransızcası, konuya ve dile olan hakimiyeti etkiledi. Ayrıca bir Türk öğrencinin de bir Fransız gibi akıcı ve rahat konuşabileceğini görmek çalışmalarımın boşa gitmeyeceğini fark etmemi sağladı. Bu konferansın Fransa'nın Nice kentinde de sunulduğunu öğrenince çok sevindim. Çünkü yurt dışındaki uluslararası konferanslarda Türkiye'den gençlerin ülkemizi tanıtmaları, aynı zamanda da çevre sorunlarına değinmesi, ülkemizin bu konuda duyarsız olmadığını göstermesi çok anlamlı.

Bu okulu seçmemdeki tek neden Fransızca öğrenmek değildi. Ben yapılan etkinliklerle de kendimi her yönden geliştirmek istiyordum. Böylece liseden mezun olunca çeşitli konularda fikir sahibi olmuş ve bunları yaşamına uyarlayabilmiş bir birey olmak istiyordum. Dersler ne kadar zorlarsa da bu tür sosyal etkinlikler sayesinde amacıma doğru ilerlediğim için okulumdan memnunum.

BİLGESU DEMİREL
Hz. D

Ç
E
V
R
E

21-25 MART

H
A
F
T
A
S
I

EĞİTİM ve BARIŞ

Açık güneşli bir havada annem, babam ve ben yürüyorduk. Bir yandan yürüyor bir yandan da baharın gelmesiyle açan tomurcukların mis gibi kokusunu içimize çakiyorduk. Herkes o gün çok güleryüzlüydü. Normalde suratıma bakmayan çocuklar bana selam veriyorlardı. Daha sonra az ileride genç bir adam sigarasını yakmaya çalışırken, elindeki boş sigara paketini de buruşturup çöp kutusuna attı. Genç adamın bu davranışı çok hoşuma gitti; çünkü genelde herkes çöplerini yerlere atıp çevremizi kirletiyordu. Bu güzel görüntü beni hem şaşırttı hemde mutlu etti. Artık eve dönme vaktimiz gelmişti ve bunu için de caddeden karşıya geçmemiz gerekiyordu. Bir anda arabalar durup bize yol verdiler, genç çocuklar yaşlıların kollarına girip onları karşıya geçirdiler.

Tam o sırada şiddetli bir gürültü ile irkildik. Bir de baktım ki bir taksi ile minibüs çarpışmış ve aralarında bu durumu en hafif nasıl atlatabileceklerini konuşuyorlardı. Ben bu görüntüye de şahit olunca nihayet bizim ülkede de insanların değerinin anlaşıldığını düşündüm; çünkü gezdiğim bütün Avrupa ülkelerinde, insanlara çok değer veriliyor, onlara saygı duyuluyor ve onları en iyi konumda yaşatabilmek için çok çaba harcanıyordu. Sanki baharın güzelliği tüm gönüllere işlemişti. İnsanlar etraflarına pozitif enerji saçıyorlardı diye düşünürken annemin "hadi kızım uyan" demesiyle uyandım. Bütün bu güzelliklerin bir rüya olduğuna inanmak istemiyordum.

Acaba çok mu uzaktaydı böyle bir yaşam biçimi. Halkımız bunu nasıl başarabilirdi, nelere ihtiyaçları vardı diye bütün kahvaltı boyunca düşündüm. Sonunda dayanamayıp aileme rüyamı anlatıp bu soruları sordum. Onların verdiği cevap ise sadece eğitimdi. Halkımızın çok sıkı bir eğitime ihtiyacı vardı. Bunun için hâlâ çok geç değildi; ama eğer halkımız bilinçlendirilmemeye, eğitilmemeye devam ederse biraz geç olabilir. Bu nedenle halkımız eğitilmeli, yaşam seviyelerini yükseltebilmek için her türlü olanaklar sağlanmalı, demokratik yoldan iyiye, doğruya ve güzele ulaşma yolları öğretilmelidir. Hiçbir şeyin şiddetle çözülmeyeceğini ve tatlı dil, güler yüz ile doğruya ulaşabileceği gösterilmelidir.

"Ağaç yaş iken eğilir." Atasözümüz gereği aile içinden başlayıp eğitimin bütün hayat boyunca devam etmesi gerekmektedir. Burada doğal olarak medyaya ve öğretim kurumlarına çok iş düşmektedir.

Eğer bunlar gerçekleşirse yurt kendi içinde barışa, huzura kavuşur ve bu sistem diğer ülkelere yayılarak dünya barışı sağlanır; çünkü Ulu Önder Atatürk'ün söylediği gibi "Yurtta sulh, cihanda sulh" sözü için önce yurdumuzun barış içinde olması lazımdır. Eğitim düzeyi yüksek olan diğer ülkeler gibi biz de eğitime gereken önemi verirsek hem yurdumuzda hem de bu internet çağında tüm dünya ülkelerine kendimizi çok iyi tanıttık hepsiyle barış içinde yaşarız.

KÖPRÜ

İstanbul'un en güzel yeridir bence o iki kıtayı ayıran denizin üstündeki köprü. Nasıl güzel olmasın ki? Üzerinden her geçişimde o “ilk gün” heyecanını yaşarım, seyrine doyamadığım köprü manzarasının... Onu bu kadar etkileyici kılan İstanbul olmalı; öyle sıradan bir köprü olmamasının nedeni.

Köprü bağlar, arabulucu olmuştur her zaman: Avrupa'nın gökdelenleri ile Asya'nın gecekondularını, iki kardeş kıtayı, bazen iki sevgiliyi, bazen aileyi, bazen ev ile işi... Sonuçta iyi niyetlidir o, her ne kadar çoğumuzun aklına o bunaltıcı İstanbul trafiğini getirirse de.

Artık öyle bir sembol olmuştur ki o, kartpostalların baş tacı, görüntülerin en güzeli. Her güzelde olduğu gibi kaprislidir, çok rağbet görmeye görsün hemen naza çeker kendini; onun gibi güzele yaklaşmanın ne kadar zor olduğunu hatırlatır bizlere, zaman kaybettirir, yavaşlatır, düzeni allak bullak eder... Ama yine de vazgeçilmezdir o. Hem hangi birimiz övünmez onunla şehre yeni gelmiş bir yabancıya? Hangi birimiz göstermez onu gururla başkalarına? Hele o gecenin ışıkları altında, incilerle bezenmiş görüntüsü yok mudur? Ne kadar yakışır boğazın kara sularına bir altın gerdan gibi... Mevsimleri kullanmayı çok iyi bilir; ama ona en çok yakışan ilkbahar mevsimidir. Rengarenk çiçekleri saçına taç yapmış masmavi İstanbul'un keyfine ancak onun üzerindeyken varılır. Bir de sis yutar bazen onu, öyle ki üzerindeki araçlar birer hayalet misali yol alırlar üzerinde...

Şanslı olmalıyız böyle bir harika eserle yaşama lütfuna eriştiğimiz için.

Ara sıra üzer bizi, üzerinde nice canlar yitirilmiştir, nice kazalar, intiharlar olmuştur. Sonuçta öyle ya da böyle hayatımızdaki yeri doldurulmazdır.

Köprü bana her zaman umut verir, yaşamın ne kadar engin olduğunu hatırlatır. Onun üzerinde hep bir koşuşturmaca içindeyimdir; bir zamanlar okula yetişme, daha sonraları düğüne, tiyatroya. Hep telaş içinde ama onun harikalığından büyülenmiş bir vaziyette. Merak ederim bazen nasıl taşıyabilmiş bu kadar yükü üzerinde diye onun kadar sağlam, sabırlı olabilecek miyim diye.

Benim için hayatın özetidir o köprü, neşe ile hüznün buluştuğu, ölüm ile yaşamın, öfke ile şevkatin nice duygunun, zıtlığın orta noktasıdır. Eminim ki herkes için anlamı farklı, ama derindir onun.

YOL

Bir aydır sabırsızlıkla beklediğim gün sonunda gelmişti. Yepyeni öğrencilerle, yepyeni bir eğitim yılına, fotoğraflarla tanıdığım şehre, İstanbul'a tayinim çıkmıştı.

Fazla eşyam olmamasına rağmen bavulum bir hafta öncesinden hazırды. Kıyafetten çok kitabım vardı zaten. Son hazırlıklarımı tamamladım. Sessiz ve sakindim. Artık yola çıkmaya hazırdım.

Beni terminale komşumuz Ahmet Bey bıraktı. Köyün toprak yolunda Ahmet Bey'in arabası hızlı gidemediği için. Az önceki sakinliğim yerini büyük heyecana bırakmıştı. Otobüsün kalkmasından on dakika önce ulaşabildik terminale. Artık vedalaşma vakti gelmişti. Kardeşim Selim'i kucakladım. Son bir kez öpücük yağmuruna tuttum. Annem ve halamla da vedalaştıktan sonra tek başıma otobüse doğru yürüdüm. Az sonra arkamda bıraktıklarımı yavaş yavaş kaybolan görüntülerine sonuna kadar baktım.

Artık yalnızdım. Yol ilerledikçe heyecanım artıyordu. Yanımda yaşlı bir teyze oturuyordu. Bana ismimi sormasıyla başladı diyalogumuz. Zavallı ihtiyar, böbreğinden rahatsızmış. Oğlu ve gelini onu Harem'de karşılayacaklarmış. Bu yaşına kadar İstanbul'a pek az gitmiş. Tonton, konuşkan bir teyze. Konudan konuya atladı durdu, sanki uzun süredir arkadaşmışızcasına...

Gözümü açtığımda herkeste biraz kıpırdama, toparlanma... Onca saat ne çabuk geçti anlamadım. Yolun sonuna gelmiştik. Bu aynı zamanda yeni bir yolun başıydı. Medeniyete giden yol sonunda bitmişti. Artık caddeleriyle, sokaklarıyla İstanbul'un ortasındaydım. Çevremde vızır vızır arabalar, yan yana dizilmiş birçok dükkân, her türden insanın bulunduğu Beşiktaş'ın ortasındaydım. Beni karşılayacak olan babamın uzaktan kuzeni Hamdi'yi beklerken bir simit aldım ve bulduğum boş bir bankta, başında olduğum yeni yolun hayallerine daldım.

HAYAT ÇİZGİSİ

Yol, hayatın somut bir çizgiye dönüştürülmüş halini çağırıyor bana. Bazen dönemeçli, bazen yokuş aşağı ya da yokuş yukarı, bazen dümdüz, ama hiçbir zaman ilerisinde ne olduğunu tam olarak kestiremediğimiz, ne zaman ne yönden neyin çıkacağını tahmin edemediğimiz bir uzantı...

İnsan doğar doğmaz ilk adımlarını atmaya başlıyor bu yol üzerinde. İlk başlarda yardım alıyor, sonraları emin adımlarla ilerlemeye başlıyor. Bu adımlar insandan insana değişiyor elbette. Kimisi yalpalayarak, kimisi düşe kalka, kimisi başı dimdik

ufka doğru dönük yüzüyle ilerliyor. Mesafesinin ne olduğunu bilmediğimiz bir çizgide yürümek oldukça cesaret isteyen bir iş. Ama içimizdeki merak güdüsü, yaşama arzusu bu ince ip üzerinde durmamıza yardım ediyor. Yol boyunca pek çok sapaklarla karşılaşılıyor. Kimisi iyi, kimisi kötü. Denemeden bilmek imkansız. Bir tanesinden sapmaya, ilerleyip ötesinde ne olduğunu görme-ye elimiz mahkum. Baktık ki yolun sonu kötüye gidiyor, çakıl taşları, çukurlarla dolu bir yol bu, o zaman vitesi geriye takıp tekrar ana yola çıkıyor, başka bir sapak bulmak üzere yola devam ediyoruz. Bu esnada zaman geçiyor, farkında olmadan dik bir dağa kıvrıla kıvrıla çıkan bir yolda ilerlerken buluyoruz kendimizi. Her bir dönemeç, bir saç telini daha ağartıyor başımızda. Dağın zirvesini görebilmek için kıstığımız gözlerimizin etrafındaki çizgiler yer ediniyor yüzümüzde.

Yolda ilerlemeye devam ederken yanımıza bir eş alıyoruz bazen. Düşüğümüzde kalkmamıza yardım etsin, yorulup tükendiğimizde bir parça su versin diye. Daha sonra bizim izimizden gelen, bizim sayemizde şekillenen ufak gölgeler takılıyor peşimize. Onlardan biz sorumluyuz, onlara ilk adımlarını atmaya öğretiyor, geçtiğimiz yoldaki zorlukları, dönemeçleri, çakıl taşlı yolları anlatıyoruz. Onlar büyüdükçe biz yaşlanıyoruz, ama bir yandan da dağın zirvesine yaklaşıyoruz.

Attığımız adımlar yavaşlıyor, nefesimiz sıklaşıyor, ter içinde kalıyoruz zirve yolundayken. Ama en tepeye çıktığında insan, gece çökmeden önce, tepeden aşağıya bakıp kat ettiği yolu, çizdiği manzarayı izleme fırsatı buluyor. Güneş batmadan önce yürünülen yolu izleyebilmek, zirveye varmaya çalışan küçük gölgelere bakmak, onların büyüdüğünü görmek, insanın yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ve çökmeye başlayan geceyi korkusuzca karşılaşmasını sağlıyor.

Seda İlhan
11 TA

MERHABA SEVGİLİ GÜNLÜK

Merhaba Sevgili Günlük,

Bugün senle paylaşmak istediğim değişik bir konu var. Bugün her zamanın aksine sana yaptıklarım dışında gözlem ve düşüncelerimi de anlatacağım.

Bugün sınıfta bana çok da ilginç gelmeyen bir konuya değindik “eğitim”. İlk başta bu konu benim hiç ilgimi çekmedi ve hatta derse pek katılmıyordum. Öğretmenimiz mavi tahta masasına oturmuş toz olmuş eteğini temizlerken bize şu sıradan sorulardan soruyordu; sizce eğitim neden önemlidir? Eğitim sizce her yaşta alınacak bir olgu mudur falan gibi... Ne kadarda sıkıcı değil mi? Her halde dersi pek önemsemediğimi anlamış olacak ki bana:

“Sen ne düşünüyorsun bu konuda?” dedi. Söyledim ya dersi dinlemiyordum, işte soru neydi ki? Bilmediğim bir şeyi nasıl cevaplayabilirdim? Utana sıkıla:

“Soruyu tekrarlayabilir misiniz?” dedim. O da bana dalga geçer gibi:

“Sen kaç senedir eğitim alıyorsun?” dedi. Ben de gülererek:

“Dokuz.” Diye cevap verdim. Sonra bana bir bakış attı. Çok şaşırmıştım neden böyle bir soru sorma gereği duymuştu ki? Peki o zaman, diyerek bana eğitimin nasıl ve nerede

başladığını sordu. Tabii ben de çok biliyormuş bir tavır içinde:

“Okulda, okuma ve yazma öğrenerek.” dedim. Sınıfın geneline baktığımda herkesin benimle aynı fikri paylaştığını gördüm.

Öğretmen benim bu cevabım üzerine hiçbir yorum yapmadan sınıfta dolaşarak, bize bu soruyu ve eğitimin yurt ve dünya barışı üzerindeki etkilerini ödev verdi. İlk başta hiçbir düşüncem yoktu. Zaten o dersten sonra sorular bile aklımda değildi.

Okul bittikten sonra her zamanki gibi servisime gittim ve cam kenarına oturdum. Hani şu sınıf arkadaşım olan esmer, uzun saçlı kız vardı ya, ona ödevleri sordum. Bana:

“Sadece Türkçe” dedi. Teşekkür ettim ve etrafı seyretmeye başladım.

Yola çıktığımızda çevrede oynayan çocukları gördüm, ama dikkatimi oynayıp tarzları ve birbirlerine karşı olan davranışları çekti. Kaç yaşında olabilirlerdi ki? Okula bile gitmediklerine emindim. Buna rağmen o kadar iyi geçinip, o kadar düzgün oynuyorlardı ki birbirlerini kırmamak ve incitmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. O anda içimden aileleri onları ne kadar güzel yetiştirmiş, dedim ve işte ilk sorumuzun cevabı da buydu. Ben doğduğumdan beri eğitim görüyordum. O an anladım ki, sınıfta bu soruya çok yüzeysel bir insan gibi cevap vermişim. Bu da benim çok moralimi bozdu. Çünkü ailemin ve öğretmenlerimin bana öğrettiklerine karşı ben hiç düşünmeden, sanki hiç eğitim görmemiş bir insan gibi bir cevap vermişim. Ne kadar sinir bozucu ve aşağılayıcı bir durum olduğunu anlatamam sana, sevgili günlük. Aslında sorunun cevabını bulduğuma emindim, ama aynı hataya düşmemek için soruyu tekrar düşündüm. Yani bir nevi ince eleyip sık dokudum da diyebilirim ve doğru cevaba ulaştım. Daha sonra, öbür soruya da şöyle bir göz attım...

Öğretmenin, birbirinden ayrı, hiçbir bağlantısı olmayan, iki farklı soru vereceğini düşünemediğim için iki soru arasında, onları

birbirlerine bağlayacak bir köprü aradım. Ama aklıma barış deyince anlaşmalar, bu anlaşmaları imzalayan insanların belli bir eğitimden geçtiği için bu seviyeye ulaşip tüm insanları etkileyecek bir karar verebilmesi geldi. Belki de benim böyle düşünmemin sebebi sosyal derslerindeki barış anlaşmalarının ilgimi çekmesiydi. Ama bu sorunun barış anlaşmalarıyla ilgili olmadığı bir gerçektir. Aslında yine yüzeysel düşündüğümün farkındaydım, başka bir şey olmalıydı... Tamam düşündüğüm gibi sosyal yaşamla bağlantılı olmalıydı ama neydi ki?

Kafam bütün günün yorgunluğuyla doluydu ve biraz dinlenip düşünmem gerektiğine karar verdim. Kafamı boşaltmak için servisin hafif tozlu camını aralayarak, çevreyi izlemeye devam ettim... Aslını sorarsan kafam hâlâ o soruydu.

Çok geçmeden, önceden gördüğüm çocuklar gibi, futbol oynayan, üstleri başları çamur içinde, kirli sakallı, elleri üç kuruş için çalışmaktan kurumuş inşaat işçilerini gördüm. Pardon çocuklar gibi mi dedim, yanılmışım. Onlardan çok farklı bir şekilde oynuyorlardı. Hem birbirlerini itip, hırpalıyorlar, hem de birbirlerine küfür ediyorlardı. Neden bu bana o kadar acayip gelmedi anlamışsındır herhalde; ne de olsa benim bütün düşüncelerimi bilirsin! Olsun ben yine de söyleyeyim; yanlış anlama, küçümsediğimden değil ama, yani inşaat işçileri olduklarına göre ve böyle kötü ve yanlış davranışlarda bulduklarına göre eğitimsiz ve görgüsüz oldukları bir gerçek. Buradan da onların ne ailelerinden eğitim aldıkları, ne de okula gittikleri belli oluyor. Yani onlara doğru davranışları, kendi yaşamlarına nasıl şekil vereceklerini, gösteren kimse olmamış, yani doğdukları gibi büyümüşler. Belki de onları görüp eğitim almamış insanları karşılaştırdığım zaman, dünya ve yurt barışında eğitimin önemi kafamda canlanmaya başlamıştı.

İnsanlar belli bir eğitim düzeyinden geçmediği sürece onların ülkesine bir katkıda bulunabileceği düşünülemez. Çünkü onların dünyada olup biten olaylar hakkında doğru yorumlar yapabilmesi imkansızlaşır. Önceden de söylediğim gibi; düşüncelerini biçimlendirmeyi bilmediklerinden dolayı, olaylar hakkında yorum yapmak, bir çözüm

yolu üretmek için kafa yorduklarını sanmıyorum. Bu insanların eğitimsizliğinden dolayı sadece geçim sıkıntısıyla meşgul olduğunu düşünüyorum. Belki bu biraz bencilce olmuş olabilir. O yüzden şöyle söyleyeyim; ülkeyle ilgili bir düşünceleri yoktur en azından...

Aslında daha yeni yeni anlıyorum öğretmenin verdiği bu iki soru arasındaki köprünün ne olduğunu, insan hayatı boyunca aldığı eğitime göre çevresindekilere örnek olur ve onları kendi doğrularına göre yönlendirir. Bu da bir zincir gibi yayılarak eğitim seviyesini etkiler.

Hani insanlar; el elden üstündür, bir elin nesi var iki elin sesi var... gibi sözler söylerler ya işte eğitilmiş insanlar da bu düşünceden yola çıkarak bir konu üzerindeki farklı düşünceleri tartışarak kendileri için en yararlısını seçmek üzere medeni bir şekilde ortak bir karara varmaya çalışırlar. Ama eğitimsiz insanlarda bu böyle değildir. Onlar için sadece bir doğru vardır. Bu da kendi doğrularıdır ve amaçları herkesçe doğru olup olmadığını önemsemeden kendi düşüncesini benimsetmektir. Eğitimsiz insanlar öyle eğitilmiş insanlar gibi medeni bir şekilde farklı düşünceleri dinlemezler ve aksine kendi düşüncelerini kaba kuvvetle, güç kullanarak ve hatta bazen silah zoruyla kabul ettirmeye çalışırlar. Tabii bu durumlarda ülke içinde karışıklıklara sebep olur. Çünkü, doğru değil güçlü kazanmış olur. Böylece de, tam bir karmaşa oluşur. Bu karmaşanın ülke dışına çıkıp dünyaya yayılmasını engelleyemeyiz.

Yani sevgili sırdaşım anlayacağın, eğitim tüm yaşamımızın içinde olan bir kavramdır ve o olmadan bizim pek bir önemimiz yoktur; çünkü ülkedeki ve dünyadaki huzur ve barış için medeniyet, mantık, hoşgörü ve saygı gereklidir. Bunların hepsi de eğitimin getirdiği olgulardır. Zaten bu nedenle eğitim yurt ve dünya barışı üzerinde etkili ve önemlidir.

Neyse sevgili günlüğüm bu günlük benden bu kadar!

ECE KAYA
PL-D

YÜRÜYÖRUM

Yürüyorum şimdi Kadıköy'de, elimde gitarım. Hava soğuk, biraz da sis var etrafta. Üşüyorum ama her üşüyüşün bir sonu olduğunu biliyorum. Yürüyorum...

Vapurları, insanları, martıları ve o eşsiz maviyi görüyorum. Martılar sanki ev sahipliği yapıyor o güzelim maviye. Bekliyorlar her çocuk gibi insanlardan hediye. Sonra hediyelerini alıyorlar. Ağzlarında birkaç simit parçasıyla onlar uçuyorlar, ben ise yürüyorum...

Görüyorum şimdi çiçekleri. O güzel havayı içime çekiyorum. Onunla birlikte renkler beni karşı konulmaz uçurumlara götürüyor. Bir çiçek alıyorum. Yürüyorum...

Sesler duyuyorum şimdi. Biraz daha yaklaşınca tezgâhları ve ondan geçim kazanan insanları görüyorum. Çalışmalarında bir amaçlarının olduklarını biliyorum. Zaten amaç olmasıydı güzellikler de olmazdı, biliyorum. Ben bunları düşünürken bir gölge görüyorum kocaman. Kafamı kaldırdığımda ise anlıyorum koca bir balon olduğunu. Balonun alt tarafındaki insanlar sanki fotoğraf çekmek için yarışıyorlar. Çok normal buluyorum. Çünkü Kadıköy güzel, biliyorum. Yürüyorum...

Altıyol'a geliyorum. Etrafıma bakıyorum. Bu güzelliği görmek istemiyorum diyen bir kişi bile olmayacağını biliyorum. Birkaç adım gittikten sonra gitarımı çıkartıyorum. Tıngırdatıyorum bir iki şarkı eşlik ederken bana insanlar, kuşlar ve yağmur. Sonra gitarıma kılıfıma ben de yoluma koyuluyorum. Yürüyorum...

Bir simit alıyorum simitçiden sıcak sıcak. Etrafı geziyorum onu yerken. Bir kaç mağazaya girip alışveriş de yapıyorum. Yürüyorum...

Yağmur çiseliyor. Sonra hızını artırıyor. Ben bu yağmurdan nasibimi almamak için koşmuyorum diğerleri gibi. Tam tersine ben yağmuru istiyorum. Üstüm ıslansın, önemli değil. Yeter ki o güzel manzara bozulmasın diye yürüyorum...

Bir çocuk görüyorum altı yaşlarında elinde flütle. Dileniyor bir köşede. İçim burkuluyor. Cebimde kalan son yüz kuruşu ona veriyorum. Neler de varmış bu hayatta diyorum. O çıplak ayakları ve kısa kollu üstüyle yağmurda dilenirken ben ise yalnız bugün satın aldıklarına bakıyorum. Çare olmadığını biliyorum. Yürüyorum...

Uzakta bir kafe görüyorum. Cebimdeki son sigarımı çıkarıp ağzıma alıyorum. Sonra tramvayı görüyorum. Aradan bir iki saat geçiyor.

Çıkıyorum şimdi Kadıköy'den. Biraz üzgünüm bu yüzden. Arkama dönüp son bir kez daha ona baktıktan sonra onu yalnız bırakıyorum ve yarın tekrar görüşme umuduyla yürüyorum...

Tavsiye edeceğim epeyce kitap birikti. Bunları çok geç olmadan sizlerle paylaşmam gerek.

1. Galileo'nun Buyruğu, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Edmund Blair Bolles Bilime katkıda bulunan yazıların bir derlemesi. Mutlaka okuyun.

2. Kör Saatçi, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Richard Dawkins Mükemmel ve karmaşık canlılar nasıl var oldu ?

3. Dünyayı Değiştiren 5 Denklem, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Michael Guillen Günlük yaşamımızı kalıcı olarak değiştiren 5 denklem ve bu denklemlerin arkasındaki 5 büyük bilim adamı. Mutlaka okuyun.

4. Evrenin Şiiri, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Robert Osserman Kozmosun matematiksel açıklaması...

5. Atomaltı Parçacıkları, Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Steven Weinberg 20. yy fiziğindeki ana gelişmeleri anlatıyor. (Dikkat, ağır kaçabilir)

6. İnsan ve Teknoloji, Global Yayın Ajansı, John Naisbitt Teknoloji hakkında görüşleri. Mutlaka okuyun.

7. Bilim Tarihinde Dönüm Noktaları, Say Y, Muammer Sencer Bilim tarihinin dönemeçleri ve arka plânı. Mutlaka okuyun.

8. Hemen Her Şeyin Kısa Tarihi, Boyner Yayınları, Bill Bryson Bilimin yanıtlamaya çalıştığı ilginç sorular.

9. Konuşan İnsan, Yapı Kredi Yayınları, Can Gürzap Konuşmanın incelikleri. Ustaca yazılmış bir kitap.

10. Türkçeyi Türkçe Konuşmak, İnkılâp Kitabevi, Akın Önen Diksiyon, etkili konuşma. Biraz ders kitabı niteliğinde, ama ...

11. Doğru Türkçe, Metis, Şiar Yalçın Dil yanlışları. Bakalım siz neleri yanlış telâffuz ediyorsunuz ! Okuyun, üzülmezsiniz.

12. Ne Demek İstanbul Bebek Niye Bebek ?, ODTÜ Yayıncılık, Önder Şenyapılı Sözcüklerin kaynaklarını anlatıyor.

13. Elif'in Öküzü ya da Sürprizler Kitabı, Adam Yayınları, Sevan Nişanyan Sözcüklerin inanılmaz tarihi. Ben çok sevdim.

14. Dijital Kale, ODTÜ Yayıncılık, Dan Brown Teknolojik bir macera romanı. İlginç.

15. Yapay Sinir Ağları, Papatya Yayıncılık, Prof. Dr. Ercan Öztemel Yapay sinir ağlarının işleyişi. Konuyla ilgilenenler kaçırmasın.

16. Hacking - Bilişim Korsanlığı, Hayat Yayıncılık, Davut Yılmaz Hacking ve bilişim korsanlığı üzerine...

17. Siper Mektupları, Remzi Kitabevi, Necati İnceoğlu

Çanakkale savaşından içinize işleyen siper mektupları

18. Beden Dili, Aktüel Basım Yayın, Doç. Dr. Ersin Altıntaş, Devrim Çamur Doğru iletişim kurmak için vücut dilinizi iyi kullanın.

19. Beden Dili, Alfa Basım Yayın Dağıtım, Judi James Beden dili ile olumlu imaj oluşturma üzerine ...

20. Eğitimde NLP'yi Kullanmak, Kariyer Yayıncılık, Di Kamp Eğitimde NLP'nin nasıl kullanılacağını anlatıyor

21. Okul Hayatında Tongue Fu, Boyner Yayınları, Sam Horn Karşınızdakileri kırmadan iletişim kurmanın yolları. Her eğitimcinin okuması gereken bir kitap. Ben bayıldım.

22. Küçük Şeyler, Sistem Yayıncılık, Üstün Dökmen İnsan ilişkileri, iletişim hataları, yaşama sevinci ... Enfes bir kitap. Sakın kaçırmayın.

23. Türk Romanına Eleştirel Bir Bakış, İletişim Yayınları, Berna Moran Türkçe edebiyat eleştirisi. İlgilenenlere

24. Sakallı Celâl, Pergamon, Orhan Karaveli Sakallı Celâl'in yaşamı. Belgesel. İlginç bir yaşam öyküsü, değişik bir başkaldırı örneği.

25. Petit traité de manipulation pour des honnêtes gens, P.U. De Grenoble, R. Vincent Joule, J-Léon Beauvois İnsanların nasıl yönlendirilebileceğini gösteriyor. Teşekkürler Mado !

26. 90. Yılında Ermeni Trajedisi : 1915'te ne oldu, Hürriyet Gazetecilik ve M., Sefa Kaplan "1915'te ne oldu ?" sorusuna bilim adamları, diplomatlar ve ermeni yurttaşların verdikleri cevapları derleyen bir kitap.

27. Darbeler ve Gizli Servisler, Bilgi Yayınevi, Cüneyt Arcayürek Gizli arşivlerle CIA'in içimizdeki rolü, bilinmeyen olaylar ...

28. MİT'in Gizli Tarihi, Alfa Basım Yayın Dağıtım, Tuncay Özkan MİT'in bilinmeyenleri

29. Son Padişah, Epsilon Yayıncılık, Yılmaz Çetiner Padişah Vahideddin'in yaşamı...

30. Şahbaba, Pan Yayıncılık, Murat Bardakçı Padişah Vahideddin'in yaşamı, hatıraları, mektupları... Diğer kitaptan daha detaylı.

31. Metal Fırtına, Timaş Yayınları, Orkun Uçar, Burak Turna Kurgusal bir ABD - Türkiye savaşını anlatıyor. Kurgu da olsa okumakta fayda var.

32. Hangi Batı, İş Bankası Kültür Yayınları, Atilla İlhan Yazar, öykündüğümüz Batı'nın pek de öyle öykünecek yanı olmadığını vurguluyor.

KYOTO PROTOKOLÜ

KÜRESEL ISINMA NEDİR?

İnsan tarafından atmosfere verilen gazların sera etkisi yaratması sonucunda dünya yüzeyinde sıcaklığın artmasına küresel ısınma adı verilir.

KÜRESEL ISINMANIN NEDEN OLABİLECEĞİ SONUÇLAR

- Kutuplardaki buzların erimesiyle denizlerde su seviyesi yükselecek!
- Kuraklık ortaya çıkacak, su kıtlığı oluşacak!
- Ormanlar yok olacak!
- Tarımda verim düşecek!
- Hastalıklar artacak!
- Okyanus akıntıları duracak, rüzgar çeşitleri etkilenecek!

KYOTO PROTOKOLÜ NEDİR

Kyoto Protokolü, 1997'de Japonya'nın Kyoto şehrinde oluşturulan, Dünya'ya bırakılan sera gazı (emisyona gazı) salınım oranlarını düşürmeyi öngören protokoldür.

KYOTO PROTOKOLÜ'NÜ ONAYLAYAN 146 ÜLKEDEN BİRKAÇI

Belçika, Avusturya, Bulgaristan, Brezilya, Çin, Kanada, Danimarka, Kıbrıs, Finlandiya, Mısır, Almanya, Fransa, İtalya, Yunanistan, Japonya, İsrail, Hollanda, Meksika, Portekiz, Norveç, İsviçre, İspanya, Ukrayna, İsveç, Tunus, Arap Emirlikleri, Türkiye, Yemen

KYOTO PROTOKOLÜ'NÜ ONAYLAMAYAN ÜLKELER

Avusturalya, Hırvatistan, Kazakistan, Monako, A.B.D

PROTOKOLÜN MADDELERİ

- Sera gazı salınımlarını düşürmek amacıyla hükümetlerin politikalar belirlemesi.
- CO² salınımlarının azaltılmasında enerji sektörünün payına düşeni yerine getirmesi.
- Temiz enerji için hükümetlerin teşvikleri artırması.
- Gelişmekte olan ülkelerin temiz enerji kullanımı konusunda teşvik edilmesi.
- Gelişmiş ülkelerin iklim değişikliğinin olumsuz etkileriyle mücadele eden gelişmekte olan ülkelere yardım etmesi.
- Amerika ve Avustralya'ya (Kyoto Protokolü'ne dahil olmasalar da), CO² salınımlarını azaltmaları konusunda yapılan baskının artması

PROTOKOLÜN OLUŞUMUNUN NEDENLERİ

- Fosil yakıtların tüketilmesi sonucunda ortaya çıkan küresel ısınmayı engellemek.
- Sera gazı (CFC, CO², CH², N²O, ...) salınım seviyelerini düşürmek.
- Bu seviyeleri düşürerek güneş ışınlarının yerküreyi normal ölçülerde terk etmesini sağlamak.
- Yerkürenin dengesini korumak.

Greenpeace de, Kyoto Protokolü'nü destekleyen ve konunun önemine dikkat çekenlerden:

Greenpeace Akdeniz Enerji Kampanyası Sorumlusu Özgür Gürbüz, "Dünya, iklim değişimi gibi büyük bir tehlikenin eşiğinde ve harekete geçmek için çok fazla zamanımız yok. Gezegenimiz, sayısı hızla artan olağandışı doğa olayları, kuraklık, seller ile boğuşurken, Vladimir Putin'in bu kararı, insanlık tarihinde kritik bir eşik olabilir." dedi. "Şimdi yapmamız gereken, söz konusu Protokol'ün esenliğini ve uygulanabilirliğini sağlamak. Bush yönetimi, artık tamamen yalnız kaldı. Dünyanın kalanı, iklim değişimi ile baş etmede bir adım öteye gidebilir ve acil önlemleri almaya başlayabilir." diyor.

RİO SÖZLEŞMESİ (Mart 1992)'NDEN KYOTO'YA

Kyoto Protokolü'ne giden sera gazı emisyonlarının düşürülmesi fikri ilk olarak, 1992'de Rio de Janeiro kentinde yapılan BM iklim konferansında ortaya atılmıştı. Bu toplantıda küresel ısınma ile ilgili bilimsel çalışma yapılması ve insan eliyle ısınmanın etkilerinin araştırılması kararı çıkmıştı. Japonya'nın Kyoto kentinde 1997 yılında toplanan konferansta ise, sera gazı emisyonlarının 1990 düzeylerinin yüzde 5.2 altına çekilmesi kararlaştırıldı.

"Sera gazı" nedir?

Sera gazları, ısıyı dünyanın atmosferine hapseden gazlara verilen isimdir. En zararlı sera gazının CO² olduğu biliniyor. Kyoto Anlaşması, CO²'in yanı sıra CH² ve N²O gazlarının salınımını da düşürmeyi öngörüyor.

10A SINIFI PROJESİ

Proje Sorumluları: **Konca Gezer, Müberra Ergin, Dilara Adaş, Onur Dandul, Melih Bahar, Baran Özdoğan, Efe Özdiñç**

DUVAR

Bugünle beraber tam on bir sene oldu. Tam on bir senedir yüksek duvarlar arkasında eğitim görüyoruz. Eğitim sisteminin niye duvarlara ihtiyacı olduğunu asla anlayamadım. Herhalde yetiştirilme tarzım bende bir duvar alışkanlığı yaratmamış, o yüzden diğerlerine kasvet veren, yıkmak istedikleri tuğla ve çimento yığını, bana anlamsız geliyor.

İlkokulda okulumun bahçesinde duvar yoktu. Acıbadem'in ıssız bir yerinde kurulmuş okul, eski Türklerin yaşadığı bozkırları hatırlatıyordu. Hani uzakta bir toz bulutu görünce hazırlanıp, vedalaşarak toz bulutuna savaşmaya giden atalarımızın yaşadığı bozkırları. Biz bahçesinde koşturur, dururduk. Bir sınır yoktu. İstedüğimiz kadar uzaklaşabilirdik, hatta kaçabilirdik ama yedi yaşında bir çocuk için kaçmak o kadar anlamsızdı ki. Denize girdiğiniz zaman, her zaman karaya geri dönerdiniz. Zil çaldı mı bizde hemen sınıflara geri dönerdik. Bu alışkanlık sayesinde ömrüm boyunca okulu kırmadım. Kırmak sadece tepkidir. Benim için ortada bir etki yoktu, duvar yoktu.

Ayazağa Işık Lisesine geçmem, duvarla tanışmam açışından bir ilktir. Önce beni okulun sınırlarında tutan duvarla tanıştım. Sonra çocuk ruhumun yaptığı arsızlıkları engelleyen delikanlılık duvarını gördüm. Özgürce düşüncelerimi söylememi engelleyen okul idaresinin duvarını görmem de fazla gecikmedi.

İnsan bu kadar çok duvar görünce kendini mahkum sanıyor bu dünyada, yaşamaya mı geldik, duvarların ardında durmaya mı diye soruyor kendine. Bir cevap bulamaması onu boşluğa itiyor. Acaba diyor kendi kendine duvarların arkasında ne var? Bu yüzden duvarı aşmak istiyor. İzin vermiyorlar. Bu onu düzginleyeceğine daha da kırbaçlıyor. Duvar aşma isteği o kadar baskınlaşıyor ki bu düşünce bile eylemden daha fazla önem kazanıyor. Duvarların üstünden atladığı zaman ise dipsiz bir karanlığın içine düşüyor insan. Nerden mi biliyorum? Ben hâlâ düşünüyorum!

Okulu kırmadığımı yazmıştım, yani benim üstünden atlayıp dipsizliğe mahkum olduğum duvar okulumun kara duvarları değil. Aksine okulumun içinde bulunan bambaşka duvarlar. Gelecek, notlar, hayat, belki aşklar insanın duvarlar yaratmasına neden oluyor. Bu duvarları geçmeye çalışınca da kendini kaybediyor.

Okul için eğitim yuvası demeleri gayet doğru. Matematik ve fiziğin yanında hayatı ve duvarları da öğretmekteler. Ama sorun şu ki duvarları öğrenmeden önce daha mutluydum. Peri tozum da yok Peter Pan gibi uçup gideyim bu diyarlardan, sihirli lambam da silince istediğim olsun. Ne var peki, kitaplarım var. Okumak yapabileceğim tek şey. Nede olsa herkes kendi duvarlarının sahibi, benimkilerle mutlu olmayı öğrenmem gerek.

Alhan YÜKSEL11 FB

Ahlaki Davranışın Nitelikleri

Kişinin, iyi veya kötü niyetle ortaya koyduğu her davranış ahlaki bir nitelik taşır.

Ahlaki davranışın niteliklerinden biri niyettir. Baskı altında değil içten gelen sesle davranılmalıdır.

Ahlaki yönden ikinci nitelik, belli bir ilkeye göre hareket etmektir. Bir olay karşısında bugün başka, yarın başka tavır takılmamalıdır.

Üçüncü nitelik, kişinin dayandığı ilkenin evrensel ölçülerde olmasıdır. Kişi " Bu şartlar altında benim böyle davranmamam iyidir." diyebilmelidir.

Dördüncü nitelik, sergilenen davranışın belli gerekçelere dayanmasıdır. Niçin öyle davrandığı sorulduğunda kişi " Bilmem" dememelidir. Davranışının bir sebebi olmalıdır.

Ahlak aynı zamanda toplumsal bir değerdir. Bu bakımdan başkalarının duygu ve düşüncelerine de açık olmayı zorunlu kılar.

Ahlaki davranışta önemli bir nokta da yarattığı sonuçlardır. Davranışlar yarattığı sonuçlara göre değerlendirilir.

Halil Kudat

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni
"TEMELE YURTTAŞLIK BİLGİLERİ" adlı kitaptan alınmıştır.

ZAMAN

İlk defa yazlığımın balkonundan denizi seyrederken zamanın ne kadar önemli olduğunu hatırladım. Bilimsel adıyla dördüncü boyut, zaman hayatım boyunca kontrol edemediğim tek şey... Ben ki zamanında Türkiye ekonomisini tek elime aldım, ben ki şirketimi bir dünya markası haline getirdim, ben ki bir insanın sahip olabileceği her şeye sahip oldum, şimdi zamanın kölesiyim. Hastalık yavaş yavaş bedenimi ele geçiriyor; doktorlarım bana en fazla iki ay ömür biçti. Hayatım boyunca hep işime önem verdim, yapmak istediğim başka şeyleri hep ileriki yıllara erteledim; zamana bile hükmedebileceğimi sandım. Ama o doğası gereği her zaman hükmeden olmuş. Şimdi önümde iki ay ve yapmam gereken tonlarca iş vardı...

İlk olarak anlamsız nedenlerle ayrıldığım kadınları arayarak teker teker hepsinden özür diledim. Çoğu çoluk çocuğa karışmış, bazıları hâlâ küçük heyecanlar

peşinde... Daha sonra hayatımda ilk defa maça gittim. Çocukken babamın ısrarlarına rağmen ders çalışma bahanesiyle hiç gitmemiştim maça. Takvim tutmazdım, o gün hangi takımın maçı varsa ona gittim. En ucuz biletleri alıp halkın arasına karıştım. Maçtan sonra kız arkadaşımı arayıp hastalığımı anlattım. Servetimin büyük bölümünü ona bırakacağımı söyledim. Yüzü asıktı ama gözlerinin içi gülüyordu. Hiç şaşırmadım; o da çoğu kadın gibi beni param için sevmişti. Son kez kan kardeşim Mert'le bara gittik. Hastalığımı biliyordu; fazla konuşmadık hava aydınlanmaya başladığında barı terk ediyorduk. Tam zamana hükmettiğimi hissettiğim an, tam istediğim her şeyi yapmak için yeterli vakte sahip olduğumu sandığım an olan oldu; bir anda yere yıkıldım...

Bunları hasta yatağımdan yazıyorum. zamanımın yavaş yavaş yaklaştığını hissedebiliyorum. Kırk yıllık hayatımda bir tek şunu öğrendim; "Hayat bir sınav, zamanı iyi kullanıp yaşamasını bilen kazanıyor". Artık anlıyorum ki paradan daha değerli tek şey zaman. Herhalde hayatımda yaptığım tek hata bunu zamanında görememiş olmam...

Çeyrek Final 1 : 22 Mart 2005 Salı
Konu : “Savaş medeniyetlerin gelişimini hızlandırır.”
Hükümet : 11 TM B (A1)
Muhalefet : 11 FB (B1)
Kazanan : 11 FB (B1)

Çeyrek Final 2 : 24 Mart 2005 Perşembe
Konu : “Eğitilmişlerin oyları, eğitimsizlerin oylarından daha üstün sayılmalıdır.”
Hükümet : 10 F (A2)
Muhalefet : 11 TM A (B2)
Kazanan : 11 TM A (B2)

Çeyrek Final 3 : 24 Mart 2005 Perşembe
Konu : “Kameralarla dolu evlerde yapılan yarışmalar yasaklanmalıdır.”
Hükümet : 11 TM D (A3)
Muhalefet : 11 TM C (B3)
Kazanan : 11 TM D (A3)

Çeyrek Final 4 : 24 Mart 2005 Perşembe
Konu : “AB'ye tam olana dek Birlik'ten gelecek tüm maddi yardımlar reddedilmelidir.”
Hükümet : 11 TM D (A4)
Muhalefet : 10 F (B4)
Kazanan : 11 TM D (A4)

Yarı Final 1 : 29 Mart 2005 Salı
Konu : “Dünya silahsızlandırılmalıdır.”
Hükümet : 11 FB (B1)
Muhalefet : 11 TM A (B2)
Kazanan : 11 TM A (B2)

Yarı Final 2 : 31 Mart 2005 Perşembe
Konu : “Okula üniformayla gelmek öğrencinin motivasyonunu artırır.”
Hükümet : 11 TM D (A3)
Muhalefet : 11 TM D (A4)
Kazanan : 11 TM D (A4)

Final : 26 Nisan 2005 Salı Tiyatro salonu 7. ve 8. ders saatleri
Konu : “Genler patentlenmelidir.”

Jüri Üyeleri
Edebiyat Zümresi adına : Nurcan Pehlivanoğlu
Felsefe Zümresi adına : Oya Baysel, Hıfzı Aksay
Tarih Zümresi adına : Metin Ergin
Öğrenci Birliği adına : Muharrem Söker
Hükümet : 11 TM A (B2)
Muhalefet : 11 TM D (A4)
: 11 TM A (B2)

11 FB

11 TMD

Jüri

Duvar Üzerine Bir Deneme

«Duvar» sözcüğünü içimden tekrarladıkça, anlamı yavaşça silikleşti ve «duvar» kaba, insanın içinde bir şeyleri itekleyen garip bir ses yığına dönüştü. Suyun üzerindeki hareler gibi gittikçe büyüyen bu ses bir zikir halini aldı. Ruhumun derinliklerinde bir yere, fikirlerimin yükselip yükselip daha ötesine gidemediği ve ardını göremediği şu meşhur yeri simgeliyor bu «duvar». Bu kelime nasıl ve nereden girmiş içime? İşaret ettiği onca anlam ve durum nereden kaynaklanıyor?

İlk duvarın yapılışı şaşırtıcı olsa gerek. Bundan belki de milyonlarca yıl önce, akrabalarımız, taşları üst üste koymaya başlamış. Tahmin edebileceğimiz gibi bu «ilk duvar» in amacı ısınma, yağmur vb.den korunma, o günkü av etini veya sebzesini saklama, diğerlerini engelleme ve kendini saklama içgüdülerinden kaynaklanıyordu. İnsan, bir hayvan gibi bu noktada. Kuşlar yuva yapmak için, arılar ballarını koymak için duvarlar örüyorlar.

Duvar, emek ister. Ne kadar yüksek olucaksa, o kadar alın teri ve iş gerektiriyor. Kalelerin, şatoların ve bahçelerin duvarları... Büyük, ihtişamlı yerler. Ancak çoğu zaman insan bu duvarları kimin, ne için inşa ettiğini bilmez, merak etmez. Çin Seddi, Türklerden korunmak için, Berlin Duvarı Doğu ve Batı Almanya'yı ayırmak için ve İstanbul'un surları kendini korumak için...

Duvarlar özgürlüğü kısıtlar ve sınırlar çizer. Bir hapishanenin dört duvarı ile odanın dört duvarı aynı değildir. Saint Joseph'in duvarları onca anı biriktirmiştir. Bazen ademoğlu kendini o kadar yakın hisseder ki bu tuğlalara, « dili olsa da konuşsa » der. Bu insanın ve duvarların yakınlığını gösterir. Hem bazı insanlar da duvar gibidirler, hissiz, duygusuz ve gereksiz...

En kötü duvarlar, bir insanın özgürlüğünü kısıtlayanlar; insanın zihnindeki duvarlardır.

Nihan KARAHAN
11 TA

ŞAMPİYON İÇİN SORULAR BİLGİ YARIŞMASI FİNALİ

YELDEĞİRMENİ GENÇLİK MERKEZİ İLE DOSTLUK MAÇI

2004-2005 ÖĞRETİM YILI

1884 VAKFI TÜRKİYE LİSELERARASI WEB YARIŞMASI 2005 İÇERİK ZENGİNLİĞİ AÇISINDAN EN İYİ WEB SİTESİ TÜRKİYE BİRİNCİSİ

Okulumuzun, Türk Müdür Başyardımcımız Ender Üstüngel ile öğrencilerimiz Deniz Beker, Bora Dayanıklı ve Berkant Akarcan tarafından hazırlanan web sitesi 1884 Vakfı tarafından düzenlenen "Türkiye Liselerarası Web Yarışması"nda "İçerik Zenginliği Açısından En İyi Web Sitesi" dalında Türkiye 1.si olmuştur.

e-kolay.net tarafından, ekibin öğretmenine 128 MB'lik taşınabilir bellek (memory pen). İnternet erişimi içeren 3 aylık güvenlik paketi. 3 yıl süreli 3 GB e-posta alanı. Ekibin

öğrencilerine İnternet erişimi içeren 3 aylık güvenlik paketi. 100 kontör İnternet kartı. Hediye paketi. HP tarafından, kazanan okula 1 adet yazıcı, 1 adet dijital fotoğraf makinesi.

Microsoft tarafından,

Kazanan okula Microsoft FrontPage yazılımı ve Microsoft Press kitaplarından oluşan bir set. Kazanan ekibin öğretmenine MOS (Microsoft Office Specialist) sertifikasına yönelik olarak 1 yıllık ücretsiz Microsoft Office online eğitimi. Kazanan ekibin üyelerine Web Tabanlı Yazılım Geliştirme konusunda bir haftalık ücretsiz eğitim.

Medyasoft tarafından,

Kazanan ekipten seçilecek 1 kişiye Macromedia Fireworks MX 2004 Eğitimi (2 gün). Kazanan ekibe, Studio MX 2004 kitap seti. Her bir set Flash MX 2004, Dreamweaver MX 2004, Fireworks 2004 kitaplarını içermektedir.

PC Net tarafından, kazanan okula 1 yıllık dergi aboneliği.

SEIKO tarafından, kazanan ekibin üyelerine birer kol saati.

SmartPro tarafından, kazanan ekibin üyelerine 16 saatlik Microsoft Sistem Mühendisliği Ön Hazırlık Eğitimi.

D&R tarafından, kazanan okula 25 YTL değerinde hediye çeki.

Mobillife tarafından, kazanan okullara bilişim sözlüğü.

Mobimag tarafından, kazanan okula 1 yıllık dergi aboneliği.

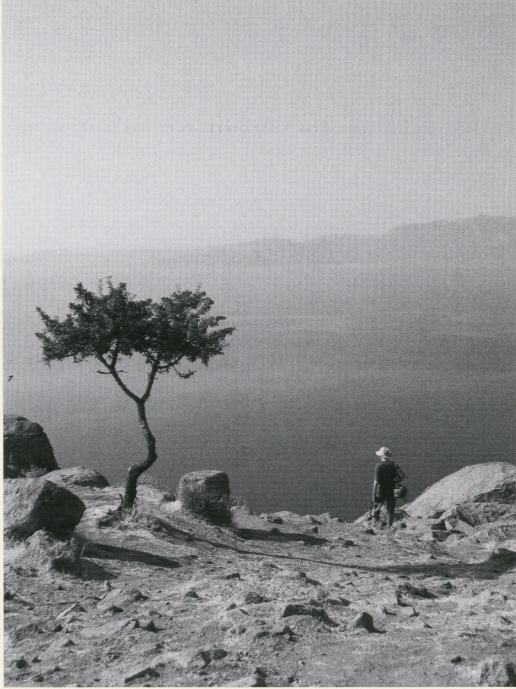
Forsnet tarafından, kazanan okula Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti, Atatürk Bizimle ve Fotoğraflarla Atatürk CD-ROM'larından oluşan bir set.

Ekibimizi kutluyoruz.

KARDELEN YAYIN KOLU "ÇEVRE" KONULU FOTOĞRAF YARIŞMASI SONUÇLARI

1. Ali Sinan KÖKSAL 11 FA

2. Nadin KÖKÇİYAN 11 FB

Ödül alan öğrencilerimiz

3. Işıl DEMİR 11 FC

Yağmur sularının yavaşça ıslattığı sokakta sabahın erken saatlerinde bir kapı gıcırdaması sokağın her yerini kapladı. Sesten rahatsız olmuştu. Yüzünü buruşturdu ve kapının daha fazla gıcırdamaması için hızlıca çekti. Nedenini bilmediği halde kapının sesinin duyulmasını istemiyordu. Kapı hepimizin bildiği ama dikkat etmediği demir apartman kapılarından. Yer yer paslanmış, mavi, bir kısmı camdı. Okunması zorlaşan bir yazı kapının üstündeydi “Deniz Apt.” Belki de adından esinlenilerek maviye boyanmıştı. Kapı arkasından kapanırken uçları aşınmış bir kaç merdiveni inerek sokağa çıktı.

Başına bir iki damla yağmur suyu gelince montunun yakalarını kaldırarak hızlı hızlı yürümeye başladı. Apartmanların gölgesinde kalmış küçük bir sokaktı. Birazdan yağmur orayı yeni keşfetmiş gibi yağmaya başlamıştı. İçinden şemsiyesini almadığı için küfür ederek adımlarını hızlandırdı. Sokağın başında bir gazete büfesiyle, bir de durak vardı. Saatine baktı daha on beş dakikası vardı. Büfeye vardığında gazetelerin ipleri yeni kesiliyordu. “Günaydın Mehmet Abi” dedi ipleri elindeki falçatayla kesen adama doğru. Adam sese doğru döndü “Günaydın Ali gazeten orda dedi sağını göstererek”. Teşekkür edip gazeteyi aldıktan sonra daha fazla yağmur yememek için durağa girdi. Duraktaki reklam panosu değişmişti “Ne zaman değiştiriyorlar bunları acaba” diye bir an aklından geçirdi. Tekrar saatine baktı hâlâ otobüsün gelmesine on dakika vardı. Gazetesini açtı, ön sayfada Avrupa birliğiyle ilgili bir manşet vardı, ilgilenmedi, cinayet haberleri, borsa.... Ama bunların arasında biri dikkatini çekti. Küçük bir köşe yazısıydı bu, şöyle bir başlığı vardı “Bakmak ve Görmek”. Göz atmak istedi ama otobüs saatinden erken gelmişti. Başını gazeteden kaldırdığında durağın tamamen dolduğunu fark etti. İnsanlar sırayla otobüse binmeye başladı. Akbillerin basıldıktan sonra çıkardıkları o metalik ses otobüsü doldurmuştu. On on beş saniye içinde durak varı varıya boşalmıştı. Otobüs sanki son

nefesini veriyormuş gibi son bir hamle yaptı. En arkada gözüne kestirdiği bir yere oturdu ve tekrara gazeteyi açıp o küçük köşe yazısını aramaya başladı. Şimdi otobüste bir iki tane gazetenin sayfalarının hışırtısı dışında ses yoktu. En sonun da o yazıyı buldu ve okumaya başladı. “Eğer gerçekten görebiliyorsak yaşayabiliyoruz da” diyordu yazı. “Çevremizde olan bitene sadece bakıyoruz oysa dudaklarımızın üzerine küçük bir tebessüm bırakacak o kadar çok ayrıntı var ki. Örneğin akşamleyin vapurla karşıya geçerken bekleme salonunda camdan karşıya doğru bir göz atarsak sanki bir sürü insanın kafası İstanbul’u oluşturuyormuş gibi görünür. Kimi baş Kızıkkulesi olur kimi bir gecekondu.” Bir an durup düşündü. Otobüsün durmasıyla birlikte gelen hava sesi Ali’nin irkilerek kendisine gelmesini sağladı. Kendi durağına geldiğini fark etmemişti. Hızlıca gazeteyi katladı, çantasına attı ve otobüsten aşağı indi. Soğuk bir hava dalgası onu tamamen kendine getirdi. Yağmur devam ediyordu ve iş yeriyle arasında iki sokak vardı. Bir an koştuktansa yürümeyi düşündü gazeteyi hatırlayarak. Yürümeye başladı ve yanında koşuran insanlara baktı, herkes başını acayip bir şekilde sokmuş paltosunun içine girmiş hızlı hızlı yürüyordu. Birden sabah ki bütün huzursuzluğu geçti. Yağmur bile ona keyif vermeye başladı. “Ayrıntılar” dedi kendi kendine sonra bir an düşündü “Gerçekten işe yarıyormuş” dedi.

Akşama doğru artık gözleri ve kulakları farklı şeyler arıyordu. Sürekli geçtiği yoldan geçiyordu, şu sözü artık çok saçma buluyordu “Evinize farklı yollardan gidin” oysa o kendi ayrıntısını yakalamıştı, eve dönüş yolunu hep yürüyerek gidiyordu. O gün de öyle yapmıştı, her gün karşıdan karşıya geçtiği kavşaktaki trafik ışıklarının nasıl çalıştığını ezberlemişti ama başka bir sürü insan karşıya geçmek için farklı hareketler deniyordu daha çabuk geçmek için en önce geçen gene o oluyordu bu da onun hoşuna gitmeye başlamıştı, artık kendi ayrıntılarını yaratıyordu. Sokağına girdiğinde yeni bir şey fark etti. Bu sokak onun tanımlayamadığı bir güven duygusu yaratıyordu içinde, sadece bu sokakta bu sokağa girdiğinde hissediyordu bu duyguyu. “Deniz Apt.” yazan kapının önünde durdu en sonunda kır saçlı adam, yüzünde orta yaşlı olduğu apaçık belliydi, şimdi kaybetmiş oyuncaklarını yeniden bulmuş gibi mutluymuştu. Küçük küçük şeylerin onu bu kadar mutlu etmesine şaşırılmıştı.. Ayrıntılar diye fısıldayarak gıcırdayarak kapanan kapının ardında kayboldu.

Geçmiş Yolculuk

Soğuk bir kış gününde,ayağımda botlarım; boynuma sardığım bere ile soğuktan kıpkırmızı olmuş burnumu korumaya çalışıyor, sabahın ayazını tüm iliklerime kadar hissediyorum. Yürüdüğüm sokak dar ama tam eski bir sokak havası taşıyor; yan yana sıralanmış evler, tanıdık bir mahalle kokusu.. Kar çok şiddetli yağmasına rağmen insanlar birer ikişer yanımdan geçerken bana gülümsüyorlar. Önümden geçen kızlı erkekli grup ise kartopu oynamakla meşgul. Başımı kaldırıp o bildik kokuyu içimi çekiyor ve ayaklarımın beni götürdüğü yere, eski bir apartmanın önüne geliyorum. Sahi ben niye gelmiştim ki buraya bunca yıldan sonra? Doğup büyüdüğüm bu mahalleden kopup gittikten bu yana nice yıllar geçmiş, ben büyümüş, değişmişim. Fakat nedense bu sokaktaki bu apartmanlar aynı kalmayı başarmışlardı. Bir anlık tereddütten sonra kapıyı itip içeri giriyorum. Bildik bir sıcaklık selamlıyor beni, işte uzunca bir aradan sonra yine evimdeyim. Ayaklarım beni kendiliğinden eskiden oturduğumuz ikinci katta ki daireye götürüyor. Merdivenleri çıkarken yeniden hayal dünyasına dönüyorum. Sanki birden bire kapı açılacak da annem beni o gülen yüzüyle karşılayacakmış gibi görünüyor. Evimin kapısına yaklaştığımda güç de olsa kapıdaki ismi okumayı başarıyorum. Elbette ki bizden sonra burada bir çok aile oturmuştur. Elim, zilin üstünde çalıp çalmamak arasında kararsız. Ya evin yeni sahipleri beni kaba karşılarlarsa, öyle ya birden bire yıllar sonra hortlayıp çıkmıştım. Aniden karar veriyorum ve bu sefer aklımın değil de duygularımın yardımıyla zile basıyorum. Bana sonsuz gibi gelen bir kaç saniyeden sonra kapı açılıyor. Bakıyorum genç, güzel bir kadın. “Ne istemiştiniz?” diye soruyor. Bir an sözcükler boğazımda düğümleniyor, hiç başaramayacakmışım gibi geliyor. Sonunda o çok uzaklardan gelen titrek sesimi duyuyorum:

“Şey, ben bir zamanlar burada oturuyordum. Çok uzaklardan geldim ve ne zamandır aralıksız yürüyorum.”

Sevecen bir ifade görüyorum kadının yüzünde. Öyle ya soğuktan titremiş sesimle, kıpkırmızı burnum söylediklerimi doğruluyor.

“Elbette içeri buyrun. Ben de şimdi çay koymuştum

Siz de hem iyice üşümüşe benziyorsunuz gelin, içeri buraların soğuğu yamandır.

Terredütülü adımlarla içeri yöneliyorum. İçimden bir ses hâlâ dönmeye şansım olduğunu söylüyor ama nedense bugün kendime hakim olamıyorum. Kısacık koridoru aşip salona ulaştığımda, yıllar boyunca kendimden uzak tutmaya çalıştığım anılar birden hücum ediyor benliğime. Annemin sesini duyuyorum. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Aslında daha epey bir zaman orada dikileceğim ama yine beni içeri alan hanımın sesini duyuyorum:

“Öyle ayakta durmayın, geçin bir yere oturun. Hem ben de çay koydum size getireyim“ diyor. Ani bir kararla:

“Odalari şöyle bir gezmemde bir sakınca var mı? Hiçbir şeye dokunmanı emin olabilirsiniz “başını sallayarak onaylıyor dileğimi. O mutfağın yolunu tutarken ben çocuksu bir mutlulukla odalara yöneliyorum. İlk önce kendi odamdan başlıyorum. İçerisi elbette ki çok değişmiş ama eski hali dün gibi aklımda. İşte bu köşe çalışma masamın burası ise yatğımın durduğu yer. Pencereden dışarı, artık beton bir avluya dönüşmüş olan bahçeye bakıyorum, benim arkadaşlarımla her gün oynadığım yere. Bütün tatlı, acı anılar, hatıralarım beynime birden bastıran yağmur damlaları gibi üşüşüyor. Kütüphaneden bir kitabın sayfalarını karıştırıp, karanfilin yapraklarını okşuyorum. Kimbilir belki şimdi odamın sahibi olan çocuk da benim gibi sık sık pencereden bakıyordur. Adımlarımı sıklaştırıyorum. Daha görececek bir odam daha var hem zaten bana yardım eden hanım çoktan çayları koymuştur. İkinci durağım annemle babamın yatak odası. Burası her zaman en çok sevdiğim odalardan bir tanesi olmuştur. Geniş kapısıyla beni kimi zaman ürktütmüş, ama aynı zamanda da cezbetmiştir. Kapı tokmağını çevirip içeri giriyorum. Gördüğüm manzara beni şaşırtıyor. Burası tıpkı yıllar önce bıraktığım gibi. Yatağın kenarına oturuyor ve annemi, çok uzun yıllar önce beni bırakıp öbür dünyaya göçen annemi düşünüyorum. İçim tanıdık bir acıyla burkuluyor, gözlerim yanmaya başlıyor. Zaten ne zaman annemi düşünsem gözyaşlarıma hakim olamam. Odadan çıkıp, kapıyı çekiyorum. Bu kadar anı yeter. Elimizi yüzümü düzeltip, içeri yöneliyorum. Adın Ayşe olduğunu öğrendiğim hanı salonda beni bekliyor.Koltuğa ilişiyorum ve bana uzatılan çay bardağını alıyorum. Bir anlık sessizlik geçiyor aramızda ne de olsa ikimiz de birer yabancıyız birbirimiz için. Sessizliği ilk bozan o oluyor:

“Daha henüz adınızı bile bilmiyorum ama...”

“Ayşegül, efendim”

“Ayşegül hanım, belli ki uzun bir yoldan geldiniz, sizi buraya hangi rüzgar attı ?”

Bir an duraksadım.Söylesem anlar mıydı acaba? Ya da ben bunca yıldan sonra neden buraya geldiğimi biliyor muydum? Doğup, büyüdüğü mahalleye tekrar dönmek neydi?

-“ Uzun yıllardır içimde bir boşluk olduğunu hissettim. Sanırım hep içimde doğup, büyüdüğüm, benim bir parçam olan mahallemi görmek istedim”

Anlayışlı bakışlarla süzüyor beni. Bir kaç dakikalık bir sessizlik daha oluyor. Ne söyleyeceğimizi, nereye bakacağımızı bilemiyoruz. Sonunda sözü ben ele alıyorum.

-“ Benim zamanımda burada yaşayan Ayten isimli bir komşumuz vardı. Onu öz teyzem gibi severim. Acaba nerede dairesi biliyor musunuz? Onu da ziyaret etmeyi çok isterim”

“ O uzun yıllar önce öldü, artık burada yaşamıyor. Çok üzgünüm...”

Boğazımda bir yumru düğümleniyor. Dünya bir anlığına durmuş gibi. Ayten teyzeme, O dünya iyisi, her zaman ayakta kalabilen insana ölümü ne kadar uzak görmüşüm meğer. Oysaki bu sefer acı gerçekle karşılaşıyorum ama nedense kabullenemiyorum.

“ Ama nasıl olur? O daha çok gençti..”

Sözcükler boğazımda düğümleniyor ve ben devam edemiyorum. Bu eve girdiğimden beni tutmaya çalıştığım göz yaşlarım artık bana itaat etmiyor. Hiç bir şey hissetmiyorum, duymuyorum. Bir süre sonra kendimi toparlayıp, burnumu çekerek susuyorum. Öyle ya ben yabancı bir kadının yanındayım, artık burası benim evim değil, ağlamamalıyım.

-“ Bir yüzünüzü yıkayın isterseniz Ayşegül Hanım, üzlmeyin ölenle ölünmez”. Banyoyu gösteriyor bana usulca. Aynada kendime soğuk su çarparken kendime bakıyorum. Yüzüm yine her ağladığımda olduğu gibi burnum kızarmış, yüzüm şişmiş vaziyette. Musluğu kapatıyorum, artık burada işim bitti. Vedalaşmak üzere salona girdiğimde ben banyodayken gelivermiş olan, büyük ihtimalle odamın yeni sahibi olan çocukla karşılaşıyorum. Annesi ikimizi tanıştırıyor:

“ Bak oğlum, bu abla eskiden bu evde, senin odanda oturuyormuş.”

“ Ya öyle mi ?” diyor ama beni pek anladığından emin değilim. Yine de yüzünde, bakışlarında çocuksu bir mutluluk görüyorum, benim çocuk halime benziyor, gülümsüyorum. Annesine teşekkür edip, gitme zamanımın geldiğini söylüyorum.

“ Daha kalabilirdiniz” diyor ama o da gitme zamanımın geldiğini biliyor. Nasıl bugün buraya gelip, anılarımla yüzleşmenin zamanıysa şimdi de çekip gitme zamanıdır.

“Elveda”

Eve son bir bakış atıp, hızla dışarı çıkıyorum. Merdivenleri inerken boğazım yanık ellerim ise yeniden üşümeye başlıyor. Üşüyorum ve benliğim anılarla dopdolu, karmakarışık ama yine de buraların soğuğu bile bana tanıdık geliyor. Kararlı adımlarla sokağı terk ediyor, içime buram buram kokan çocukluğumu çekiyorum.

Derya ERSAN 9 G

Kalamış Lisesi tarafından düzenlenen Hikaye yarışmasında 9G sınıfı öğrencimiz **Derya Ersan** İkinci olmuştur.

SİVİL SAVUNMA KOLU

Birinci dönem boyunca tüm okulun katılımıyla iki kez; bir kez de Sivil Savunma Kolu olarak tatbikatlar yaptık.

TÜRKÇE TİYATRO KOLU

Oyun : *Oscar*

Yazan : Claude *MAGNIER*

Yöneten : Tarık *ŞERBETÇİOĞLU*

Sahne Tasarımı ve Dekor : Füsun *ESİN* / İhsan *BİNGÖL*

Rehber Öğretmen : Füsun *ESİN*

Ceyda *AKOSMAN* 7. Eyüboğlu Tiyatro Buluşmasında En İyi Kadın Oyuncu ödülünü almıştır.

OYUNCULAR

Duygu <i>ABA</i>	=	<i>Charlotte</i>
İrem <i>ALİCAN</i>	=	<i>Jacqueline</i>
Ceyda <i>AKOSMAN</i>	=	<i>Madam Barnier</i>
Yiğit <i>ARAS</i>	=	<i>Oscar</i>
İdil <i>ATAÇ</i>	=	<i>Colette</i>
Ali <i>BAYER</i>	=	<i>Polis</i>
İdil <i>ÇETİNKAYA</i>	=	<i>Bernadette</i>
Ziya <i>DEMİREL</i>	=	<i>Bertrand Barnier</i>
Can <i>KULAN</i>	=	<i>Chrisrtian Martin</i>
Alper <i>ÖZTÜRK</i>	=	<i>Polis</i>
Selin <i>SARKUT</i>	=	<i>Hemşire</i>
Can <i>ÜNLÜSOY</i>	=	<i>Philippe</i>

Çocuklar büyürken, psikolojik gelişimlerinde, sağlıklı ve dengeli olmalarında annelerin rolü çok büyüktür. Bizleri doğuran, her türlü sıkıntımıza katlanan ve herşeyini bizim için feda eden annemizdir. Annelerimizin bu fedakarlıklarına karşılık bizden istediği, derin bir saygı, içten bir sevgi ve güler yüzdür. Bizlerin mutluluğu annemizin sevinç kaynağıdır. Ayrıca, onu mutlu görmek bizi de ziyadesiyle mutlu eder. Anne yüreği çok hassastır. Bu nedenle onu kırmamalı, üzmemeli ve gücendirmemeliyiz.

Baba hakkında çok önemlidir. Aile ocağını tütüren genellikle babadır. Bunun için "baba ocağı" denmiştir. Evin kazancı, geçimi, dışarıdaki ihtiyaçların karşılanması, annenin de katkısı olmakla beraber genel olarak babanın sorumluluğundadır.

Allah'ın rızası anne ve babanın rızasını kazanmakla elde edilir. Anne ve babanıza iyilik edin ki çocuklarınız da size aynı davranışı gösterebilir. Anne ve babaya karşı gelmek, Allah'a karşı gelmekle eşittir.

Kur'anı Kerim'de İsrâ Suresi'nin 23. ve 24. ayetlerinde şöyle deniyor: "Rabb'in, yalnız kendisine tapmanızı anne ve babaya iyilik etmenizi emretti. İkisinden birisi, yahut her ikisi yarın ihtiyarlık yaşına ulaşırlarsa sakın onlara "öf" deme, onları azarlama, onlara tatlı söz söyle. Acıyarak merhamet kanadını ger ve ey Rabbim bunlar beni nasıl yetiştirdilerse sen de onlara öyle acı de."

Halil

KUDAT

Not : Kadıköy Belediyesi Aile Danışma Merkezi tarafından hazırlanan Temel Yurttaşlık Bilgileri kitabından derlenmiştir.

Büyükada Gezisi

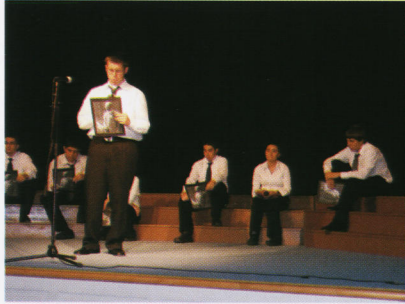
6 Ekim İstanbul'un Kurtuluşu

7 Ocak Türkçe Kitaplarının Tanıtımı

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı

10 Kasım Atatürk'ü Anma Günü

24 Kasım Öğretmenler Günü

07-01-2005
Yeni yıl Yemeği

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı

18-10-2004
Frer George Okulumuzda

05-11-2004
Öğrenci Birliği Başkanlık Seçimi

20-12-2004
Okul Aile Birliği Kermesi

19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı

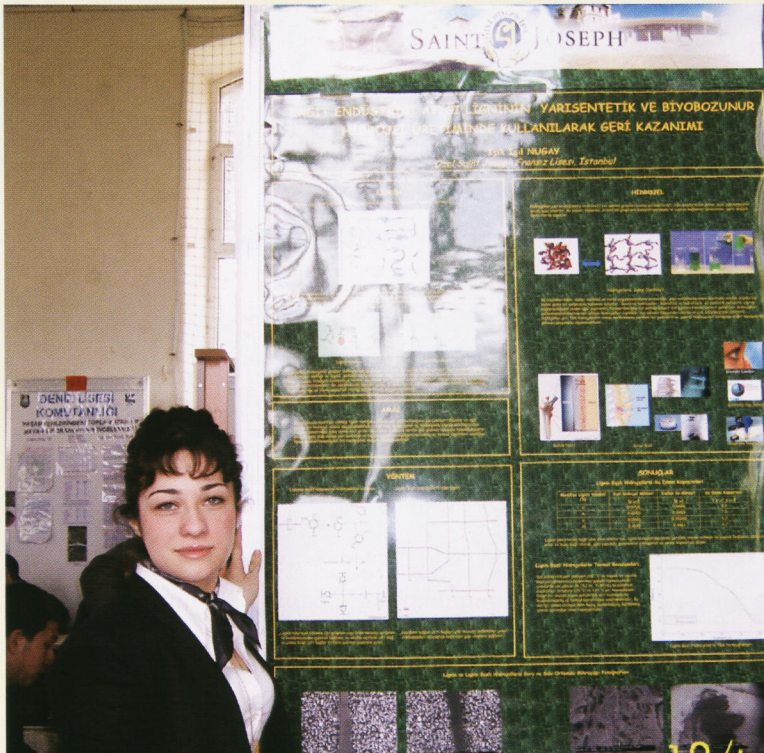

BİR PROJE

19-22 Nisan tarihleri arasında Boğaziçi Üniversitesinde 748 proje arasından seçilen biyokimya projemi Hülda Hocamın da eşliğinde sundum. Tübitak BAYG (Bilim Adamı Yetiştirme Grubu) tarafından düzenlenen bu liselerarası bilim projeleri sergisi 24 biyoloji, 16 kimya, 13 fizik, 9 matematik, 10 bilgisayar, 2 yerbilim olmak üzere 74 projeden oluşan bir sergiydi. Sergi üniversitenin güney kampüsünde gerçekleştirildi. Bilim dünyasını şimdiden tanımaya başlamak benim için çok güzel bir deneyim oldu. Projeme başlamamda büyük desteği olan sevgili hocam Hülda Batırbaygil'e tekrar teşekkür ederim. İlgilenen arkadaşlarım için projemin özetini de sunmak isterim ;

PROJE ÖZETİ : Projede, biyobozunur ve doğal bir polimer olan lignin kullanılarak sentetik metodlarla elde edilen ve doğada bozunurluğu olmayan hidrojellere alternatif hidrojel üretimi hedeflenmektedir. Bu kapsamda modifiye edilmiş lignin varlığında akrilik asit polimerizasyonu gerçekleştirilmiş ve ağsı yapıda bir hidrojel elde edilmiştir. Öncelikle vinil silan kullanılarak üç fonksiyonlu olarak aktifleştirilen lignin polimerinden daha sonra vinil grubu üzerinden radikalik akrilik asit polimerizasyonu tamamlanmıştır. Bu yöntemle elde edilen yarı sentetik ve biyobozunur hidrojellerin su tutma ve termal özellikleri modifiye lignin konsantrasyonunun bir fonksiyonu olarak irdelenmiştir. Sonuçlar, sentezlenen hidrojellerin ağırlıklarının yaklaşık sekiz katına kadar su tutabildiklerini ve bu özelliklerinin lignin yüzdesi azaldıkça arttığını göstermiştir. Termal analiz sonuçları ise ligninin poliakrilik asit termal bozunumunu hızlandırdığını ve sonuç ürünün daha kolay bozunduğunu (biyobozunurluğunu) kanıtlamış olması açısından önem taşımaktadır.

Işık Işıl Nugay 11FC

YAĞMUR

"Her şey Tanrı'nın suyu yaratmasıyla başladı. Minnacık bir su damlası, diğerlerinden ayrılmaya karar verip göklere uzanmak istedi. Önce bir gaz kabarcığı oldu. Kendini hiç bu kadar hafif hissetmemişti. Yükseldi, yükseldi ve daha da yükseldi. Çok yukarılarda kendisi gibilerle karşılaştı. Onlar daha kalabalıktı, onlara isimlerini sordu. Aldığı yanıt: "Biz bir bütünü; bize bulut diyebilirsin." de başka bir şey değildi. Aralarına girmek istedi, "Bulut" onu kucakladı ve himayesine aldı. İçerisi soğuktu ama kendisini yine de huzurlu hissediyordu.

Bulutun içinde uzun bir süre kaldı; yolunda gitmeyen şeyler vardı. Ne olduğunu anlayamadığı duygular hissetmeye başlamıştı son günlerde. Burası gerçekten çok soğuktu; geldiği yere göre çok daha soğuktu. Biraz durdu, şöyle bir hatırlamaya çalıştı. Eskiden daha mutluymuştu, hem orada daha çok arkadaşları vardı. Anlamıştı artık onu huzursuz eden, nedenini öğrenmişti. Eve dönmek istiyordu. Yarından tezi yok bunu Bulut'a söyleyecekti.

Ertesi gün ayrılmak istediğini dile getirdi, artık eve dönmesi gerekiyordu. "Bulut onu anlayışla karşıladı ve onu eski haline, minik bir su kabarcığı haline dönüştürerek iyi şanslar diledi. Su damlası mutluymuştu artık. Çok özlediği evine kavuşacaktı. Sevinçle ayrıldı oradan ve aşağıya, aşağıya, daha da aşağıya doğru yola çıktı..."

Bu satırları yazarken yerküreye inmek için sabırsızlanan milyonlarca su damlasına ne kadar müteşekkir olduğumu bir daha anladım. Bana göre onlar bizim göz yaşlarımız. Bizler ağlayınca döktüğümüz gözyaşları ve onlarda sakladığımız hüznümüz, sevinçlerimiz elbet bir zaman sonra doğaya ulaşır. "Doğa Ana" hislerimizi öğrenir, onlara ortak olur ve onları yaşamışçasına duygulanır. İşte bunların hepsini hisseden doğa ağlamaya başlar ve o su damlacıklarını gözyaşlarının arasına katar.

İstanbul'u bu yüzden severim. Beni yağmurlardan hiçbir zaman uzaklaştırmadığı için... İstanbul benimle ağlar, benimle güler, o ne zaman ağlasa, ben de ağlamak isterim; ben ne zaman ağlamak istesem, o zaten ağlıyor olur. Benim sınırlı gözyaşı pınarlarıma nispet yaparmışçasına döker yaşlarını üzerime, doldurur sokakları, gönlümü...

Soğuk gecelerde camıma vuran su damlacıkları bilirim ki çok yol kat etmişlerdir, çok yorulmuşlardır. Camımı açarım ve onlara daha yakın olmaya çalışırım. Ne de olsa onlar benden birer parçadır ve doğa ananın en değerli çocuklarıdır. Bana beni hatırlatan en önemli unsur olduklarından benim için vazgeçilmez olmuşlardır.

Eda NUHOĞLU
11 FC

YAĞMUR DUASI

Mardin, Susuzdere Köyü... Temmuz başından beri sessiz sedasız olan köy, her sabahtan farklı olarak bu sabah bir bebek sesiyle uyandı, ardından da bebeğin babasının feryatlarıyla...

Köy ağasının yanında ırgatlık yapan Mustafa'nın yıllardır, köylünün yağmur beklediği gibi hiç umutsuzluğa düşmeden beklediği bebeği sonunda dünyaya gelmiş, gelirken de annesinin canını almıştı. Sanki bunu anlamış, kendini suçlu hissedermiş gibi bebek durmadan ağlıyordu. Bebek ağladı, Mustafa ağladı, köylü ağladı. İki aydır su yüzü görmeyen toprak, bebeğini bir kere bile göremeyen Dilan'ın hüznüyle ıslandı.

Gecenin karanlığında, tek gözlü evinde, bir günlük kıza kucakında uyuklayan Mustafa, köylünün aylardır dualarla, kurbanlarla çağırdığı o sesi duydu, dışarı koştuğunda yanağından süzülen damlanın bütün gün karısı için döktüğü yaşlardan biri olduğunu sandı başta ama sonra anladı ki köye rahmet yağıyordu. Koştur ağlayan bebeğini aldı kucaklarına, camdan süzülen damlalara bakarak "Yağmur olsun senin adın, ilk geldiğin günkü gibi bereket getir köyümüze" dedi, minicik iki kara gözünden öptü Yağmur'u.

Anadolu'da anne sütü olmadan hayatta kalmak zordur derler. Mustafa, Yağmur'u koyun sütleriyle, kasabadan aldığı mamalarla beslemeye çalıştı ama olmadı. Yağmur'un ağız da Güney Anadolu toprakları gibi kurudu, dudakları çatladı. Mustafa'nın her türlü çırpımına rağmen Yağmur bir hafta sonra annesinin yıllardır boş olan kucakını doldurdu.

Yağmur Güney Doğu Anadolu'da hayatı, umudu, bereketi temsil eder, insanlar onun uğruna dualar eder. Susuzdere Köyü'nde artık iki yağmur için dua ediyor, bereketin temsilcisi ve Dilan'ın küçük bebeği için...

Melis SÜTMAN
11 FC

ETKİNLİKLER... ETKİNLİKLER... ETKİNLİKLER... ETKİNLİKLER...

KASDAV'ın düzenlediği "**Bir Kadıköy Hikâyesi**" yarışmasında

11 Fen C'den Işıl Demir 1. olmuştur.

9 E'den Melih Aslan 1. Mansiyon, 9 D'den İrem Özyavuz 2. Mansiyon, 9 D'den Baldan Ceren Peynirci 3. Mansiyon ödülü almışlardır.

18-10-2004 Öğretmen Öğrenci Dostluk Maçı

SOSYAL YARDIM KOLU ÇALIŞMALARI ve TEŞEKKÜRLERİMİZ

- Bütün sene yaptıkları özenli pasta satışları için tüm Hazırlık ve 9. sınıflar teşekkürler.
- Üniversite öğrencileri için bütün okul öğretmenlerimizin topladığı test kitapları Mardin'e ulaştı. Katkılarından dolayı bütün öğretmenlerimize teşekkürler.
- 30 Ağustos İlköğretim okulu için her ay herkes 3'er milyon bağışta bulundu. Kardeşlerinize yaptığımız bu önemli destekten ötürü çok teşekkürler.
- Akarca için bütün öğretmenlerimizden 5'er milyon toplandı. Hepsine çok teşekkürler.

- Bu sene Güney Asya'da yaşanmış olan tsunami felaketine yardım topladık.
- Kağızman/Kars'a kıyafet yardımında bulunduk.
- Yine Kağızman/Kars İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü'ne bilgisayar bağıışı yaptık.
- Gezici Göz hastanesine 500 milyon para yardımında bulunduk.
- Akarcadaki kardeş okulumuza müzik aletleri yolladık ve onları da kendi orkestralarını kurmak için teşvik ettik.
- Okulumuzun düzenlediği ve bir çok etkinliğin gerçekleştirildiği "Dayanışma Haftasında" 30 , Ağustos İlköğretim Okulu v Akarca Türk Fransız Kardeşlik İlköğretim Okulundan gelen öğrencileri ağırladık.
- Ve tabii ki her sene olduğu gibi Kardeş Okulumuza da bir ziyarette bulunduk.

FAS PROJESİ

Yolculuklar... İnsan hayatını değiştiren, ona renk katan, farklı imkanlar sunan başlangıçlar, vedalar, tanışmalar ve hareketlilikler... Çeşitli kültürler, yeni insanlar, ilkler ve sonlar.. Kimi zaman yorucu, kimi zaman sıkıcı; bazen aksiliklerle dolu, bazen de huzur ve dinginlik verici... Yaşanabilecek ne varsa, nelerle karşılaşabilirse insan yabancı bir ülkede, henüz keşfetmediği irak bir kıtada biz de onları tattık Fas projemizde. Dolu dolu, tadını çıkararak, keyfine vararak...

Fas maceramız Tema'nın bize getirdiği bir öneriyle başladı. Başlangıçta çekinerek baktığımız bu proje, Stehat adlı küçük bir kasabayı kalkındırmak, yerli insanlara çevre bilincini yerleştirerek ağaçlandırma ve temizlik çalışmalarını geliştirmek, farklı ülkelerden gelen gençler arasında dayanışma, birlik ve barış ortamını sağlamak gibi amaçlardan doğmuştu. Uzak ve tanımadığımız bir ülkeye gidecektik, kültür ve insanlar hakkında çok fazla fikrimiz yoktu; bu nedenle öncelikle ön yargılarımızdan sıyrılmamız gerektiğinin bilincindeydik. Ailelerin de onaylarının alınmasıyla artık hazırдық. On gün sürecek olan bu alışılmadık gezide; Hollandalı, Faslı ve Fransız gruplarla birlikte iş birliği içinde olacağımız bize önceden haber verilmişti ve görevimizin daha çok kültürel faaliyetleri kapsayacağı duyurulmuştu. Projede önemli olan, insanlara barış ortamı içinde dayanışma, beraberlik ve sorumluluk kavramlarının yansıtılmasıydı. Bizler de üzerimize düşeni başarıyla ve istenildiği şekilde yerine getirebilmek için büyük çaba, özen ve anlayış göstermeye çalıştık. Değişik kültürleri tanıyabilmek amacıyla standlar hazırladık, gösteriler düzenledik, her milletin kendi mutfağını sergilediği yemeklere katıldık, şarkılar söyledik ve özgün danslarımızı, folklorumuzu tanıttık. Amacımız bireysel olanı evrensel hale getirmektir ve dönüp geriye baktığımızda dil, din, ırk, renk ayırt etmeksizin birçok şey paylaştığımızı gördük. Konforsuz eğlenceliye, yalnızlığı ortaklığa, aksaklıkları neşeye dönüştürdük. Hepimiz kendimizden bir şeyler katmaya gayret ettik, sonuçta ortaya çıkan şey şaşırtıcı derecede güzel, eğlenceli ve faydalı bir deneyimdi. Gerçekti. Unutulmayacaktı.

Böyle bir projede yer almış olmak, ülkemizi ve okulumuzu temsil etmek adına gerçekten gurur verici... "Bir kere daha?" diye sorulduğunda verilecek şüphesiz tek cevap var:

- Kesinlikle!

Ensemble, tous pour un monde durable et solidaire!

Handan Kesim, Ali Türek, Dila Naz Nurgör, Ögeday Celep, Ezgi Mutlu adına Dilara Adas

GÜZEL SANATLAR KULUBÜ

SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ

RESİM SERGİSİ

10 Haziran - 30 Temmuz 2005

Kokteyl : 10 Haziran Saat : 17.00 - 19.00

Fuaye

Dr. Esat Işık Cad. 76 - 78 Moda - Kadıköy / İST.

SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ ENSTALASYON SERGİSİ

10 Haziran - 30 Temmuz 2005

Kokteyl : 10 Haziran Saat : 17.00 - 19.00

Kupa Salonu

Dr. Esat Işık Cad. 76 - 78 Moda - Kadıköy / İST.

İSTANBUL veya ÇANAKKALE'DEN İSTANBUL'

Her yıl olduğu gibi yeni bir projenin yaratılışına ortak olmadan önce, konunun netleşmesi için epey süren tartışmalarda düşünsel gel-gitler yaşadık. Sonunda seksenli yıllardan günümüze hızını arttırarak gelişen, önce dilde, sonra kültürel yaşamdaki yozlaşmanın medya tarafından alabildiğine desteklenmesiyle, kendinden uzaklaşan, diline sahip çıkamayan, geleneklerini unutmaya zorlanan, bir toplum yapısının tesbitini yaptık. Bu bizim için görünen köydü. Görünen köy klavuz istemez ama, ülkemizin geleceğini karanlık tuzaklardan korumak için, aydınlık bir Türkiye için muhtaç olduğumuz klavuzun; Atatürk'ün işaret ettiği Bağımsızlık ilkesi olduğunu biliyoruz. O halde, Bağımsız (Millet) Ulus olmanın ön şartı olan 'Dil'in , 'Dilimizin korunması için tüm çabayı göstermek gereğine inandığımızdan, hem dildeki kirlenmeyi, hem de Ulusal bilinci örseleyen yabancılaşmayı hedef alan bir çalışma tasarladık.

Projenin kahramanı Seyit onbaşı 270 kg lık top mermisiyle şaşkın bir ifadeyle İstiklal caddesine, tabelaları İngilizce olan Türk mağazaları ile, konuşma dilinin yarısı İngilizce olmuş, yabancılaşmayı yadsımayan davranışı ile işgali kabullenmiş bir toplum görüntüsüne bakmaktadır. Bunun için mi savaştık?... dercesine..

Atatürk'ün hilafeti ,ümmet anlayışını ortadan kaldırarak yerine tesis ettiği Ulusal bilinci içlerine sindiremeyenler, kültürel değerlerin bağlayıcı unsuru 'Türkçe'yi aşağılayanlar, bu tehlikeye işaret etmeyi 'Paranoya' olarak görmezden gelmeye çalışmaktadırlar... Oysa ki Ulusal Dil bir toplumun hayati değeridir, kısaca varlık nedenidir;

"Ulusal duygu ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir. Dilin ulusal ve zengin olması ulusal duygunun gelişmesinde başlıca etkindir; yeter ki bu dil bilinçle işlensin.

Ülkesini, yüksek bağımsızlığını korumasını bilen Türk Ulusu, dilini de yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarmalıdır." (M. K. ATATÜRK)

"Dil, bir ulusun özelliklerinin sadık aynasıdır. Ulusal benliğini, ulusal onurunu bilinçle kavrayabilecek düzeye ulaşmadıkça, hiçbir ulus siyasal ya da manevi yönden kendisinden üstün olan yabancı ulusların kültürel etkisine ve bu kültürün taşıyıcısı olan yabancı kelimelerin ulusun diline girmesine engel olmak gerekliliğini kavrayamaz." (C. BROCKELMAN)

Seyit Onbaşı pop art anlayışında alçılı sarğı bezinden (kalıp-parça) bire bir figür, İstiklal caddesini simgeleyen sağda ve solda İngilizce tabelaları olan iki mağaza ve ortada eskiyi anımsatan Taksim-Tünel tramvayı. Mağazalar ve tramvay gerçek boyutlarda MDF üzerine yağlıboya, figürün arkasında Çanakkale savaşlarından bir film ve özel ışıklandırılmış sergi mekanı. Her şey bittikten sonra bu sergi görüntüsüne seslendirme ilave etmek istiyoruz. (Önce Gelibolu sahillerinde kuş, martı ve denizin dalga seslerini aniden patlayan top mermilerinin sesleri takip edecek, makineli tüfek ve savaşın korkunç sesleri giderek uzaklaşacak ve İstiklal caddesinin günlük yaşam sesleriyle buluşarak sona erecek.

Geçmişte kalan savaş sahnelerini gündeme getirmekteki amacımız, Ulusal değerlerin çok ağır bedelle ödendiğini anımsatmaktır yalnızca, yoksa asla düşmanlık duygularını uyandırmak değil. Çünkü çağdaş Sanatçı ve Sanat eğitimcisi savaş taraftarı değildir, Irkçı değildir, usta-çırak ilişkisinde; teknik öğreti anlamında kopya çalışmanın önemini bilir ama taklitçi değildir. Yani özgün ve özgür yaratmanın önemini bilir. Bu bağlamda özgün, kendine has olmanın önemi sanatçının varlık nedeni olduğu gibi, iletişim dilinin de bir ulusun varlık nedenlerinden belki de en önemlisidir diyebiliriz. İşte bu 'Yerleştirme' (Enstasyon-Installation) düzeni ile vurgu yapmak istediğimiz 'Yabancılaşma' tehlikesidir.

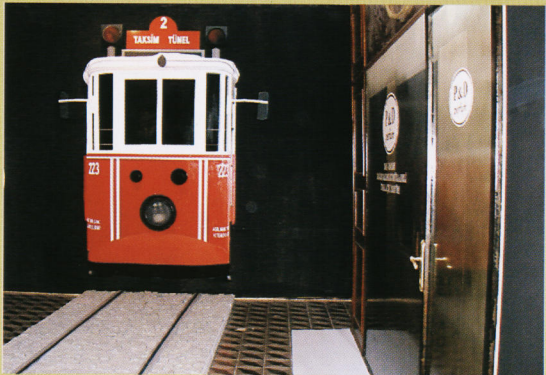
Zaten savaşın hemen sonrasında hiçbir devlet adamından duyulmamış (Çanakkale' nin o çok özel havasında insanın gözlerini yaşartan Atatürk' ün ünlü sözleri bunu yeterince ifade etmektedir ; ..." Çok uzaklardan bir ideal uğruna oğullarını bu savaşa gönderen analar, göz yaşarınızı siliniz. Onlar toprağa düştükten sonra, Mehmetçiklerle birlikte bizim de evlatlarımız olmuşlardır..."

Öncelikle bu projede gönülden çalışan; **Özgün Çelenk, Pelin Işıldak, Alican Durbaş, Eda Çakmak, Ezgi Mutlu, Melis Önalın, Ayşegül Altın, Esin Ekizoğlu, Elif Erdoğan'** a yürekten teşekkür ediyorum.

Sanata ve sanatsal aktivitelere özgür çalışma ortamı sağlayan Sayın Müdürümüz **Monsieur Laurent Pichot'**ya,

Fotoğrafların cd ye aktarılması ve çoğaltılması konusunda ısrarla desteğini esirgemeyen Türk Müdür Yrd. mız **Sayın Ender Üstünel'e,**

Bize, çalışmalarımızda destek sağlayan Öğretmen arkadaşlarımıza, malzeme ve herhangi bir ihtiyacımızda yanımızda olan sevgili İdari Amirimiz Sn. **M. Mario Vanacori'**ye, teknik konularda, kurgulamada ve sergileme çalışmalarında büyük emeği olan sevgili marangozumuz Sn. **İhsan Bingül'e** sonsuz teşekkürlerimizi bir borç biliniz.

SJ Fransızca Tiyatro Kulübü

Ülkemizde son yıllarda artan şiddet ve kötü alışkanlıklar göz önünde bulundurulursa, aslında gençlerimiz için bu tarz faaliyetlerin ne kadar gerekli olduğu da bir gerçektir. Çünkü Tiyatro katılanlara: Dayanışmayı öğretir, toplum yaşamı için gerekli olan sorumluluk duygusunu sağlar, toplumun kişiliği ezmesini önler, düşüncüyü eyleme sokmak yeteneğini geliştirir, düşünerek yorumlayarak okumayı öğretir, topluluk içinde konuşmayı öğretir, dil kaygısını, doğru ve güzel konuşmayı sağlar, kızla erkeğin birlikte çalışmasıyla cinsel sağlıksızlığı, tutarsızlığı ve ölçsüzlüğü önler, doğal olanı gösterir, çocuğun elini, kolunu kullanmasını denetim altına alır ve estetik algılama yeteneğini geliştirir.

Daha doğru bir dünya istiyorsak, çocuklarımızın geleceğini güvence altına almayı düşünüyorsak tiyatronun eğitsel ve toplumsal katkısını aklımızdan çıkarmamalıyız. Zira bu zaman dilimleri içerisinde onların ne kadar mutlu olduklarını, kendilerine ne denli güven duyduklarını gören bizler biraz olsun geleceğe güvenle bakmaya başlıyoruz.

Erdal KAZAN

Distribution des rôles

Ondine

Hans von Wittenstein

Bertha

Auguste

La reine des Ondins

Une ondine

Une ondine

Comte Berthram

La reine

Surintendant

Chambellan

Une ondine

Garde

Metteur en Scène

Régie

Technique

Prenom / NOM

İpek ÖZGÜVEN

İsmail Cem GÜNEŞDOĞDU

Deniz SINIR

Erkut CURAOĞLU

Sedef ÇAVDAR

Ceyda KEFELİ

Ege ERTEZ

Erkan YILMAZ

Damla İPEKLER

Mehmet SAYIL

Ozan AKIN

Nilüfer ORUZ

Simge ÇAKIR

Erdal KAZAN

Reha KOCATAŞ, Peri AVUNÇ

Gökçe ERDEM, Gamze SİSİK

ONDINE

Acte I

Le vieux pêcheur Auguste et sa femme Eugénie sont inquiets. Ondine n'est pas encore rentrée dans leur humble cabane. Survient le chevalier errant Hans von Wittenstein zu Wittenstein qui évoque son futur mariage avec Bertha. Apparaît alors la jeune Ondine, créature fascinante qui commande aux éléments. Elle incarne la beauté et la candeur, la douceur et la révolte. Entre les deux jeunes gens, c'est le coup de foudre. Ondine déclare son amour à Hans qui, étonnamment, n'émet aucune résistance. Le chevalier est prêt à renoncer à la comtesse Bertha, sa fiancée, et affirme son intention d'épouser Ondine. Hans et Ondine échangent leurs promesses, le Roi des Ondins prévient celle-ci : "Tu acceptes le pacte s'il te trompe, honte du lac !" . Ondine est si sûre de son amour et de son fiancé qu'elle passe outre la mise en garde de son oncle.

Acte II

"Après trois mois de lune de miel", une cérémonie est organisée pour présenter Ondine à la cour. Un illusionniste présente un spectacle mettant en scène Ondine, Hans et Bertha. Le chambellan entreprend d'éduquer Ondine au langage de la cour et ne réussit à obtenir d'elle que des témoignages de franchise qui lui assurent la sympathie amusée du poète et de Bertram mais agacent Hans. Ondine reconnaît la reine des Ondins sous le déguisement de l'illusionniste et lui demande de faire en sorte qu'elle ne devine plus ce que les autres pensent. Puis Ondine

est présentée à la reine. Elle manifeste une franchise naïve qui exaspère le chevalier et irrite Bertha. Cette dernière n'a qu'un objectif, reconquérir Hans. Ondine reste seule avec la reine Yseult. Elle révèle à la reine la vraie nature du pacte scellé avec le roi des Ondins : si Hans la trompe, alors il mourra. Mais elle est tellement amoureuse de Hans qu'elle décide de le trahir afin de le sauver.

Acte III

Six mois plus tard, tout est bouleversé au château. Les domestiques s'affairent pour préparer le mariage de Hans et Bertha. Ondine, elle, a disparu depuis six mois. Hans est amer. Le monde bruit d'une rumeur selon laquelle Ondine l'aurait trompé avec Bertram. Hans est également très inquiet. Deux pêcheurs viennent annoncer l'arrestation d'Ondine et la tenue immédiate de son procès. Les juges éprouvent des difficultés à instruire le procès. Déguisé en homme du peuple, la reine des Ondins parvient à faire éclater la vérité. Il réussit à révéler le généreux mensonge d'Ondine et l'intensité de son amour pour Hans. Ondine reste seule le roi des Ondins et le supplie de ne pas tuer Hans. Mais celui-ci avoue son impuissance : Hans mourra. Hans se rend compte trop tard de cet immense amour qu'elle éprouve pour lui. Vient la scène des adieux : Ondine sait qu'à l'instant de la mort de Hans, elle va perdre la mémoire. Elle raconte à Hans comment "elle a inlassablement appris le chemin des hommes pour ne plus jamais l'oublier". La mort vient prendre Hans. Rappelée aussitôt au royaume des Ondins, Ondine émet un regret devant son corps qu'elle ne reconnaît pas : "Comme c'est dommage! comme je l'aurais aimé!"

Bir Kardelen Masalına SONSÖZ

Bundan tam 11 yıl önce başladık 'Kardelen' masalına üç beş gönüllü öğrenciyle. Bir isim bulmamız gerekiyordu öncelikle, Kardelen adı tam da çekilen sıkıntılara uyuyordu. Karların altından binbir güçlkle yeryüzüne merhaba diyen zarif ama bir o kadar da güçlü bir çiçeği 'Kardelen'.

İlk sayımız, Sayın Pierre Caporal'in desteğiyle 1995 Ocak ayında siyah - beyaz ve 32 sayfa olarak basıldı. 7. yılına kadar senede iki kez okuyucusuna ulaşan Kardelen'in 8. yıldan sonra sayfa sayısı artırılarak yılda bir kez basılmasına karar verildi. Sayfa sayıları 40'a ve 72'ye, son olarak da 80'e çıkarıldı.

Bir dergiye verilen emeği ancak bizzat o işte çalışanlar bilir. O yüzden Kardelen benim 11 yaşındaki çocuğum gibidir. 2005-2006 eğitim yılında Kültür Edebiyat ve Tören Kolu'na geçmem dolayısıyla Kardelen Yayın Kolu'ndan ayrılmış bulunuyorum.

11 yıl boyunca Kardelen'e emek veren ve bundan sonra da emeği geçecek olan herkese sonsuz teşekkürler...

BİLİM YARIŞMASI (CONCOURS SCIENTIFIQUE)

Saint Joseph Lisesi 7. Bilim Yarışması 31 Mart ve 7 Nisan tarihlerinde iki aşamada yapıldı. 9., 10. ve 11. sınıflardan toplam 25 ekip yarıştı. Birinci olanlar ödül olarak bir Paris gezisi kazandılar.

Serçin Divanlıoğlu - Patrice Carino

Ödül Töreni

9. Sınıf Birincileri:
Çiğdem Usta
Sezan Ünalın
Aslı Çağlar

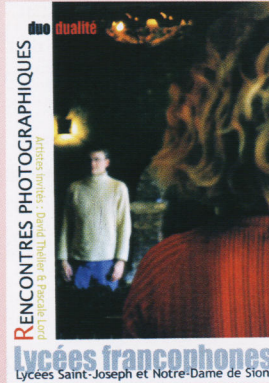

10. Sınıf Birincileri:
Ali Türek
Asaf Güler
Can Özçer

11. Sınıf Birincileri:
Oğuz Bilge
Emre Çolakoğlu
Sinan Yurtsever

FRANSIZ LISELERİ FOTOĞRAF GÜNLERİ SERGİ AÇILIŞI

L'ambulance au collège Saint-Joseph, en 1912.

Les guerres balkaniques des années 1912 et 1913 ont été meurtrières et ont provoqué l'afflux d'un grand nombre de blessés à İstanbul. Les casernes et les hôpitaux ne suffisant pas à la tâche, des hôpitaux auxiliaires nommés ambulances se sont ouverts en grand nombre pour participer à l'accueil des victimes. Le collège Saint-Joseph participe aux secours en offrant une cinquantaine de lits, disposés dans deux salles.

Il est surprenant de découvrir dans l'ouvrage La bataille de Scutari, (Plon, 1926), de Jérôme et Jean Tharaud, une lettre du frère sous-directeur, décrivant à ses parents le fonctionnement de cette ambulance. Le texte est cité dans le cadre de la guerre en Albanie. Le frère sous-directeur n'est pas nommé, mais il s'agit du frère Zénobe-Antoine, Antoine Sévenié (1868-1941), natif de l'Aveyron et décédé à Rodez. Il arrive au collège en 1889, devient sous-directeur en 1907, est directeur un an à Zonguldak, en 1920, et revient au collège comme économiste. En 1925, il est nommé procureur du collège Saint-Michel, à Péra, puis aide-procureur du district des frères des écoles chrétiennes, près de l'école Saint-Pierre, à Galata, en 1933. Deux ans plus tard, il part en retraite à Rodez, sans doute parce qu'il répugne à quitter la soutane noire et le rabat blanc, comme l'exige la nouvelle loi interdisant les habits religieux en dehors des lieux de culte.

Mais comment les deux frères Tharaud, auteurs bien connus en France, au début du XXe siècle, ont-ils eu connaissance de la lettre privée du frère

Antoine ? L'explication semble être la suivante.

Jean Tharaud (1877-1952), né à Saint-Junien en Haute-Vienne, est un temps secrétaire de Maurice Barrès (1862-1923), né à Charmes, dans les Vosges. Ce dernier est élu député de Nancy puis de Paris, à diverses reprises, en l'espace d'une trentaine d'années. Il fait plusieurs voyages au Proche-Orient : en 1907 en Egypte, et dans toute la région en mai-juin 1914. A cette occasion, il est accueilli au collège Saint-Joseph, le 24 juin 1914 et peut rencontrer le frère Antoine. Jean Tharaud est-il du voyage ?

Voici la partie de la lettre du frère Antoine, concernant la vie de l'ambulance du collège Saint-Joseph de Kadıköy.

De gauche à droite, 1er rang : Sr Léonie (de l'Immaculée Conception), Süreyya Paşa, Sr Amélie (de l'Immaculée Conception). 2e rang: Basile-Cyprien, M. le représentant officiel, délégué du Sultan, Rhodien-Henri (Henri Baud). 3e rang: Omer-Joseph (infirmier), Valentin-Gabriel (second infirmier), Prome-Calixte.

« Après la longue et terrible bataille de Lulé-Bourgas, il est arrivé ici près de trente mille blessés. Quel spectacle affreux, désolant. Où loger tant de malheureux ? Les casernes, les hôpitaux étant insuffisants, on a licencié les écoles pour les transformer en ambulances. Beaucoup de ces malheureux n'avaient pour lit que leur grosse capote. Enfin on a réussi à abriter tout ce monde ; le gouvernement a été admirable d'abnégation et de dévouement pour eux. Si nous n'avions pas eu nos élèves nous aurions mis à sa disposition notre vaste établissement. On y aurait logé deux à trois mille malades. Nous

avons pu néanmoins organiser une ambulance de cinquante-quatre lits. Jusqu'à présent, nous avons eu une cinquantaine de malades. Trois sont morts de pneumonie ; quatre sont partis complètement guéris.

Nous en avons encore trente-deux qui vont relativement bien, à l'exception d'un seul qui se dirige vers le cimetière. Il a une plaie affreuse à la jambe, et hier soir la pneumonie s'est déclarée. Trois autres ont été opérés ce matin par Sureya pacha, habile chirurgien qui a fait ses études à Paris. Deux soeurs de l'Immaculée-Conception de Lourdes les soignent, aidées d'un frère. En dehors de ma classe j'y passe presque tout mon temps libre. Vous n'avez pas l'idée de ce que ces Turcs sont braves, doux, dociles, reconnaissants, d'une convenance, d'une pudeur admirable. Nos soeurs n'en reviennent pas. L'une d'elles me disait l'autre jour: «Nous ne trouverions pas pareille chose chez des soldats chrétiens!» Pas une plainte, pas un signe d'impatience, pas une parole déplacée. Plusieurs fois, j'ai aidé la soeur dans les pansements qu'elle fait chaque jour. Quelles blessures terribles! Quelles plaies affreuses! Et quel courage, quelle endurance de la part de ces malheureux. Je ne résiste pas au plaisir de vous citer leurs paroles. Voici un jeune homme d'Angora ; la balle a traversé le menton, séparé en deux la mâchoire inférieure pour venir se loger dans l'épaule. Eh bien ! Il sourit toujours. Quand on lui demande : « Comment vas-tu ? » -- « Très bien, » répond-il invariablement. Au moment où l'on a extrait la balle, il baisa avec effusion la main du docteur, puis tout haut remercia Dieu, lui demanda pardon d'avoir maudit le Bulgare qui la lui avait envoyée et lui pardonna. Sa mâchoire s'est aujourd'hui complètement ressoudée, et maintenant il peut prendre quelque nourriture solide.

Un autre, de Kastamouni, a le bras droit enflé comme la cuisse, et presque pourri ; une pneumonie infectieuse se déclare, il souffre horriblement, mais pas une plainte dans ses souffrances. Il n'a à la bouche que le nom du bon Dieu. Il est père de quatre enfants ; on a tout essayé pour le sauver, quinquina, champagne, etc., mais en vain. Chaque fois qu'on lui demande de ses nouvelles, il répond avec un beau sourire : « Je vais bien, ne te donne pas tant de peine pour moi, hodja ; repose-toi donc un peu, je suis jeune, toi tu es âgé. » Le matin de sa mort, lorsque le frère infirmier s'approcha, il lui passa la main autour

du cou en lui disant : « Approche-toi, hodja, que je baise ta barbe, que le bon Dieu soit content de toi. » Vingt minutes avant sa mort on l'appelle : « Osman ! » Il ouvre les yeux, sourit et expire après avoir prié tout le temps. Après sa mort, le sourire illumine ses traits. Je ne puis retenir mes larmes. Quelle leçon de foi pour des chrétiens !

Au moindre service qu'ils reçoivent, ces malheureux ne savent comment témoigner leur reconnaissance. Ils nous baisent la main en disant : « Que Dieu te le rende ! » ou bien encore : « Que Dieu t'accorde cent et un ans de félicité ! » Ils ne souffrent pas qu'on leur rende les services qu'ils peuvent se rendre eux-mêmes, ne serait-ce que d'allumer une cigarette. « Jamais, nous disent-ils, dans notre pays, notre père et notre mère ne nous auraient soignés comme tu nous soignes ! » Les deux religieuses sont appelées, l'une « anna », ce qui veut dire « petite mère », l'autre « kutchuck anna », « petite mère ». Nous avons là cinq Circassiens, véritables hercules, le profil fin et régulier, la figure noble et martiale. Oh ! Les beaux hommes ! Et ils sont là, doux comme des agneaux, délicats, reconnaissants. « Viens chez nous, disent-ils au frère, tu y resteras un an, notre maison sera la tienne, nous te ferons voir les antiquités tous les jours, mais jamais tu ne marcheras, nous te donnerons le plus beau de nos chevaux... »

Un autre pleure d'attendrissement en voyant les soins que l'on donne à son compatriote grièvement blessé. Un petit Laze rit toujours ; quand il me voit, il s'accroche à mon cou, m'embrasse ; il court au pansement en riant. Tous veulent nous emmener dans leur village pour nous faire fête.

Dès leur arrivée chez nous, on les a changés des pieds à la tête. Ça n'a pas été chose facile pour quelques-uns : leurs habits étaient fortement collés à leur plaie avec du sang et de la boue ; il a fallu couper, déchirer ; puis on leur a lavé les pieds et la figure, et ensuite on les a couchés dans un lit bien doux et bien chaud. L'un d'eux disait : « C'est une honte, nous sommes confondus ! Des chrétiens, des Européens, nous laver les pieds à nous autres musulmans ! »

Nos élèves viennent leur faire la correspondance, car beaucoup sont illettrés. A tour de rôle, les classes viennent les visiter ; les élèves causent avec eux, leur apportent des friandises, des cigarettes surtout.

Les huit premiers guéris, qui ont quitté l'ambulance, ont dit aux enfants du pacha qui les a opérés : « Dans notre village on nous avait dit que les chrétiens étaient des barbares, des envahisseurs qui venaient s'établir chez nous pour nous supplanter ; nous voyons maintenant que ce n'est pas vrai ; nous nous humilions devant Dieu d'avoir eu de si mauvaises pensées à leur sujet. » Avant de partir, ils nous ont baisé la main et nous ont embrassés les larmes aux yeux. Chaque fois que je mets le pied à l'ambulance, les figures s'épanouissent : « Hodja, me crie-t-on, comme tu nous aimes, mais nous t'aimons bien aussi ! » Et alors je barbote quelques mots de turc, nous nous comprenons sans nous comprendre ; les mains se tendent et se serrent avec cordialité ; ils baisent ma barbe, la caressent de leur main restée valide, car les trois quarts sont blessés au bras droit ou à la main droite.

Les familles turques nous ont envoyé et nous envoient du linge, des habits, du tabac, des confitures. Les parents des enfants ne manquent pas de les visiter, ce qui leur fait plaisir. Mme Bompard est venue trois fois les voir ; elle nous a envoyé de l'argent, du linge pour nos blessés. La souscription ouverte au collège a recueilli 2 800 francs, qui ont été remis à l'ambassadrice pour les différentes ambulances qu'elle a organisées.... Oui, les Turcs sont un noble peuple, chevaleresque, accessible aux sentiments les plus élevés. Ses fautes sont dues à l'ignorance profonde où l'a plongé l'absolutisme. »

Les premiers blessés sont arrivés au mois d'octobre 1912, et les derniers ont quitté vers la fin du mois de janvier suivant. Madame Bompard dont parle la lettre est l'épouse de l'Ambassadeur de France près la Porte Ottomane.

F. Ange Michel

Les Festivités du 19 juin 1925

L'Ambassadeur Albert Sarrault, Juin 1925

Frère Idinaël (1869-1947) prend la direction du collège Saint-Joseph, en septembre 1921, mais il est déjà présent depuis 1904. Homme de lettres, il a participé, avant la Première Guerre mondiale, à l'animation de l'académie littéraire Saint-Jean-Chrysostome qui, de 1903 à 1914, a rassemblé les élèves les plus brillants en langue française. En mai 1921, il participe grandement à l'éclat des festivités organisées à l'occasion des fêtes célébrant le cinquantenaire du pensionnat. En cette circonstance, il compose et monte la pièce intitulée Mirafior, pour

évoquer les cinquante années écoulées.

Chef d'établissement, il a invité monsieur Albert Sarrault, ambassadeur de France, à présider la fête des Jeux du 19 juin 1925. Voici comment, en vers joliment tournés, il accueille l'hôte d'honneur du jour, avec solennité.

Monsieur l'Ambassadeur.

Voici, pour notre cher Collège Saint-Joseph,
Un jour qu'en lettres d'or inscriront ses Annales,
Frère des jours fameux où, dans nos cours, nos salles,
Les Cambon, les Constans, les Bompard, tous ces chefs,

Tous ces représentants de la France immortelle,
Pour marquer leur estime à nos Maîtres aimés,
Pour honorer leur Oeuvre, entre toutes si belle,
Daignèrent condescendre aux vœux de nos aînés,
Et leur faire goûter des moments fortunés.

De la tradition, vous renouez la trame
En ce jour, Excellence ; et dans nos coeurs d'enfants,
Parmi les cris de joie et les chants triomphants,
Votre geste inspiré se grave en traits de flamme.

A vos devanciers, pour leur présence ici,

Festivités, Juin 1925

Les Elèves d'antan surent dire : Merci !
 C'est le mot simple et doux, c'est l'unique parole
 Qui, de nos rangs, ce soir, s'envole
 Vibrante, jusqu'à vous que la gloire auréole
 Parmi les constructeurs d'un Idéal nouveau ;
 Parmi les créateurs de peuples et d'Histoire ;
 Parmi les noms heureux, dont on garde mémoire !

Faut-il énumérer vos oeuvres, vos travaux,
 Votre ardeur à servir les plus hautes des Causes ?
 Tout jeune député, votre talent s'impose
 A vos pareils, à vos amis, à vos rivaux ;
 Et bientôt, signalé parmi les plus habiles,
 A trente ans, vous entrez aux Conseils de l'Etat.
 Ministre quatre fois en des temps difficiles,
 Dans un pays lointain, bienfaisant potentat,
 Représentant choisi de notre République
 Auprès d'un peuple ami... Pour nous que de leçons,
 Si nous savons les voir, si notre effort s'applique
 A les mettre en valeur dès la prime saison !
 Aussi bien, sommes-nous placés à bonne école
 Pour grandir, vers le bien tournés, comme au
 printemps

L'incendie du 5 juin 1870.

Vingt-trois Frères des Ecoles chrétiennes ont été sinistrés par le grand incendie du 5 juin 1870, qui a détruit une grande partie de Beyoğlu ; mais la notice nécrologique de seulement huit d'entre eux y fait quelque allusion. Trois ont survécu au drame, cinquante ans et plus.

Pour les catholiques de rite latin, le dimanche 5 juin 1870 est la fête religieuse de la Pentecôte, fête patronale de la basilique du Saint-Esprit, laquelle n'a pas encore cinq ans, ayant été reconstruite à la suite d'un récent tremblement de terre.

En 1870, les Frères se partagent entre deux communautés : l'une, de quelques membres seulement, logée dans l'école Saint-Pierre, située à deux-cents mètres plus bas que la Tour de Galata ; l'autre, beaucoup plus importante, demeurant au pensionnat de la rue İmam, entre la mosquée Ağa Camii et la place de Taksim. Les frères de

Les fleurs, vers le soleil, élèvent leur corolle.
 Regardez parmi nous : comptez quels éléments
 Divers pourraient semer l'ivraie et la discorde...
 Pourtant nous sommes un, et partout l'on s'accorde
 A dire qu'en ces murs, comme frères unis,
 Des légions d'enfants, vivent parfaits amis.
 De ce fait, soyez fier : Près des couleurs de France,
 Monsieur l'Ambassadeur, s'ouvrent à l'espérance,
 Des esprits généreux, affamés de savoir
 Des coeurs nobles, vaillants, esclaves du Devoir,
 Jeunes gens, cher espoir d'une grande Patrie
 Qui s'en vont, le front haut et la lèvre fleurie,
 Dans les sentiers du Bien, du Beau, vers l'Avenir ;
 A leurs Maîtres, gardant ce tendre souvenir,
 Qu'ils surent préserver leur ardente jeunesse,
 De tout contact impur et de toute bassesse !

Mais il nous faut, Monsieur, clore ce bref discours
 Et cueillir sous vos yeux les Prix de ce Concours. —
 Nous ne le ferons point, sans qu'aux hauts
 personnages
 Turcs, Français, grands Amis formant votre
 entourage,
 S'élève, de nos rangs, le plus vibrant hommage !
 A tous, notre respect pour leur présence ici ;
 A tous, notre Vivat ! A tous notre Merci !

Collège Saint-Joseph, 19 juin 1925

Ce accueil chaleureux a l'ampleur des textes très prisés aux alentours de 1900. Monsieur l'Ambassadeur y répondit volontiers, mais ce fut sans le concours de l'alexandrin.

Frère Ange Michel

cette seconde communauté ont en charge le pensionnat et une école élémentaire gratuite, située à moins de cinquante mètres, à vol d'oiseau, sur la rue actuelle Karakorum, non loin de la rue Tarlabası, mais appelée Carnavoula, sur les plans anciens. La rue a donné son nom à l'école, tandis que le collège est nommé pensionnat Saint-Joseph.

Ce jour-là, la messe chantée à la basilique du Saint-Esprit, se célèbre sans doute à 10 heures, comme ce sera le cas en 1901. Les pensionnaires, au nombre de soixante-dix environ, si la sortie mensuelle en famille a été accordée la semaine précédente, accompagnés des Frères, remontent la rue İmam, tournent à gauche sur la Grande Rue, et atteignent le terrain du Taxim. De là, ils aperçoivent, sur leur gauche, une maison en flammes. C'est chose si fréquente que tout le monde passe et continue sa route vers l'église.

Mais, ce dimanche matin, un violent vent du nord souffle et attise le feu. Les maisons sont en bois bien sec et peintes à l'huile. Des flammèches passent rapidement d'une maison à l'autre et étendent le sinistre. Comment lutter contre tant de foyers simultanés lorsque les rues sont étroites et tortueuses, que l'eau se fait rare, que les équipes de pompiers sont munies de pompes ridiculement petites, alors que la circulation est rapidement encombrée ? Le vent est d'autant plus efficace que le sinistre débute en haut du ravin de Tatavla, exactement au numéro 83 de la rue Feridiye et 9 de la rue Cambazoğlu, dans l'échoppe d'un cordonnier, au dire d'un chroniqueur.

Au retour de la messe, la surprise est sans doute grande de constater que le sinistre a pris des proportions inquiétantes. Le Frère directeur Hugonis a confiance dans son pensionnat en pierres et aux volets de fer pour abriter les fenêtres. Il reste avec un confrère et envoie les autres aider les voisins à lutter contre le feu ou à sauver ce qui peut encore l'être. Les deux gardiens du collège aspergent les volets d'eau, mais cette dernière se vaporise aussitôt et l'atmosphère devient vite irresponsable : il faut fuir en remontant la rue İmam.

Le frère Spérat, âgé de seize ans et arrivé depuis quelques semaines seulement, ne connaît pas encore le quartier. Quand arrive l'ordre d'évacuer, il perd bientôt ses confrères de vue, dans le dédale des rues. Apercevant des pillards, il se dirige vers eux. Ces derniers, se croyant découverts, s'enfuient en courant. Ne parvenant pas à semer le Frère, ils accélèrent, ce que fait également le jeune poursuivant. C'est ainsi que frère Spérat, habillé d'une soutane noire tombant sur les talons et d'un rabat blanc, accroché sous le menton, se sauve de la fournaise.

Au bout de quelques heures, le bilan de l'incendie est très lourd : 8 000 maisons anéanties, 2 000 vieillards, enfants et malades surtout, brûlés ou ensevelis, et plus de 30 000 personnes sans abri. Un seul exemple : à l'hôpital allemand, qui peut accueillir vingt malades dont s'occupent trois soeurs de la Charité, les victimes sont quatre malades, deux religieuses et les trois administrateurs venus pour essayer de sauver les malades : Gustave Hunzler, Antonio Krobs et Saffed Kers. Les Frères, de leur côté, n'ont à déplorer aucune victime parmi eux et leurs élèves.

Le plan de l'incendie montre que le sinistre s'étend de Taksim à l'Ambassade du Royaume-Uni d'une part, de la rue İstiklal jusqu'au fond du ravin de Tatavla d'autre part, c'est-à-dire sur une superficie de plusieurs kilomètres carrés. L'un ou l'autre édifice a été épargné, tels la mosquée Ağa Camii ou le lycée Galatasaray, mais le Corps de Garde de ce dernier, sur le devant, n'a pas résisté. Le Palais d'Angleterre, pourtant apparemment protégé, a totalement brûlé. Le pensionnat des Frères (n° 3) et l'école Carnavoula

(n° 20) ont été anéantis ; de même que la cathédrale et l'archevêché latins (n° 8), situés en bordure de la Grande Rue, près de l'actuel Consulat général de Grèce, entre les numéros 124-128 probablement, sinon entre les numéros 120-124 ; l'archevêché arménien catholique (n° 6), l'Opéra italien (n° 9), en face du lycée Galatasaray, la Légation d'Italie (n° 11), juste après, le consulat d'Amérique (n° 14), avant d'atteindre le Palais d'Angleterre, une église arménienne apostolique (n° 16), non loin de l'Opéra italien, et l'Hôpital allemand (n° 18), en face du Palais d'Angleterre. La légende du plan nomme aussi le Couvent des Soeurs Arméniennes (n° 2), mais sur la carte, le numéro 2, désigne l'Hôpital français, qui n'a pas brûlé et était dirigé par les Soeurs de la Charité. La carte énumère encore des lieux réputés, des magasins particulièrement : Bains Français (n° 5), Jardin des Fleurs (n° 7), Grand Luxembourg (n° 10), Maisons Grombach, Bordoli, Colavassy (n° 12), Passage Crespin (n° 15), Café Makos (n° 19).

Il est probable que bien d'autres immeubles utilitaires ou publics auraient pu être inventoriés sur la carte. Ce précieux document permet cependant de mieux comprendre l'importance du désastre occasionné par l'incendie du 5 juin 1870.

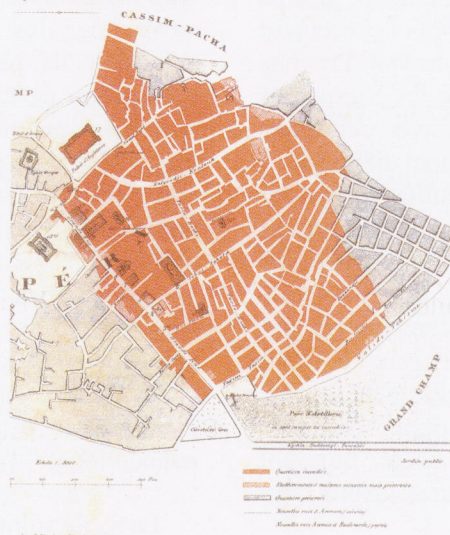
La comparaison entre le plan de l'incendie et celui d'aujourd'hui montre que la reconstruction a maintenu l'ordonnancement des rues. La plupart des maisons ont été reconstruites en bois, comme elles l'étaient précédemment : le travail en est plus aisé et plus rapide et le coût beaucoup moindre. Mais, à partir de ce moment, les maisons en pierre commencent à se multiplier. Il faut attendre la venue du béton pour que

les constructions en bois diminuent de façon sensible. Les plans de Jacques Pervititch, établis entre 1922 et 1945, indiquent encore la présence d'un grand nombre de maisons en bois.

Le terrible sinistre de Beyoğlu déclenche en même temps la multiplication des compagnies d'assurances. Un témoin d'Izmir en dénombre trente-six, en 1904, la plupart rassemblées en une sorte de syndicat afin de mener une politique commune. Le même témoin fait valoir que les primes sont beaucoup plus élevées qu'à Bruxelles. En effet, les compagnies évaluent habituellement à sept ans la durée probable d'une maison en bois, tant les incendies sont fréquents. Aussi, beaucoup d'habitants calculent qu'ils perdent moins dans un incendie qu'à payer les primes. Ceux qui prennent le risque de s'assurer se plaignent souvent que les compagnies tardent beaucoup à verser les indemnités, en cas de sinistre, ou sous-estiment abusivement le montant de la somme qu'elles doivent remettre à leur clientèle, au vu de la police d'assurance.

PLAN de PERA

S per l'Incendie du 5 Juin 1870.

Rencontre Avec l'Autre

La confrontation avec l'autre, avec l'étranger... Quelle sortes de réactions crée-t-elle? Est-ce que l'homme accepte immédiatement l'étranger, ou l'autre considéré comme barbare est-il automatiquement banni et rejeté?

L'acquisition des variétés est seulement possible à l'occasion d'une rencontre avec les autres. Dans notre propre structure sociale, religieuse ou morale, la variété est à son degré minimum; mais au cours d'une confrontation de ces structures avec d'autres se produit un phénomène de réflexion qui enrichit notre conception des "variétés". Ce qu'un groupe utilise pour un tel travail, n'est pas nécessairement ce qu'un autre utilise pour le même travail. Prenons comme exemple les habitudes que les Européens ont pour cuisiner et comparons-les avec celles des Chinois : deux formules complètement différentes, ayant cependant une raison et un résultat communs. "Chaque usage a sa raison" dit Montaigne, et ces usages peuvent porter des résultats semblables mais un usage peut être meilleure que l'autre. Avec la technologie qui s'avance si rapidement, ne pas pouvoir utiliser cette technologie est un désavantage. L'internet est une de ces découvertes immensément utile à tout le monde. Enfin la confrontation nous apporte une "variété" qui peut nous mener à découvrir des meilleures façons pour faire ce que nous voulons.

Pourtant l'espace le plus commun des variétés est généralement celui du domaine culturel. Accepter ou réfuter une variété dépend du niveau culturel de l'individu. Pour pouvoir accepter l'autre, il faut premièrement que l'individu n'ait pas peur de l'autre. L'appréhension est un obstacle pour l'acceptation de l'étranger. L'homme aliéné de sa peur, réfute l'autre automatiquement et subjectivement, enfin sans réfléchir. Les individus, quels que soient leurs milieux, tiennent à leurs façons et abominent les éléments "étrangers" car ils sont aveuglés par leur propre appréhension qui a été implantée dans leur esprit grâce à la société, à la famille et à l'éducation.

Cette situation nous mène jusqu'au point où l'autre, l'inconnu est condamné à être vu comme "barbare". Celui qui n'appartient pas à "notre" groupe est défini comme "barbare", mais en réalité,

c'est suivant ces modèles de "barbares" que celui qui juge s'identifie à un cliché. Le Français dit qu'il n'est pas comme le Japonais, d'où il s'identifie grâce à l'autre. C.L. Strauss explique cette situation avec la citation suivante: "L'homme barbare, c'est l'homme qui croit à la barbarie".

C'est un fait qu'il s'agit ici d'un paradoxe, dans un groupe social, presque toutes les actions sont réalisées pour les autres. "La plupart ne prennent l'aller que pour le retour", car c'est avec le "retour" qu'un individu peut se faire accepter dans sa société. Ce sont les autres qui déterminent les références à suivre par les individus, membres de cette société, et ils règnent ainsi. La relativité de la conception de l'autre peut changer totalement les réactions des hommes entre eux. Prenons l'exemple que Montaigne propose : "Les jeunes courtisans. Ces aristocrates n'acceptent personne sauf les hommes de leur sorte." Pour eux l'autre, cet abominable inconnu, c'est son propre voisin qui partage sa propre culture, ses propres moeurs mais n'a pas peut-être d'ancêtre de sang "noble"... Enfin ce que je veux souligner c'est que la conception de l'autre est totalement subjective et relative à l'individu. Il est donc impossible de définir une conception de "l'autre" pour tout le monde.

La seule solution à ce problème c'est de détruire cette conception de "l'autre". Et pour cela il faut une éducation objective, et un esprit non-eclipsé par des idées vagues. Pour pouvoir accepter l'autre, il faut d'abord vouloir et aussi savoir accepter l'autre. L'homme raffiné, qui possède un esprit ouvert, une perspective de réflexions libres ne subissant aucune influence est capable d'une telle acception. Lui, il est un "homme mêlé", qui ne se trouve à aucun extrême et qui est ouvert à toute variété.

La solution à cette problématique est assez idéaliste si elle n'est pas utopique. Essayer d'être un "honnête homme" en ce sens est une activité personnelle et ne peut pas être imposée aux autres. Il faut seulement rappeler aux autres que, "les autres, hélas c'est nous..."

L'Enfer ou le Paradis

On peut définir le mot "L'Autre" comme celui à qui on ne s'identifie pas ou bien, celui qui est étranger. Jean-Paul Sartre dit que "L'Enfer, c'est les Autres". On peut poser les questions suivantes: quelles sont les raisons qui nous poussent à nous sentir étrangers par rapport aux Autres et qu'est-ce qui peut nous motiver à ne pas accepter que les "Autres sont l'Enfer"?

Les hommes politiques, malheureusement, sont capables de nous irriter contre les Autres. La politique, étant un sujet qui nous pousse à l'hypocrisie, rend les gens intolérants envers les Autres. Cette situation peut être remarquée facilement dans les pays où les gens ne sont pas très éduqués et instruits. Ils peuvent changer leur point de vue à cause des propagandes qui se font secrètement. Aux Etats-Unis, on sait bien que l'éducation n'est pas aussi forte qu'en Turquie mais leur pouvoir politique est le plus fort dans le monde entier. Donc, les paroles de Bush peuvent exciter les gens quand il parle du futur de leur pays et de même, une série de télévisions peut influencer les gens. La série de télé "24" qui est émise aux Etats-Unis montre la Turquie comme un pays où toutes les femmes sont des esclaves de la religion et comme un pays qui est pour le terrorisme. Et aucun Américain ne connaît la réalité. La raison des scénarios rédigés dans ce style est claire: comme ils ne peuvent pas montrer les Iraquiens comme des terroristes pour des raisons politiques, ils choisissent les habitants d'un pays qui en est très proche.

Les conflits et les combats font aussi apparaître la sensation que les Autres sont l'Enfer. Pendant un combat, tous les groupes se disputent ou se battent. A la fin, celui qui a gagné se croit supérieur et se met à humilier son adversaire. Aussi, celui qui a perdu porte des blessures dont il se demande les causes et trouve la réponse juste en l'ennemi. Et il commence à le haïr en généralisant tous "les autres". On a déjà commencé à entendre dire que "tous les élèves du Lycée Kadıköy Anadolu sont des connards!" après le combat qui a eu lieu entre les élèves de S.J. et ceux de K.A.L. Les émotions fortes ont envahi les cerveaux et la haine a apparu contre tout le monde, même contre ceux qui n'ont pas participé à la bagarre. On peut donner un autre exemple de ce genre de généralisation suivant les Turcs et les Grecs.

Aussi, le système qui nous entoure nous rend étranger à tout le monde. Après un certain âge, on commence à réfléchir sur nos projets d'avenir. On veut bien les réaliser bien qu'ils soient difficiles. Et, qu'est-ce qu'on commence à faire? On arrive à un tel degré où existe seulement le "moi". On se décide à

tout faire pour "notre" bien et on s'avance sans avoir froid aux yeux. S'il le faut, on voit les Autres comme des Barbares, comme des primitifs parce qu'ils sont ceux qui risquent d'éviter le chemin sur lequel on s'avance. On peut tout de suite se rappeler des artistes qui ont tout fait pour être stars. Ils ont humilié tous ceux qu'ils connaissaient quand ils étaient petits. Madonna, ou des chanteuses turques qui n'ont pas de voix ont-elles obtenu ce qu'elles désiraient? Mais, comment? En pensant que les Autres étaient des "malins" qui étaient de l'Enfer.

Mais malgré la politique, les conflits ou l'ambition, quand même il y a des moyens qui tuent l'idée que l'étranger existe.

Si on se met à la place de quelqu'un, on comprend bien dans quelle situation il est. Cela s'appelle de l'empathie. L'A.F.S., qui est un échange d'élèves donne des cours d' 'empathie' à ses élèves qui vont dans un pays "différent" -non étranger- car les chaperons savent bien que grâce à l'empathie, on cesse d'humilier, de généraliser les gens. Donc, l'empathie nous évite de considérer les autres comme des étrangers, comme des êtres étranges.

De même, on entend répéter beaucoup que l'amour, l'affection est la solution de tous les problèmes. Vraiment, on peut aimer quelqu'un de tout notre cœur, avec des sentiments naïfs sans penser au mal et là, pouvez-vous voir un certain point de refus? Dans le film "Büyük Adam Küçük Aşk" le héros qui est un vieillard turc rencontre une petite fille kurde. Tout d'abord, il la rejette parce qu'elle est kurde mais après ils deviennent grand-père et petite-fille. L'homme a ressenti l'affection et tout a été résolu.

Et peut-être, le fait qu'on ne se connaisse pas bien nous pousse à exclure les autres gens. Les gens qui pratiquent le yoga, le reiki; c'est-à-dire des moyens pour se connaître et pour vivre en paix avec tous les êtres vivants. Se connaître est un excellent moyen d'effacer de notre tête l'idée que les autres sont des gens étrangement différents.

En conclusion, on peut dire que malheureusement les conditions de la vie extérieure telles que la politique, le système général, les adversités nous poussent à rejeter les Autres; même un jour nous-mêmes. Mais, la vie extérieure se compose aussi d'amour, d'empathie ou d'union! On peut penser et conclure que personne n'est étranger car nous formons tous un tout. Nous tous, nous pouvons former le Paradis ou bien l'Enfer. Lequel préférez-vous?

Le Travail des Enfants

Le travail des enfants apparaît comme un des problèmes tragiques de notre époque. Nous savons qu'il y a beaucoup d'enfants qui travaillent et que le nombre de ces enfants augmente chaque jour. En regardant ce qui se passe, on peut penser que l'intérêt des enfants n'est pas la préoccupation principale des gouvernements. Tout d'abord, le travail des enfants est un problème qui affecte notre avenir. On doit chercher les causes et les conséquences pour résoudre ce problème.

La cause la plus importante de ce problème est l'absence de lois. Dans les pays pauvres, les enfants travaillent souvent dans des conditions inhumaines car il y a une absence de lois pour les protéger. En plus, de nombreux pays ne respectent pas les droits des enfants à la scolarité, à la santé, et à l'éducation. Mais, malheureusement il est possible de voir aussi ce problème dans les pays où il y a des lois: cela montre qu'il y a d'autres causes. Par exemple, en Europe, l'exploitation des enfants est causée par la crise. Trop souvent les Etats ferment leurs yeux devant cette situation: beaucoup de gouvernements ne se sentent pas responsables de ce problème, ils ne prennent pas de responsabilité. Ensuite, l'indifférence sociale des pays est une des causes de ce problème. On sait que le travail clandestin est très fréquent dans les pays pauvres par rapport aux pays riches à cause des conditions économiques. De nombreux enfants sont obligés de travailler dans ces pays car ils n'ont pas de choix: leurs familles ont des problèmes économiques. D'un autre côté, il y a un problème de scolarité à cause du travail des enfants. Les familles pauvres décident de ne pas

envoyer leurs enfants à l'école parce qu'il est difficile que les enfants soient scolarisés si on n'a pas d'argent. Lorsque les enfants travaillent au lieu d'être scolarisés, ce travail devient un problème complexe qui exige des solutions globales. Puis, le nombre des enfants qui travaillent montre l'importance de ce problème: on calcule que 80 millions d'enfants entre 5 et 14 ans sont obligés de travailler dans le monde, 2 millions de jeunes de moins de 15 ans travaillent dans les pays riches et dans les pays du tiers monde, 6 millions d'enfants sont obligés de travailler. Le BIT est une des organisations qui travaillent sur ce sujet: le BIT rappelle la responsabilité des Etats qui doivent faire respecter les droits des enfants qu'ils peuvent interdire et punir le travail illégal des enfants.

Enfin, en conclusion, l'éducation est un élément essentiel pour résoudre ce problème. Aussi, l'éducation des familles est aussi importante que celle des enfants parce que seulement les familles scolarisés peuvent comprendre l'importance d'envoyer leurs enfants à l'école. Par conséquent, c'est un problème qui ne peut pas être résolu individuellement: c'est aussi par la coopération des différents partis politiques qu'on peut chercher des solutions et c'est en attaquant sur plusieurs problèmes à la fois qu'on pourra arriver à un résultat. Donc, les gouvernements doivent beaucoup travailler en collaborant avec les coopérations qui ont plus de tendance à résoudre ce problème.

Eda Akkaya 10 C

Apprendre

Apprendre, c'est un miracle. Les gens créent de nouveaux miracles grâce à leurs connaissances. Ils commencent à voir l'infini du ciel. Ils commencent à comprendre qu'il y a beaucoup de miracles comme l'amour, le bonheur, la famille la musique...

Apprendre, c'est l'énergie vitale. Car quand les gens apprennent, ils deviennent des personnes plus heureuses et plus dynamiques. Ils changent leurs points de vue. Ils commencent à comprendre les secrets de la vie.

Apprendre, c'est le langage de la vie. Quand ils apprennent, les gens commencent à parler le même langage, la langue internationale de la vie. Cette langue devient une clé pour comprendre le secret de la vie partout dans le monde.

Yasemin Aral 9F

A-T-ON BESOIN D'AUTORITÉ?

Dans la vie courante l'autorité est considérée comme le droit d'appliquer ce qui est voulu à celui qui est faible. Est-elle nécessaire sous toutes ses formes qui gênent parfois beaucoup de gens ou est-elle un moyen pour harmoniser la vie sociale? On peut voir l'autorité dans tous les domaines où il y a une hiérarchie. L'armée, les entreprises, les écoles... Il faut aussi parler un peu de la liberté pour mieux comprendre l'essentiel du sujet. La liberté est plutôt comprise comme le contraire de l'autorité mais en fait il s'agit des notions un peu différentes. La liberté, c'est le droit de choisir et de faire ce qu'on veut sans perturber les droits des autres. Elle est une valeur dont on ne peut pas se passer.

Quant à la vie politique, on voit que l'autorité est une nécessité afin que les affaires d'un pays soient réglées. On peut très bien dire que l'autorité est un outil utile surtout au cas où elle serait utilisée pour le bien et le bonheur du peuple. On a déjà vu dans les oeuvres de Platon que l'autorité est bonne dans l'antiquité pour un pays bien formé d'une façon un peu hypothétique et utopique. Quand on revient aux gouvernements d'aujourd'hui on voit même que la démocratie, le sommet de la liberté de choisir et la richesse du potage culturel, sont fondés sur l'autorité militaire et l'autorité politique. C'est la démocratie, le système le plus fréquent dans les pays développés, qui impose son autorité dans le monde moderne. Le mot démocratie vient du grec qui veut dire "demos" le peuple et "kratos" le gouvernement, la force. Elle est basée sur le choix libre des peuples de choisir des délégués pour représenter le peuple au parlement. D'après ce que Camus avait dit "La démocratie n'est pas la loi des majorités c'est le respect des minorités" et c'est à partir de ce point là que les problèmes se posent.

Parfois on est contre les situations qui sont vraiment difficiles du point de vue démocratique. En fait c'est la démocratie elle-même qui nous dirige vers un cercle vicieux. Il se peut que la majorité n'ait pas la bonne décision pour le bien du peuple. On doit accepter le résultat comme étant un mauvais effet de la démocratie. D'après

Bakunin le droit de commander de la majorité sur la minorité est égal au droit de commander de la minorité sur la majorité. Comme Kropotkin avait annoncé dans ses oeuvres, voter pour trouver le bien pour le peuple est une insulte contre la logique et la pensée. Quant à Rousseau la démocratie en son vrai sens n'a jamais existé et n'existera pas car c'est le régime des dieux. La monarchie est comme un beau bateau qui flotte sur l'eau pour quelque temps mais qui heurte les rochers à cause d'un capitaine sans talent mais la démocratie c'est comme si l'on était dans un canot gonflé. On ne s'enfonce pas facilement mais nos pieds sont toujours mouillés. C'est pourquoi de temps en temps il est nécessaire d'avoir une force supérieure qui a la chance de diriger les affaires quand elles deviennent problématiques. Un des côtés pires de la démocratie est que le vote d'un homme cultivé et bien éduqué est égale au vote d'un agriculteur qui vote pour un groupe politique conseillé par le maître du village.

Ces phénomènes poussent les gens cultivés à se révolter contre la démocratie et contre l'autorité quand ils sont en minorité. Ils veulent que les règles appliquées qui limitent leurs libertés soient abandonnées. C'est ce qu'on appelle "Anarchie". L'anarchie, en son sens originel, est un système politique qui est basé sur le libre arbitre et la dignité de l'homme. C'est peut-être le système le plus humaniste du monde qui défend que les hommes sont "bons à l'origine et que c'est l'environnement qui les déprave." Malheureusement, puisque les humanistes ne sont pas en majorité ce sera catastrophique d'appliquer l'anarchie et de se révolter contre la démocratie. Ça me rend triste que les êtres humains ne soient pas suffisamment développés du point de vue intellectuel pour supporter l'"anarchie" mais dans les conditions où on est obligé de continuer avec la démocratie, des mesures relatives seront effectivement nécessaires pour dompter ces "anarchistes" cultivés afin de les adapter au système démocratique.

La différence, une part naturelle

Dans le monde nous ne sommes pas seuls avec notre moi. Ce qui dépasse nos limites corporelles et spirituelles c'est l'autre, en d'autres termes c'est le différent, c'est l'étranger. "L'Enfer, c'est les autres" dit Sartre. Un philosophe, un illuminé, a-t-il raison à l'égard des esprits analytiques?

Avec des milliers de gens autour de nous, notre existence n'est pas tout à fait la même chose avec notre essence. La base de notre existence est formée des autres. Par contre notre essence est formée de notre conscience. Nous avons nos vérités, nos valeurs supposées supérieures et nous voulons vivre selon nos propres critères. Considérons l'exemple dans la société turque, les événements de vols sont augmentés. Les personnes attendent la prise des mesures de la part de l'Etat, c'est à dire des autres mais le problème n'est pas résolu et les gens victimes de ce vol essayent de prendre des précautions par leurs propres moyens si bien qu'ils tuent parfois le voleur et cela engendre un environnement chaotique dans la société.

Nous sommes libres et cette valeur universelle pour laquelle des milliers de gens sont morts, est une notion que personne ne peut violer. L'individu n'épargne rien à sa liberté. Il a la liberté d'être responsable de ce qu'il a commis envers lui-même. Mais en général nous devenons responsables envers les autres. C'est notre entourage qui nous juge, même dans les tribunaux on est jugé par les lois qui règlent notre situation envers les autres. Dans L'Etranger de Camus, Meursault est un homme modèle de la liberté. Il ne s'intéresse pas aux gens qui le critiquent. Il est accusé en effet par la logique du peuple, il est coupable parce qu'il n'a pas obéi aux règles imposées par la vie sociale c'est à dire par les autres. Donc la condamnation à mort de Meursault est un malheur apporté par la conscience des autres et pas par celle de Meursault.

Etant unique, étant chacun un individu, l'être humain se différencie des animaux. L'Homme qui s'est nourri toujours des éléments de sa conscience, de son esprit, défini chez Montesquieu comme un être divin, se retire dans sa coquille. Cela est engendré par la situation inconvenable entre nos idéals et les vérités. Un monde où l'individu sera libre, vivra en paix dans le meilleur système de gestion est son rêve historique. Mais un monde où on fait des guerres pour le pétrole, où les enfants

meurent de faim nous oblige à penser que c'est l'environnement formé des autres qui est responsable car nos idéals sont différents et naïfs pour ne pas provoquer de tels malheurs. Les artistes qui vivent pour leurs idéals, qui se sont sauvés des oppressions des autres, qui refusent la situation imposée par les autres vivent seuls. Ils se retirent dans leur peau et se satisfont de cette solitude libre des malheurs dangereux pour la productivité spirituelle. Diogène dit: "ôtez-vous de mon soleil, je ne veux rien d'autre", c'est à dire il veut être loin des autres.

Or ce sont des cas qui défendent l'unicité, l'individualisme, la liberté de l'Homme mais est-ce qu'ils sont assurés par l'état social traditionnel?

L'être humain ne peut jamais être supérieur et éprouvera toujours le besoin de communiquer avec les autres. Une idée contraire plonge l'individu dans la solitude, une attitude où l'homme rompt ses relations avec les autres n'est pas saine. Les restrictions existent dans l'esprit humain et on ne peut pas devenir un homme idéal en refusant l'autre. Quels que soient les efforts pour réfuter les autres nous n'arriverons jamais à nous exclure d'un enfer créé par les autres. Les dégats vont nous influencer beaucoup: par exemple la violence, le vol, la guerre d'Irak, la famine qui influencent la Turquie qui apparaissent comme des cas contraires à la devise d'Atatürk concernant la paix.

Se voir différent des autres, se voir hors de la grille des autres est une idée individualiste qui aboutit parfois jusqu'à la discrimination. C'est une attitude du nouveau millénaire du capitalisme. On pousse les gens à être individualistes en comprimant les autres nommés aussi "masse". Pour notre paradis terrestre on fournit l'important aux développements scientifiques et on exclut les autres chez qui la science n'existe pas. En créant notre paradis nous préparons aussi l'enfer des autres. Pourtant le siècle des Lumières, à la suite duquel les pays des Lumières ont colonisé les autres avec le dessein de propager la démocratie, comme les Etats-Unis d'aujourd'hui, n'avait pas appris aux hommes de transformer ce monde en enfer! Ces pays croient qu'ils seront hors de cet enfer mais ils seront étouffés par sa fumée.

Même si c'est avec un regard, au fur et à mesure qu'on méprise les autres d'une telle façon il faut aussi se méfier de notre faculté. Personne ne peut

défendre le monde tout seul, on ne peut rien faire si on ne lutte pas en groupe. L'Homme tant qu'il communique avec les autres, tant qu'il propage des valeurs universelles sans passer l'éponge sur le monde sera meilleur que dans le passé. D'abord il faut se connaître et ensuite les autres. Si l'Enfer c'est les autres nous devons chercher notre faute notre rôle dans la création de l'"autre" violent. Par exemple Kocho qui est un garçon de restaurant voit les flèches des peaux-rouges comme des fusils. Il a accusé les indigènes d'avoir laissé les oiseaux sans pois. Pour lui les indigènes c'est l'Enfer mais est-ce qu'il a pu comprendre leurs valeurs? Il n'a même pas essayé de comprendre leurs valeurs qui ont été jugées comme la cause de la réaction hostile envers les

Blancs. L'idéal qui nous manque c'est l'idéal de comprendre les autres qui luttent pour le bien de l'Humanité.

En définitive, le monde n'est pas formé d'une seule personne on va continuer à vivre avec les autres, soit en les discriminant soit en les reconnaissant comme nous en découvrant l'étranger en nous. L'homme cherche à trouver une solution à régler ses relations avec les autres comme les Codes. Mais sans changement d'esprit et de mentalité à quoi va servir le Code le plus parfait?

Ali Seyhan Uğurlu 11TM A

LES DÉTENUS ET LA SOCIÉTÉ

Depuis des siècles, la prison est un lieu de punition très pénible mais qui sert à corriger les criminels. Dans la nature les gens sont libres et la liberté est indispensable pour eux. Mais la prison limite la liberté. Pour quelques uns c'est plus lourd que la mort. Comme nous voyons dans plusieurs exemples, les gens peuvent préférer de mourir pour se sauver d'une telle captivité.

C'est sûr que les conditions changent. Par exemple: les conditions dans la prison, les attitudes des gardiens, la possibilité d'y apprendre un métier. Actuellement les prisons ne doivent pas être des endroits où les gens sont torturés, au contraire elles doivent être des endroits où on pourrait éduquer les prisonniers. De nos jours nous savons que dans quelques prisons, on essaie d'apprendre un métier aux prisonniers. Cette éducation influence toute leur vie. On voit qu'il y a aussi plus fréquemment des essais pour donner une chance de développer leurs sens artistique. Les conséquences de ces essais sont positives car l'art influence positivement les prisonniers. Je peux citer la conception d'Edwige de Benoist comme un exemple, Edwige, un artiste, croit que l'art est nécessaire pour le bon état psychologique de tous les gens, car il développe et guérit l'âme des hommes, il est un remède magique qui peut rétablir des malheureux criminels.

Nous voyons de ces exemples que les responsables essaient d'éduquer les prisonniers pour qu'ils deviennent un bon citoyen. D'accord

mais quelle est le point de vue des autres, les détenus? Est-ce qu'ils peuvent trouver un métier facilement? Malheureusement, ils ne peuvent pas le trouver parce que les gens ne peuvent pas avoir confiance en eux. Les anciens détenus ne peuvent pas vivre comme ils veulent. On ne leur permet pas de vivre normalement. On ne leur donne pas une deuxième chance. Le résultat d'une statistique montre que 8% des anciens détenus sont retournés à la prison dans une semaine après qu'il ont été graciés.

C'est catastrophique parce qu'ils y sont revenus pour vivre. En dehors, ils ne peuvent pas travailler, ils ne peuvent pas gagner d'argent ou ils ne peuvent pas habiter en locataire. Et est-ce que vous savez que quelques gens qui sont pauvres veulent se mettre en prison pour y passer l'hiver?

En définitive, les gens peuvent être mis en prison à cause de quelques raisons. Mais nous devons les aider après qu'ils sont sortis. La société doit être plus compréhensive sinon il y aura beaucoup de gens jeunes, vieux, hommes ou femmes qui n'auront pas de futur malgré la correction qu'il auront subie. Nous vivons avec eux dans le même pays et nous ne devons pas les ignorer à cause de quelques fautes. C'est sûr qu'il y a des mesures prévues pour empêcher aussi les gens d'être des criminels en commettant un délit; mais elles ne sont pas toujours suffisantes pour éviter les crimes.

Müge Dikran 10 D

L'Espoir d'une égalité totale

Naturellement "Les hommes naissent et demeurent libres et égaux en droit" voilà le premier article de la Déclaration des Droits de l'Homme. Mais ce principe d'égalité reste une promesse inachevée de la modernité car la condition des femmes reste encore un problème à résoudre.

En effet, il existe une inégalité qui vient du passé. Même si cette inégalité entre les deux sexes a diminué pendant les dernières années, la femme subit encore plusieurs conséquences d'inégalité. Les femmes doivent avoir la possibilité d'être comme les hommes. Dans ce but, il faut analyser des statistiques dans trois champs différents: l'éducation des femmes, la situation professionnelle des femmes et le travail domestique des femmes. Malgré tout, il existe des moyens pour équilibrer cette injustice. Donc il ne faut pas désespérer car je pense qu'il y aura de plus en plus d'activités pour les femmes surtout dans les pays démocratiques.

Comment l'enfant commence à apprendre sa place dans la société? L'enfant apprend les valeurs et les normes de son milieu social. Puis l'enfant se rend compte grâce à ses parents qu'il y a deux sexes et que ceux-ci ont des rôles différents. Puis son apprentissage continue à l'école. Les filles et les garçons partagent les mêmes classes, passent par le même enseignement et ils peuvent faire les mêmes choix d'orientation mais d'après les statistiques, on voit que l'école dirige les filles plutôt vers les sciences sociales et les garçons vers les domaines scientifiques -mathématiques, physiques, etc.-. Aussi, l'école apprécie mieux les garçons dans le domaine de notation et de prise de parole, l'effet est que les garçons ont plus de confiance en eux-mêmes que les filles. Cette confiance permet à l'accès aux positions les plus prestigieuses de la société..

Puisque l'école oriente les filles et les garçons vers des métiers dits "féminins" et "masculins" ce n'est pas choquant de voir l'inégalité surtout en ce qui concerne les salaires. Les femmes gagnent deux fois moins que les hommes. Au 19e siècle, on a vu une attaque des femmes dans la vie professionnelle après la révolution industrielle qui a provoqué une conséquence importante : les femmes sont sorties de la maison et entrées dans le

monde économique. Oui, il y a une attaque féminine dans la vie professionnelle mais malheureusement les femmes en faisant le même travail n'ont pas les mêmes salaires que les hommes. Aussi je remarque que les hommes ont des métiers plus appréciés que les femmes, par exemple les ingénieurs et docteurs sont surtout des hommes et aussi, dans un journal turc les articles politiques et économiques sont écrits par des hommes et les articles gastronomiques ou bien les magazines sont rédigés par des femmes.

Quant au travail domestique, il reste toujours comme le travail des femmes. Dans beaucoup de pays les femmes ont l'image d'une bonne mère, d'une bonne épouse et d'une bonne ménagère. La femme doit donc rester à la maison. Pour beaucoup d'hommes le mariage a pour but d'assurer ses besoins domestiques. En plus il est vrai que les femmes travaillent à la maison sans une rémunération, c'est à dire gratuitement mais quand les hommes font un travail, ils gagnent de l'argent.

Après toutes ces inégalités, le mouvement féminin est apparu. Donc les femmes ne sont pas restées des victimes passives. Il existe aujourd'hui des associations féminines, par exemple en Turquie il y a Morçatı (toit violet) qui veut empêcher la violence contre la femme et elle lutte pour l'égalité de la femme.

Enfin, pour conclure, on peut absolument affirmer qu'il est nécessaire de prendre des mesures pédagogiques, économiques et culturelles afin de détruire la discrimination des femmes dans les sociétés contemporaines. On voit que dès le début de leur vie, les filles et les garçons sont traités différemment. Alors ça ne me choque pas de voir que les femmes et les hommes ne sont pas égaux. Il est visible que dans certains cas cette inégalité commence à diminuer à mesure que le temps passe. Personnellement, j'espère qu'un jour, les femmes et les hommes seront vraiment égaux grâce à la prise de conscience générale que la femme qui est égale à l'homme sera bénéfique pour la société entière.

Dilber Kohen 10 C

L'Autre, une diversité enrichissante

La notion de "l'Autre" est un thème sur lequel on discute depuis des siècles. C'était une problématique à l'Antiquité et c'est toujours un problème dans les années 2000. Sur ce sujet, le philosophe connu Jean-Paul Sartre a une citation : 'L'Enfer, c'est les Autres.' Alors on peut se demander si l'Enfer, c'est les Autres ou si les Autres assurent notre bien.

À l'Antiquité l'homme appelait l'Autre 'barbare', les Occidentaux l'appelaient 'sauvage'. L'Autre était accepté comme une cause de malheur. L'homme voyait l'Autre comme un ennemi qui est venu dans son pays pour le détruire. Les Grecs appelaient "barbares" tous ceux qui n'étaient pas de leur nation. Donc l'Autre exprime une mauvaise référence dès l'Antiquité.

Et aussi l'Autre n'arrive pas à respecter le système du milieu où il vit. Il cause des désordres dans le système. L'autre, s'il n'essaie pas de s'adapter au système, il cause des problèmes. Par exemple chaque pays peut avoir des codes différents. Prenons les lois du mariage. Dans certains départements des Etats-Unis les 'homosexuels' peuvent se marier. S'ils viennent en Turquie et s'ils essaient de se marier, on les rejette, les humilie et on voit les Autres comme l'Enfer. Ou bien si un garçon turc porte des boucles d'oreille en Iraq, l'Autre c'est à dire le turc c'est l'Enfer pour le peuple d'Iraq.

Et encore l'Autre c'est celui qui est différent de nous, l'image de nos contradictions internes, donc on devient agressif envers les Autres. L'homme avec ses préjugés considère l'Autre comme son ennemi, comme un centre des caractéristiques tout à fait contraires à lui-même. Avec ses préjugés venant de l'Antiquité, l'homme considérant l'Enfer comme le pays des maux, pense que l'Autre mérite l'Enfer et que lui, il mérite le Paradis, c'est-à-dire le meilleur. Par exemple depuis la tragédie du 11 Octobre aux Etats-Unis, les arabes sont acceptés par les américains comme des êtres ayant des caractéristiques négatives. Ils ont un préjugé et ils ont peur de tous les arabes qui visitent leur pays. On remarque la peur dans les yeux d'un américain envers un arabe.

On peut se rappeler aussi la Révolution Française qui a créé une notion de 'nationalisme' qui a établi une mauvaise opinion à propos de l'Autre. L'homme

a accepté sa conception comme la meilleure et les Autres qui ne pensent pas comme lui ne sont que des insectes au 19e siècle. Hitler pensait que sa conception était supérieure et que les juifs méritaient l'Enfer et alors il les a massacrés.

Au 20e siècle les progrès scientifiques ont apporté une autre notion : "l'individualisme" et l'homme est devenu un robot qui ne pense qu'à lui-même et rejette tous les Autres.

Même si l'Autre a causé des problèmes et que l'homme pense de temps en temps que l'Autre, c'est l'Enfer, l'autre a deux grands avantages pour l'humanité.

L'individualisme cause une subversion et l'homme se connaît mieux et quand il se connaît, il arrive à vivre avec l'Autre. L'homme quand il se connaît, il se rend compte de l'Autre et il cherche à trouver un équilibre entre eux. L'homme et l'Autre en communication se connaissent mieux et trouvent le meilleur. Aux Etats-Unis, aujourd'hui les noirs et les blancs vivent ensemble en harmonie, et même il y a des noirs dans le gouvernement.

Puis l'Autre est une grande chance pour l'homme étant une immense richesse culturelle. S'il n'y avait pas l'Autre, on n'aurait pas la diversité culturelle et on ne pourrait pas nous comparer pour trouver le meilleur. L'homme connaît de différentes cultures et plus on connaît, moins on ignore l'Autre et on vit mieux. On se rend compte de la beauté de la vie et on arrive à se réaliser. Et aussi aujourd'hui on peut apprendre de l'Autre de diverses technologies pour développer notre pays. Par exemple un arménien qui a des préjugés pour la Turquie, connaissant la Turquie et son histoire, il va avoir une nouvelle connaissance et se connaîtra mieux. Il va échapper à ses préjugés.

Et aussi l'Autre nous apporte le progrès, la concurrence améliore les sociétés. Chaque société ou chaque homme veut être le meilleur, supérieur à l'autre, donc ils essaient de se développer et cela assure le progrès. On peut parler d'un progrès scientifique ou moral ou culturel. La Turquie accepte de nouvelles lois pour être comme les membres de l'Union Européenne, c'est à dire comme l'Autre ; ainsi l'Union Européenne nous aide à progresser. L'éducation, l'économie se développent grâce à eux.

L'Autre peut devenir un bon partenaire pour des échanges réciproques. Nous, nous pouvons apprendre les bons caractéristiques d'une société étrangère et elle aussi elle peut apprendre de nous beaucoup de choses. Nous apprenons des européens comment avoir une bonne économie et on leur apprend les sentiments intimes : être plus conscient, tolérant.

L'Autre nous sert à nous rendre compte de nos contradictions internes et donc on se connaît mieux et on se réalise. Donc on devient un peuple civilisé qui n'ignore pas l'Autre mais qui vit avec l'Autre en harmonie. Un arabe apprend de nous que les femmes, les filles doivent être éduquées donc il aura une fonction dans le développement de sa société.

L'Autre nous rend tolérant devant une situation

Le Bonheur

Le monde dans lequel on vit, devient de plus en plus un monde technologique et industriel. C'est pourquoi personne ne se parle plus alors il n'y a pas de communication entre les hommes. Tout le monde se sépare, pense à soi-même et vit seulement pour gagner de l'argent et être riche.

Les hommes oublient les petits plaisirs de la vie: ceux qui en effet nous rendent heureux et desquels on a besoin. Mais ce qui pose problème, c'est que l'on ne sait pas de quoi on a envie et besoin. Tous les psychologues disent que l'on doit chercher à trouver le bonheur dans la vie pour pouvoir survivre.

Le bonheur est un sentiment sans lequel on ne peut pas vivre. Par exemple ; un homme qui est riche peut acheter et obtenir tout ce qu'il veut mais s'il est malade, l'argent et tout ce qu'il possède ne vaudra rien parce qu'il y a trois choses que l'argent ne peut pas acheter ; l'amour, la santé et les relations amicales. Ce sont des nécessités pour lesquelles on vit, loin desquelles on se sent mal.

Le bonheur, c'est la couleur de la vie. Elle peut changer d'une personne à l'autre. Certains peuvent penser que c'est le bleu, d'autres le rose, et quelques-uns, le blanc ou le noir... La chose la plus importante c'est de savoir quelle couleur on doit choisir. Tout le monde doit connaître sa couleur qui colorie sa vie. Mais il ne faut pas être comme les caméléons.

Le bonheur, c'est de vivre le présent, le passé et le futur. Quand vous vivez ce que vous voulez, vous vous sentez mieux. Si vous vivez les choses à temps, vous vous délectez. La vie ne devient pas banale. Vous devez jouir de chaque moment.

inattendue. Ayant l'habitude de vivre avec l'Autre, on l'accepte comme il est et on n'essaie pas de le changer et on s'habitue à vivre avec lui. Alors on devient de plus en plus tolérant envers la vie. La tolérance est une grande vertu. Dans la vie, on sera toujours face à des situations inattendues et grâce à l'Autre, on deviendra tolérant. Les Allemands sont plus tolérants aujourd'hui envers les juifs.

En définitive, l'Autre, ce n'est pas l'Enfer, tout au contraire c'est une chance dont il faut profiter. Si nous actualisons ce sujet, nous avons encore des discussions sur l'Autre mais chaque individu doit se rendre compte de la diversité culturelle et de sa relativité pour vivre en harmonie avec l'Autre.

Aydin Patır 11 TC

Et puis, les hommes doivent profiter des activités sociales car les hommes sont des êtres vivants sociaux. On va au cinéma, au théâtre, on assiste aux concerts, aux festivals pour s'amuser, pour ne pas se sentir seul car on dit que les êtres vivants les plus seuls sont les hommes. A l'extérieur, ils ne se voient pas seuls, ils sont toujours avec quelqu'un mais à l'intérieur, il y a de hautes montagnes entre les uns et les autres. Et de nos jours, les distances qui se trouvent entre nos cœurs deviennent plus grandes. Les hommes se referment sur eux-mêmes et ils deviennent individualistes.

A mon avis, si on continue à se moquer des autres sur qui on compte et en qui on a confiance, le monde deviendra pire et il n'y aura plus de buts pour lesquels on continuera de vivre. Or, on ne se rappellera plus nos amis, notre famille et nos petits plaisirs. On n'aura pas de bonheur et on se suicidera moralement.

Esin Namer 9-C

Le bonheur, c'est marcher sous la pluie par exemple. Normalement, la pluie est banale pour les gens et en général, beaucoup de personnes n'aiment pas la pluie parce qu'elle mouille. Mais le bonheur, c'est de pouvoir prendre goût à faire quelque chose de banal ou d'ennuyeux. Si vous l'apprenez, vous vous régalez et vous devenez une personne heureuse et différente des autres. Si vous n'aimez pas marcher sous la pluie comme les autres, vous devenez "les autres". Le bonheur est un privilège à découvrir.

Yasemin Aral 9-F

Le bonheur de créer

Créer : L'action la plus divine de l'homme. Bâtir une chose inexistante, quelque chose d'original... Mais que faut-il pour "créer"? Le talent? Oui, mais le talent est-il assez pour pouvoir "créer"? N'y-a-t-il pas d'autres facteurs?

Le talent est une des capacités nécessaires à la création : sans talent, l'art n'est pas complet. Mais l'art elle-même n'est pas basé sur le talent de l'artiste. Le talent lui permet seulement de s'exprimer mieux. Enfin c'est un moyen : il peut être acquis, jusqu'à un certain degré avec l'éducation, le travail et l'exercice. Par exemple, un écrivain amateur qui n'a pas été éduqué ne pourra jamais écrire suivant le niveau d'un langage équivalent à celui d'un écrivain professionnel. Mais on connaît aussi des cas où cela n'est pas exactement valable, par exemple Yaşar Kemal; mais dans ces cas, ce n'est plus le talent mais le génie qui se charge du rôle principal.

L'art est une forme de communication. L'artiste exprime ses idées, ses sentiments, et le receveur essaie de les comprendre. L'artiste peut aussi exprimer des choses communes à tout le monde comme les problèmes de la société, les aspects extraordinaires de la nature et les questions politiques. Mais comme le dit Balzac : "La mission de l'art n'est pas de copier la nature, mais de l'exprimer." Pour pouvoir "exprimer" quelque chose, il faut pouvoir éprouver des sentiments, il faut vivre des sensations et en formuler des idées bien "développées".

Que faut-il faire pour vivre une expérience particulière des idées et des sentiments?

Premièrement, notre état psychologique fonde principalement nos sentiments, il définit nos réflexions. L'homme malheureux veut savoir la raison de son malheur. Il cherche une solution à ce malheur, ainsi il est forcé à réfléchir. Mais l'homme heureux, au contraire, n'a aucune raison pour une telle enquête car il n'y a aucune cause a priori. C'est la tragédie de Beethoven qui l'a mené à composer des morceaux de musique pleins de sentiments et pas son bonheur...

Deuxièmement, il est nécessaire d'avoir des visions diverses pour pouvoir "créer". L'homme heureux ne sent pas l'obligation d'établir des nouvelles visions, car il est "parfaitement" heureux dans la situation où déjà il se trouve. Mais l'homme en dépression, l'homme malheureux, quand il cherche une solution à son malheur, crée des visions

différentes, et par conséquent il commence à voir différemment le monde par rapport à sa conception habituelle. C'est la différence de vision de Picasso qu'on voit en comparant ses peintures "les Ménines", avec celles de Vélasquez.

Troisièmement, l'art est 'l'oxygène de l'âme', un "échange perpétuel". Mais l'homme joyeux est ignorant de cet échange, peut-être il n'en a même pas besoin. L'homme malheureux essaie de satisfaire son âme avec cet échange, d'où il est mené obligatoirement à réfléchir. Respirer de l'oxygène demande un certain effort physique des poumons, pourtant cet échange demande un autre type d'effort : la réflexion. Sans réfléchir, profiter de cet échange est hors question... L'homme heureux désintéressé des problèmes qui gênent les autres, au contraire devient de plus en plus isolé dans sa propre satisfaction où il n'existe surtout aucune menace à son état de "bonheur".

Il faut aussi réfléchir à la possibilité d'être "parfaitement heureux". Prenons Micromégas et ses amis les géants, nous nous rappelons qu'aucun d'eux n'était vraiment heureux, étant mille fois plus complexes que nous les humains. Leurs désirs étaient complètement incompréhensibles par notre imagination, des désirs qu'un humain ne penserait jamais à acquérir, et nos désirs humains n'avaient aucune signification pour eux. L'utopie du "bonheur parfait" a existé inévitablement en toute époque.

Enfin, cet acte divin de créer "veut quelque chose de barbare, d'énorme et de sauvage", comme le souligne Diderot. Être parfaitement heureux n'est pas quelque chose d'énorme, mais au contraire, elle est quelque chose de minuscule, qui n'a aucun effet sur la vraie création. Le talent est toujours au second plan, car ce n'est pas le talent de l'homme qui est vraiment créateur, c'est son esprit en proie à des conditions difficiles qui lui inspirera les germes d'une oeuvre remarquable et originale.

Les merveilleuses oeuvres artistiques, soit en littérature, soit en musique et en art se sont érigées d'après une variété de malheurs. Chopin avec ses amours platoniques, Balzac avec ses douloureuses observations socio-psychologiques... Aucune oeuvre "classique" n'est bâtie sur un bonheur parfait, aucune n'a pour créateur "l'homme heureux".

Médias et éthique

Média et éthique, deux mots qui deviennent les catalyseurs des grands débats quand ils se réunissent... Puisque nous parlons d'un grand pouvoir qui a la capacité de changer tout et un ensemble de morales qui caractérise les aspects de notre vie jusqu'à nos relations, une problématique qui est une conséquence de cet ensemble garde son importance depuis que le journalisme existe.

Pourquoi les journalistes, les soldats inconnus de la presse ne peuvent pas rester neutres et garder l'éthique en donnant des informations?

Pour mieux comprendre ce rapport, nous devons voir l'éthique et la presse suivant leurs rôles d'aujourd'hui. Dans nos jours, nous vivons dans un monde globalisé qui va supprimer les frontières traditionnelles, et dans lequel un point dans l'autre coin de ce monde est plus proche à nous qu'avant.

A mesure que le temps passe, avec la croissance de la globalisation, nous ne pouvons pas rester tièdes à ce qui se passe dans notre coin, loin du monde. Ici, nous voyons la grande importance de la presse en faisant aussi attention à son pouvoir qui est à la mesure de cette grandeur. De ce point là, nous pouvons comprendre très bien pourquoi les jeux économiques et politiques entrent en relation avec les médias. En plus, l'éthique commence à être le sujet dans le débat à partir de ce point aussi.

Quand nous revoions cet immense tableau, nous arrivons à trouver des réponses à notre cas problématique.

Premièrement, nous pouvons constater que les journalistes sont éloignés de l'éthique avec les relations politiques et économiques. En effet, cette raison nous montre une conséquence normale du système économique dominante de notre monde. Puisque la nouvelle étape du capitalisme a lancé la monopolisation, les grandes entreprises qui tenaient leur domaine en leur main et qui renforçaient leur travail avec les liens multinationaux ont été aussi vues dans la presse. Ces entreprises de la presse ont continué à se développer et les nouveaux liens entre elles et la politique ont été créés. En réalité, c'était un bon échange, chacun avait ses responsabilités et l'éthique c'était un point extrêmement petit et ennuyant qui ne devrait pas bloquer cet échange.

C'est pour cela que les journalistes ont été payés, les nouvelles façons de manipulation d'idées ont été créées et les informations ont été censurées. Et par conséquent, une nouvelle raison, qui est économique, avait été ajoutée à côté de la censure politique que l'humanité connaissait depuis toujours.

De l'autre côté, nous trouvons des raisons plus personnelles pour la réponse de notre cas problématique. Comme les journalistes sont des êtres humains de chair, de sang et de cœur, c'est incroyable que nous attendions des personnes sans idées, sans commentaires. Mais le problème naît à la frontière mince du débat. Quand les journalistes ne gardent pas leurs opinions dans leurs commentaires, et ils font un mélange de leurs opinions et des informations, ils deviennent ainsi les sujets de notre cas problématique.

Soit qu'il y ait des relations politiques et économiques, soit que les journalistes ne puissent pas s'empêcher de commenter en donnant des informations, nous pouvons trouver plusieurs raisons qui coupent le lien de l'éthique avec la presse. De l'autre côté, l'existence ou bien la possibilité des solutions sont toujours discutables. Est-ce qu'une nouvelle formation dans la presse, loin des jeux politiques, peut être réalisée? Est-ce que les journalistes peuvent mieux respecter les vertus de leur travail? Comme vous voyez, les réponses tombent très loin de la réalité, mais nous sommes sûrs qu'elles ne disparaîtront jamais!

Ali Türek 10 C

TANT PIS

**Faites entrer le chien couvert de boue
Tant pis pour ceux qui n'aiment ni les chiens ni la boue
Faites entrer le chien entièrement salipar la boue
Tant pis pour ceux qui n'aiment pas la boue
Qui ne comprennent pas
Qui ne savent pas le chien
Qui ne savent pas la boue
Faites entrer le chien
Et qu'il se secoue
On peut laver le chien
Et l'eau aussi on peut la laver
On peut laver ceux
Ceux qui disent qu'ils aiment les chiens
A condition que...
Le chien couvert de boue est propre
La boue est propre
L'eau est propre aussi quelquefois
Ceux qui disent à condition que...
Ceux-là ne sont pas propres
Absolument pas.**

Jacques Prévert

LA POLLUTION URBAINE, UN PROBLÈME GRAVE DE NOTRE ÉPOQUE.

Il y a eu toujours un problème de pollution dans le monde . Malheureusement depuis 35-40 ans ce problème a grandi rapidement .Maintenant la pollution apparaît comme un des problèmes tragiques de notre époque.

Cette pollution apparaît dans les villes et les villages. Elle affecte la santé et les valeurs et les qualités naturelles.

Qui est responsable de la pollution urbaine ?

Les activités industrielles ont sans doute un poids important qui varie selon les villes et qui rend plus grave la pollution citadine .Mais les principaux pollueurs ne sont pas seulement les groupes industriels. Ce sont les habitants de la ville , nous, les gens qui y vivons et partageons en commun beaucoup de choses. Par conséquent les gens subissent des inconséquences qu'ils causent et sont obligés de s'habituer à vivre dans un milieu pollué.

Il y a des usines près des villes qui fonctionnent généralement avec les matières chimiques hautement cancérigènes qui sont très dangereuses pour la santé et pour plusieurs écosystèmes. Par exemple, beaucoup de gens se déplacent en transports individuels. Une voiture n'est pas en elle-même un engin très polluant. Ce qui est polluant c'est l'addition des centaines de milliers de voitures qui sont souvent occupées par une seule personne.

Il y a aussi la catégorie des rejets domestiques qui causent plusieurs maladies épidémiques.

Il peut y avoir des causes différentes, mais nous observons toujours les mêmes conséquences .On sait qu'il y a un cas de cancer dans le monde qui se multiplie dans un rythme alarmant. Ce cas n'existe pas dans cette génération seulement. Si la situation ne s'améliore pas il sera plus grave pour les prochaines générations. Nous sommes responsables de l'héritage de la nature aux descendants. Puisqu'il y a une responsabilité qu'il faut partager, il faut s'intéresser plus à la pollution urbaine et il faut chercher des solutions durables .

Bien qu'il soit composé de matières nous avons un monde sensible, on doit le protéger. Si les gens faisaient un peu plus de sacrifices s'ils pouvaient faire un peu plus d'effort pour sauver la nature , s'ils ne gaspillaient pas les valeurs et les qualités de la nature ils seraient aussi plus heureux . Il faut savoir que cette pollution n'est pas un stade final et définitif ; on peut apprendre à lutter car il ne serait pas normal qu'une mère soit obligée de se renseigner sur le degré de la pollution avant de promener son enfant. Cette lutte contre toutes les formes de la pollution va sauver des millions de vie dans l'avenir qui est l'avenir de nos enfants .

Kaya Ocakoğlu 10-C

Divertissement suivant le "MESSAGE" de Jacques Prévert

La porte que quelqu'un a ouverte

était la porte que j'avais ouverte pour commencer une nouvelle vie.

La porte que quelqu'un a refermée

était la porte que j'ai refermée pour effacer le mal.

La chaise où quelqu'un s'est assis

était la chaise dont j'avais besoin pour mon bureau.

Le chat que quelqu'un a caressé

c'était le chat qui s'était enfui il y a un mois.

Le fruit que quelqu'un a mordu

était le fruit dans lequel j'ai trouvé un ver.

La lettre que quelqu'un a lue

était triste à pleurer.

La chaise que quelqu'un a renversée

pouvait être vendue très cher.

La route où quelqu'un court encore

était la route sur laquelle j'avais rencontré l'amour de ma vie.

Le bois que quelqu'un traverse

était triste de vivre sans nous.

La rivière où quelqu'un se jette

est la rivière où ma meilleure amie est morte en cherchant sa bague.

L'hôpital où quelqu'un est mort

est celui où je me suis fait opérer.

LES CAUSES DE L'UTILISATION DE LA DROGUE

Tous les dangers commencent avec la curiosité qui mène l'homme vers des malheurs. Les causes des catastrophes sont diverses et c'est absolument l'homme qui se pousse vers le danger. Dans nos jours, on achemine rapidement vers les catastrophes provoquées surtout par la drogue et on provoque la mort. Le nombre d'adolescents qui utilisent de la drogue augmente jour après jour et ça commence à être presque impossible d'empêcher la première rencontre avec la drogue.

Je me suis toujours demandé quelles pourraient être les causes de l'utilisation de la drogue. Les problèmes de famille, d'école, de leur situation dans la société les poussent vers un ami qui s'appelle l'"Azraël" (attribut de la mort en turc). Cet ami leur tend de petits bonbons : la drogue.

Comment pourrait-on observer les causes profondes de ce mal ? Premièrement, les familles ne voient pas que leurs enfants grandissent. Ils pensent qu'ils resteront toujours leurs petits moutons qui demeureront à la maison. Ça me fait rire qu'il y ait des gens comme ça. Mais d'autre part il y a des parents qui laissent leurs enfants faire ce qu'ils veulent. Mais quand un enfant est très libre et qui n'a pas le sens de la responsabilité, il s'éloigne de la famille et s'approche de la vie extérieure pleine de pièges. Le père donne de l'argent et il pense que tous les problèmes se résolvent ainsi. L'enfant cherche le bonheur, l'amour et la tendresse chez les autres. Donc à la fin de ce genre de comportements l'enfant se révolte puis il pense que tout est juste sauf les vérités de la famille.

D'après moi l'école doit être un établissement qui enseigne la vie aux étudiants. Mais parfois, le système d'éducation omet quelques points importants sur la psychologie des étudiants. Quand il y a beaucoup d'oppression, l'étudiant commence à détester l'école et ses professeurs. Alors il ne travaille pas et ses notes diminuent. Ces effets causent des problèmes aux familles. L'oppression de l'école et de la famille poussent l'adolescent à une dépression. Je vais vous citer l'exemple d'une adolescente qui a 15 ans. Voilà ce qu'elle dit : " Mes notes ne sont pas bonnes et mes profs. me donnent toujours des punitions. Enfin ils ont téléphoné à ma mère. Maintenant elle ne me parle plus à cause de ma situation et de mes comportements à l'école. J'ai découvert quelque chose qui me donne la joie. Quand je fume du cannabis je suis gaie, j'oublie mes problèmes."

D'autre part, les relations avec leurs amis sont

aussi très importantes parce qu'on sait bien que les ados s'orientent facilement vers la vie extérieure. Ils commencent à y trouver leurs réalités et leurs malheurs. En ces temps là s'ils se détachent de leur famille et de leur école, c'est très facile de changer leurs idées et leurs décisions. En plus, quelqu'un qui est asocial peut vouloir être populaire et il peut essayer de faire ce que les autres font. Comme vous voyez, c'est parfois très facile et parfois très difficile de surveiller et d'orienter les ados.

Quant à moi, tout commence par la famille. L'intérêt pédagogique posé au premier plan, l'éducation dans la famille, l'amitié, l'amour profond de la famille poussent l'enfant vers un futur assuré et juste. Ça me touche que les parents puissent oublier leurs missions pour des raisons différentes.

Pour conclure, je veux faire un appel aux parents : ne tuez pas vos enfants en les poussant vers la drogue. Dieu vous les fait cadeaux pour que vous créiez des êtres honnêtes et honorables.

Ceyda Akosman 10-C

VILLANELLE DU DIABLE

**L'Enfer brûle, brûle, brûle.
Ricaneur au timbre clair,
Le Diable rôde et circule .
Il guette, avance ou recule
En zgzags, comme l'éclair,
L'Enfer brûle, brûle, brûle .
Dans le bouge et la cellule
Dans les caves et dans l'air
Le Diable rôde et circule .
Il se fait fleur, libellule,
Femme, chat noir, serpent vert;
L'Enfer brûle, brûle, brûle .
Puis la moustache en virgule,
Parfumé de vétiver ,
Le Diable rôde et circule .
Partout où l'homme pullule,
Sans cesse, été comme hiver,
L'Enfer brûle, brûle, brûle.
De l'alcôve au vestibule
Et sur les chemins de fer
Le Diable rôde et circule .
C'est le Monsieur noctambule
Qui s'en va, l'oeil grand ouvert.
L'Enfer brûle, brûle, brûle.(...)**

Maurice Rollinat

LA SEMAINE DE LA SOLIDARITÉ

Sortie de la 9e F avec les enfants de l'Orphelinat de Kartal

Le lundi 21 mars, ma classe avait organisé une sortie à Sultanahmet avec quinze enfants de l'orphelinat de Kartal. Avant de partir de l'école, on s'est divisé en deux groupes. Dans le bus où il y avait moins de filles que de garçons, Gamze m'a demandé de me mettre à côté d'elle bien qu'elle ne me connaisse pas. C'était surprenant et touchant. Au début, dans le bus, on parlait entre nous mais ensuite on a commencé à parler avec les enfants. Certains étaient très timides mais il y en avait de très actifs aussi. On a visité la Mosquée Bleue et la Citerne Basilique qui était merveilleuse. Et bien sûr on a mangé des boulettes au restaurant réputé de Sultanahmet. C'était une très belle journée, une journée intéressante, inoubliable pour moi ainsi que pour mes amis.

Sezan Ünalın

D'abord, j'ai eu peur de prendre la responsabilité de ces petits qui avaient moins de douze ans. Je pensais que ce serait très difficile pour nous. Cela a été difficile mais aussi très amusant et instructif pour nous. Nous nous sommes beaucoup amusés ensemble. Ces enfants si sages étaient heureux d'être avec nous car ils avaient besoin de contact et d'amitié. Nous les avons beaucoup aimés. C'était un sentiment extraordinaire que j'ai du mal à exprimer. Tout a été super avec ces petits !

Yasemin Aral

(...) Notre but était de passer un peu de temps avec ces enfants et de nous amuser. Le contact a été établi en très peu de temps et cela a rendu notre promenade merveilleuse. Je crois que notre professeur ne pouvait pas imaginer que notre promenade serait si magnifique. D'après moi, cela a été une expérience très importante car nous avons appris à communiquer avec des personnes que nous n'avions jamais vues. Notre professeur a appris que nous avions un côté très sensible. Grâce à cette sortie, nous sommes devenus aussi plus amis qu'avant.

Ece Özgünes

(...) C'était une belle journée. Tous les enfants ont un caractère différent, comme nous : les uns sont timides mais heureux, les autres préoccupés mais vifs, d'autres, malheureux. Nous avons tous passé une journée magnifique. Ils avaient besoin de chaleur humaine et j'espère que nous avons réussi à leur en donner.

Begüm Arbak

Je dois dire que bien qu'on n'ait pas pu visiter le Palais de Topkapı, c'était une belle promenade à Sultanahmet. Et bien sûr, la partie la plus amusante c'était le déjeuner. L'enfant dont je me suis occupé était très intelligent et avait un bon bagage culturel grâce à son école. Mais bien que la promenade se soit bien passée et qu'on se soit bien amusé, je ne pense pas qu'on puisse aider ces enfants de cette manière-là. Ce type d'activité est une activité assez bourgeoise dont je suis dérangé. Si on veut vraiment les aider, on doit changer ce système qui provoque toujours des inégalités.

Özgür C. Altun

(...) Nous avons chanté, nous avons bavardé, nous avons appris beaucoup de choses à propos d'eux et de leur conditions de vie. Ils ont une vie très difficile. Si nous avons pu les aider un peu, cela nous énerverait. C'était une journée très amusante et aussi très différente des autres.

Bige Gürsoy

(...) Ce jour-là était très intéressant et aussi très touchant. Nous étions deux différents types de personnes, ces enfants et notre classe mais pendant toute la journée, nous nous sommes bien amusés. Ils étaient tous très contents d'être avec nous. Moi, j'aimerais bien les revoir, ces enfants. Depuis ce jour-là, je pense souvent à eux. C'était un jour inoubliable.

Miray Hazan

(...) Au début, j'étais content uniquement parce que nous allions passer une journée en dehors de l'école. Mais la promenade avec les enfants a été très amusante et alors j'ai été très heureux. D'abord, nous avons choisi

“nos enfants”. Moi et Gökçe, nous nous sommes promenés avec Özlem et Kübra. Elles étaient très sympas. Nous avons visité beaucoup d'endroits mais le mieux, c'était le Sultanahmet Köftecisi. J'aimerais bien recommencer une activité comme celle-ci.

Cem Eltutar

(...)Nous nous sommes fatigués mais nous nous sommes aussi beaucoup amusés. Ce sont des enfants pauvres mais très intelligents, très agréables et très drôles aussi. Nous n'avons pas pu visiter le Palais de Topkapı et pourtant, ils voulaient le voir. J'aimerais bien retourner au Palais de Topkapı avec eux.

Itr Ergüney

La Presse peut-elle être démocratique ?

L'information est un besoin, une nécessité très importante dans les démocraties mais malheureusement il y a plusieurs cas où elle est sous le contrôle de l'argent. Suivant ce contrôle puissant, elle peut devenir facilement un moyen de manipulation politique et morale.

La presse d'argent de nos jours signifie un domaine commercial : elle fait gagner de l'argent. Pour cette presse l'information est un produit de commerce, elle publie surtout l'information relativement valable pour un certain public et élimine l'information non rentable. En fait la presse qui crée un domaine de curiosité morale et sensationnelle, choisit et produit ce qui provoque des sensations comme par exemple les amours divins entre les artistes célèbres. C'est dommage que la grande quantité du peuple s'intéresse à ces sensations mais c'est une réalité surtout dans certaines catégories de société. De cette façon là ces groupes de presse gagnent beaucoup.

La notion de presse d'argent signifie non seulement « presse pour gagner de l'argent » mais une presse qui choisit ses informations par rapport au pouvoir de l'argent, c'est à dire le système capitaliste. Ici il ne s'agit non seulement de faire de l'argent par l'information, mais il s'agit aussi de contrôler les nouvelles suivant le pouvoir de l'argent.

Dans le système capitaliste, la presse est une des parties du capital et elle sert au capital, alors le capital devient le propriétaire de la presse. Dans ce système, la presse fait la manipulation des nouvelles et des informations et ajoute les commentaires suivant les intérêts du système qui domine tout le système économique, politique, moral et éducatif. Ainsi elle peut dégénérer la morale de la société

et la notion de presse d'argent gagne un sens péjoratif.

Naom Chomsky, un américain, célèbre penseur sur ces sujets, dit que les médias sont une machine de propagande au service d'une conception du monde faussement démocratique. Il dit « faussement démocratique » car dans les démocraties tout doit être clair et le peuple doit savoir la vérité, mais dans le monde médiatique les informations peuvent être manipulées et changées. En raison du pouvoir du capital, la presse capitaliste gagne la concurrence économique. La presse qui veut donner, apporter l'information impartiale au peuple, c'est-à-dire la presse tout à fait contraire à la presse d'argent, ne peut pas résister à ça car cette presse n'a pas de très grande force financière.

Alors dans les médias, apparaît le monopole. Par exemple, même dans notre pays un groupe de presse d'argent a dix journaux, plus de cinq chaînes de télévision et a peu près vingt pièces de magazines et de revues. Tous ces organes de presse vont transporter la nouvelle, l'information en direction des intérêts privés du capital. Ce système capitaliste est aussi valide dans les pays Européens et aux Etats-Unis.

Enfin, la correction de la presse d'argent n'est pas facile mais les universités, les syndicats, les organisations civiles des sociétés peuvent faire un effort pour diffuser des revues, des journaux, des communiqués etc... afin de transporter la vraie, l'impartiale, la pure information au peuple. Ils vont nous éclairer vraiment en nous transmettant l'information avec un ton neutre.

Dicle Koylan 10D

La Création Douleur

Nous savons que l'instinct de créer, d'exposer ses idées, ses sentiments au concours de l'art est dans la nature de l'homme; mais d'où provient cette impulsion de créer, de quoi l'inspiration artistique se nourrit-elle ?

« La poésie veut quelque chose d'énorme et de barbare » avait proposé Diderot. C'est exactement la même proposition qu'offre Grasset : un être complètement heureux ne peut pas créer. Ce sont les malheurs de l'homme qui le conduisent à créer, à s'exprimer. Les meilleures oeuvres d'art sont toujours nées lors des temps les plus difficiles. Le sang qui coule dans les rues, les guerres, les conflits, même les phénomènes naturels qui ont une qualité plus sauvage, plus libre comme la tempête, les montagnes, les rivières, tous ces éléments extraordinaires dérangent l'esprit de l'homme. Mais en même temps, ils éveillent « quelque chose d'énorme » dans sa nature : la présentation de ce qui le distingue de tout autre être, la manifestation des sentiments et des idées uniques qui explosent, qui coulent d'une âme encombrée et fatiguée des batailles internes et externes. Son malheur devient son outil sublime pour créer ; car rien n'est plus rempli d'inspiration artistique qu'une âme troublée. Or, l'homme heureux ne ressent pas ces étranges impulsions dans son esprit, il n'y a rien d'excitant qui le conduirait à créer et, même s'il créait, son oeuvre serait dispensée de la profondeur qu'on trouve chez l'artiste troublé des malheurs du monde. La « catharsis » est la condition parfaite pour l'artiste car elle devient une source pour son imagination, elle le nourrit des sentiments qu'il n'a jamais connus. Alors, même le talent, n'y est pour rien, il disparaît dans « la banalité du bonheur » ; or, il se manifeste très fort quand l'esprit souffre. On peut même dire que la souffrance de l'artiste est à l'origine de la naissance de son art. Avec elle, il sonde dans les profondeurs de son âme et y découvre ses côtés uniques et merveilleux, d'où sa créativité suprême se manifeste.

D'autre part, l'âme qui est encombrée des douleurs chercherait sûrement des solutions à son état. D'où le rôle éthique de l'art : il sert à remédier au mal. C'est lors de la Guerre d'Indépendance que nos écrivains sont montés au sommet de leur art ; car il existait un mal et ils écrivaient « à cause » de

ce mal, « afin de » guérir ce mal. La guerre était comme l'adrénaline, elle les poussait à écrire, à peindre, à créer, à s'exprimer ; non seulement c'était nécessaire pour la guérison du mal mais aussi la cause des troubles qu'elle avait créés dans leurs âmes. Leur talent était amplifié, nourri d'une source de douleur éternelle. Quant à l'homme heureux, son état d'âme est stable, il ne connaît pas les expériences singulières d'une âme souffrante, par conséquent, il ne crée pas.

Voilà un autre côté de l'homme heureux : le côté qui ne crée pas... Mais la raison en est évidente : l'être heureux tend à être un peu paresseux, disons-nous. Cette paresse, ce confort, ce « luxe du bonheur » éclipse sa créativité. Cette « chose énorme » qui peut donner naissance à l'oeuvre lui manque dans sa vie. Pourquoi créer quand on a déjà tout le nécessaire qui fournit la satisfaction ? Le malheur érige en nous une qualité plus spirituelle et complexe, alors que le bonheur bâtit une illusion, une apparence matérielle. L'un sert à exposer, à partager les sentiments ; l'autre rend l'homme privé d'eux.

En plus, l'homme satisfait et heureux est souvent indépendant des autres. C'est-à-dire il peut très bien survivre dans son coin isolé, loin des siens et parfaitement emprisonné dans sa cage d'or. Or, l'homme malheureux cherche des compagnons, des amis pour partager sa douleur et la leur, et quand il expose ses sentiments grâce à l'art, il communique pleinement avec les autres gens. Quand l'artiste communique avec une seule personne il communique, en effet, avec toute l'humanité. Donc l'art qui est un moyen de communication qui n'est pas nécessaire à l'homme heureux puisqu'il n'a besoin de rien, de personne, et enfin il ne sent pas le besoin de créer.

En définitive, faut-il ne pas être heureux pour créer? Grasset ne nous laisse pas savoir ceci ; mais il est certain que la nature intellectuelle et spirituelle de l'homme s'éveille à la lumière des événements extraordinaires alors que chez l'homme heureux l'inspiration demeure silencieuse.

L'homme puissant contre la drogue

Nous vivons dans un monde où il n'y a pas de grandes guerres mais des milliers de gens, surtout jeunes, meurent à cause d'une guerre qu'ils ont perdue : celle contre la drogue. Il n'y a pas la drogue mais des drogues extrêmement diverses. On pense toujours aux drogues qui sont propagées par les trafiquants. Il ne faut pas oublier qu'il existe de très nombreuses autres espèces : à côté du tabac et de l'alcool, les colles, les solvants volatils et des essences sont des produits d'usage courant.

Les effets et les risques varient considérablement selon le produit employé, selon les doses utilisées, selon les modes d'administration et l'ancienneté de l'intoxication. On doit savoir d'abord les effets recherchés par l'utilisateur pour pouvoir lutter contre les dangers qui ne menacent pas seulement l'individu mais aussi l'avenir du pays. Et il ne faut jamais oublier d'observer quelle place prend le produit dans l'existence d'un utilisateur.

Certaines substances qui favorisent la dépendance entraînent des anomalies physiques et psychiques, celles-ci peuvent tuer aussi. D'autres n'entraînent pas ces mêmes conséquences mais habituent petit à petit à l'usage des produits plus forts, c'est ainsi que les trafiquants de drogues manipulent d'abord. Avec des drogues "douces", dans les cercles continuellement fréquentés par les jeunes on fait circuler ces produits et les jeunes qui ne connaissent pas encore les mauvais effets peuvent tomber facilement dans les pièges. Pour commencer ces drogues douces n'ont pas des effets graves mais elles peuvent favoriser l'habitude en provoquant des effets sur l'esprit et la morale. En effet il y a des cas où l'on devient toxicomane sans en être conscient et sans s'en rendre compte en consommant "une fois" de la drogue. La plupart des jeunes pensent que les drogues interdites par la loi sont les plus dangereuses et ils utilisent sans souci des drogues "douces" qui, longtemps après, leur imposent l'utilisation des drogues fortes. En effet la meilleure loi pour éviter ce genre d'utilisation nuisible, et pour lutter contre tous les maux de la drogue, c'est de profiter de nos facultés qui nous apprennent à prendre conscience et à être intelligents pour prendre des mesures afin de nous en protéger et d'avertir nos amis.

Les raisons profondes de l'usage varient selon les

individus : souvent les grands toxicomanes sont le signe d'un désir désespéré de mieux vivre plutôt que de mourir ; au départ, ce désir est une recherche de plaisir, mais elle devient une répétition régulière sans pouvoir produire la satisfaction idéale espérée. Elle ne produit qu'un rêve qu'il faut continuellement prolonger. La recherche d'une identité sociale, volonté de dépasser les difficultés de la vie et des faillites profondes, le désir d'oublier les souffrances psychiques et morales motivent les gens quelles que soient les classes sociales.

Il est possible d'expliquer surtout aux jeunes que les drogues ne sont pas les seuls moyens pour pouvoir trouver une solution aux difficultés dont il est question, on peut affirmer sa nature humaine grâce aux solutions découvertes par l'aide de la conscience et par l'effort fait contre les drogues.

Esra Olcay 11TM C

LA DESTRUCTION

**Sans cesse à mes côtés s'agite le Démon;
Il nage autour de moi comme un air
impalpable;
Je l'avale et le sens qui brûle mon poumon
Et l'emplir d'un désir éternel et coupable .**

**Parfois il prend , sachant mon grand amour de
l'Art ,
La forme de la plus séduisante des femmes ,
Et , sous de spécieux prétextes de cafard ,
Accoutume mes lèvres à des philtres infâmes .**

**Il me conduit ainsi , loin du regard de Dieu,
Haletant et brisé de fatigue, au milieu
Des plaines de l'Ennui, profondes et désertes,**

**Et jette dans mes yeux pleins de confusion
Des vêtements souillés, des blessures ouvertes,
Et l'appareil sanglant de la Destruction !**

Charles Baudelaire

LE DOPAGE, UN CHOIX FATAL.

De nos jours le dopage est devenu l'un des problèmes très actuels auquel on n'a pas encore pu trouver une solution. Il pose une question grave car il a un rapport très étroit avec l'honnêteté et la bonne morale.

Aujourd'hui les sportifs trouvent plus facile de se doper que de gagner leurs vies en la méritant. Ils se dopent pour avoir des médailles d'or, de bonnes réputations sans se rendre compte des conséquences de ce crime moral qui, en se multipliant, crée un monde vaste de mensonges.

Tout d'abord il faut connaître l'origine du dopage. Le mot est né de la langue flamande. Les soldats "Zulu" ont inventé des boissons alcoolisées qui se produisaient par les écailles des raisins pour augmenter leurs performances. Aussi dans la civilisation grecque, les athlètes utilisaient des potions pour être beaucoup plus forts. Actuellement le dopage avec ses produits complexes, est devenu une méthode, une substance qui peuvent vraiment causer des dégâts graves sur la santé des gens qui les utilisent. En effet, le dopage est interdit par le "code olympique anti-dopage" mais malheureusement l'ambition d'être le plus fort et célèbre impose sa loi.

En fait le dopage est l'utilisation des méthodes illégales pour augmenter la performance. D'un côté on a les soldats "Zulu" et de l'autre on a Heidi

Krieger qui est une victime de dopage: elle s'est transformée en homme à cause de l'utilisation des stéroïdes anabolisants en pilules ou en injections qui favorisent l'apparition des traits masculins. A dix huit ans elle pesait cents kilos, elle possédait une barbe ! Petit à petit, elle est devenue un homme, elle a changé son nom, elle s'appelle maintenant Andreas Krieger et "il" s'est marié avec une femme.

On connaît aussi le scandale de "Tour de France" qui nous a montré la nécessité d'avoir un organisme international indépendant qui a poussé les états à travailler globalement contre ce problème, qui cause aussi plusieurs maladies psychologiques, en créant l'Agence Mondiale Anti Dopage le 10 novembre 1999.

Il n'est pas difficile d'imaginer que jouer à la roulette russe avec la santé pour emporter une victoire dans le domaine social est un très mauvais choix qui peut provoquer beaucoup de malheur dans le reste de la vie qui n'est pas court. J'espère que grâce aux mesures qu'on prend on va créer une génération plus dynamique, informée et honnête refusant tous ces moyens malhonnêtes envers le corps, envers les autres et envers les principes du vrai sport.

Gülşah Araman 10 C

LE BONHEUR

Le bonheur n'a pas une forme, je ne connais pas sa couleur mais parfois rarement, je peux le sentir dans mon âme. Mais qu'est-ce que le bonheur?

Le bonheur est un sentiment dont tout le monde a besoin pour vivre mais il y a une vérité: il est nécessaire que les hommes ne puissent pas être toujours heureux pendant leur vie. D'ailleurs, quand les gens se plaignent du malheur tout à coup le bonheur naît.

Le bonheur est parfois une personne qui me laisse entendre que je suis importante dans la vie. Parfois c'est un objet que je veux apporter tout le temps près de moi ou c'est un café où je discute longtemps avec mes amis.

Le bonheur est un petit ami près duquel je me sens comme moi ou avec lequel je veux vieillir et je veux mourir.

Le bonheur est parfois un problème que je peux résoudre sans demander l'aide à quelqu'un et parfois c'est résoudre un problème à l'aide d'une personne.

Au fond je veux dire que la vie est pleine d'occasions de bonheur. Le bonheur est caché derrière les toutes petites choses. Mais en général nous ne pouvons pas le distinguer parce que pour pouvoir voir le bonheur on doit savoir regarder le monde avec des yeux malheureux mais aussi en même temps pleins d'espoir. Il y a une chose très importante c'est qu'on ne peut pas être heureux, on ne peut pas savoir le bonheur sans connaître le malheur sous ses aspects différents qui frappent chaque jour beaucoup de gens dans les coins différents du monde.

Eylül Sarılioğlu 9-C

« LIRE » LE VOYAGE

C'était une question que je me posais depuis mon enfance. Je n'arrivais pas à comprendre pourquoi on essayait de comparer les livres et les voyages. La question qui nous était demandée était la suivante : « c'est le voyageur ou le lecteur qui devient plus informé et intellectuel ? », une question qui me paraissait incompréhensible. Je croyais que la lecture était un tel grand éventail qu'on ne pourrait même pas la comparer avec le sens du mot voyage.

Pendant des années, cette idée m'a suivi en se faisant défendre contre tous les arguments qui soutenaient que le voyage était une activité beaucoup plus intellectuelle.

Mais, jusqu'à un point... un moment où j'ai vu s'ouvrir devant moi les portes des deux grands voyages.

Le premier, a commencé avec un « oui » très sûr au mois d'avril, mes quatre autres amis et Madame Kesim, nous avons volontairement accepté de participer à un projet international dont le but était de fonder la conscience de l'environnement et de « construire concrètement » des jardins et des salles de sport. C'était au Maroc que le projet serait réalisé, dans un pays avec lequel on ne trouvait pas de grands points généraux en commun. C'est pourquoi ce projet était aussi inquiétant et mystérieux en même temps qu'il était émouvant et intéressant.

Nos dix jours dans un village marocain au bord de la mer méditerranéenne étaient pleins de tels événements, et de tels souvenirs que je me suis rendu compte d'une vérité : le voyage, c'était un mot extrêmement précieux qui ne devrait être vu que dans le sens touristique dans le triangle : soleil, sable et mer.

Bien que je n'aie pas pu cesser de penser que « la lecture des voyages » était donc une meilleure réponse à notre question, là, je voyais et pouvais comprendre que le voyage était un grand initiateur.

Ce projet, basé sur la solidarité internationale et multiculturelle, m'avait été un grand catalyseur pour connaître « le différent » et

mon « autre » part jusque là inconnu.

Le deuxième voyage de l'année, c'était à l'occasion d'un prix que moi et mes deux autres amis, Asaf Güler et Can Özçer, avions reçu à la fin du septième concours scientifique de Saint-Joseph.

C'était un voyage réalisé à la fin de juin 2005 dans la capitale de la France, qui possède déjà plusieurs titres, à Paris. Un peu inattendu, c'était une surprise merveilleuse pour nous. Nous avons six jours à Paris avec nos amis et notre

professeur Monsieur Tagan.

Cinq jours complets à vivre le « vrai » Paris, la vie parisienne composée de petits voyages au cours des moments dans les couloirs étroits du métro parisien, à Montmartre, au musée du Louvre, sur les bords de la Seine, aux Champs-Élysées, nous avons essayé de voir chaque coin célèbre de ce monde légendaire. Toujours bercés par les mélodies des musiciens de métro et par des pensées qui nous traçaient notre chemin pendant que nous marchions dans les grands boulevards parisiens.

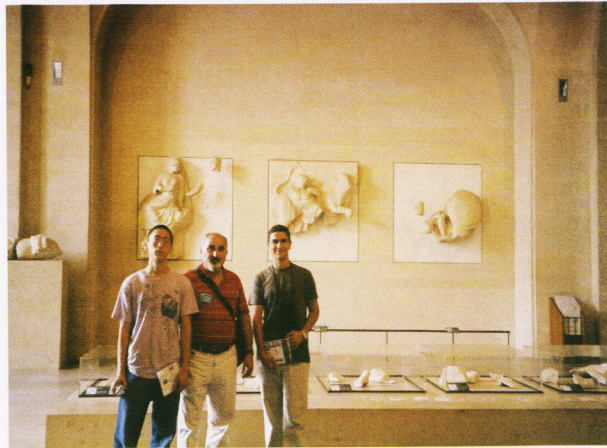
A la fin de ces cinq jours, nous étions à nouveau à Istanbul, dans notre ville cosmopolite qui possédait des caractéristiques spéciales à elle-même. Sans doute, là, c'était le temps de réfléchir sur les richesses diverses que j'ai respirées dans ces derniers mois.

Retourné des deux grands voyages, dans la ville, dans mon quartier, j'ai repensé sur la question.

Maintenant, c'était évident que je me trompais. Les deux grandes cultures, l'une qui était une mosaïque propre des couleurs arabes et françaises et l'autre, une culture qui s'élevait sur les valeurs qu'elle avait offertes au monde moderne, m'avaient donné plusieurs choses à construire en « moi-même ».

Enfin, j'avais compris que le voyage apprenait à l'Homme une vaste diversité de savoirs autant que la lecture. En effet, peut-être, la réponse à la fameuse question c'était le voyage.

Ali Türek 10 C

Le Véritable Progrès

A l'aube du 21e siècle, le monde est plus vaste du point de vue culture et différence ; mais il est de moins en moins petit, considérant le taux de tolérance et de respect envers les différents modes de vie. La rencontre avec l'autre a été toujours considérée comme une menace pour la société. Est-il possible de détruire ce préjugé et embrasser tous les hommes tels qu'ils sont afin de pouvoir enfin créer le siècle d'or de l'humanité ?

Depuis la naissance de la notion de démocratie dans l'Antiquité jusqu'à la publication des droits de l'homme après la Révolution Française, l'humanité poursuivait l'idéal de liberté et d'égalité. Afin de réaliser cet idéal, le premier pas qu'il faut faire est d'accepter l'autre et embrasser la différence existant dans chaque culture, chez chaque individu, puis, en créer une nouvelle définition d'humanité où chacun parle avec sa propre voix et possède ses propres droits. Cela peut nous paraître assez utopique ; mais nous devons reconnaître les avantages d'une union si complète : en premier lieu, la rencontre avec d'autres cultures nous donne la chance de connaître plusieurs opinions, plusieurs points de vue et donc plusieurs solutions quand il est question d'un problème dont la solution nous échappe. D'autre part, la solution des problèmes dans chaque domaine fait naître le progrès. Ce dernier peut être un progrès scientifique, économique ou technologique ; ce qui importe, c'est que n'importe quel progrès serait pour le bien de la société. Donc, en connaissant et acceptant l'autre, nous nous connaissons mieux ce qui est aussi un genre de progrès .

En deuxième lieu, l'effacement du racisme et la naissance d'une globalisation complète servent à l'humanité à se battre contre tout ce qui est inhumain. Nous perdons notre temps en nous battant entre nous, en discriminant et divisant tout ce qui n'est pas conforme à notre conception de vie ; mais nous oublions que, autant que l'humanité entière , l'individu est face à des dangers qu'il faut prendre au sérieux ; par exemple, la nature. Dès qu'il y a une catastrophe, un tremblement de terre, une explosion les hommes se réunissent et s'entraident. Tous les désaccords sont oubliés et il ne reste que l'angoisse qu'on éprouve au nom de nos frères dont les vies sont en danger. Il existe un proverbe américain qui nous dit : « Réunis, nous persistons ; divisés, nous sommes perdus. » Donc, en connaissant l'autre, nous gagnons en vérité des alliés et des amis.

Par contre, nous ne pouvons pas nier qu'une globalisation telle que nous vivons aujourd'hui peut apporter ses propres défauts puisqu'il est toujours difficile d'accepter l'autre.

Au Canada, par exemple, nous rencontrons une énorme diversité de cultures, de races et de coutumes. Même si les gens sont tous réunis sous le drapeau canadien, c'est parce que le pays a une « identité » formée de différences, de caractéristiques spéciales qui ne sont pas un obstacle pour une parfaite union . Ils ne jouent pas un grand rôle dans la politique mondiale, les citoyens sont divisés en groupes, ils habitent dans les quartiers « français », « anglais », « chinois » mais ils composent une harmonie générale dans laquelle les différentes cultures peuvent faire vivre leur identité .

Il existe un autre problème concernant la confrontation avec l'autre. C'est la perte de confiance et d'amour envers sa patrie. Par exemple, une grande partie de la population américaine qui est vraiment au courant de ce que leur gouvernement est en train de faire aux irakiens, -peut-être pas un génocide mais sûrement un massacre pour avoir du pétrole - a perdu son respect envers le gouvernement de Bush ; mais la partie isolée des Etats-Unis, autrement dit, la partie qui n'a pas essayé de comprendre l'autre, soutient toujours ce gouvernement. En donnant la chance de connaître les autres à vos citoyens, vous risquez de perdre votre pouvoir sur eux.

Enfin, la rencontre avec l'autre est délicate. Il peut en résulter des conséquences positives ou négatives ; mais il ne faut jamais oublier que cette chance de connaître les autres cultures est relative à votre effort et à votre volonté . Vous pouvez en profiter ou en souffrir, cela dépend de vous.

İşıl Demir 11 F C

Il ne peut y avoir de progrès véritable qu'intérieur . Le progrès matériel est un néant .

Julien Green

L'homme moderne est l'esclave de la modernité : il n'est point de progrès qui ne tourne à sa plus complète servitude.

Paul Valéry

Diversités Culturelles. Source d'Enrichissement.

La culture est l'ensemble de tout ce que l'homme crée grâce à son art de réflexion, et ses capacités de créativité. Elle est une notion relative qui change d'une société à une autre. Cette diversité nous rappelle la question suivante : est-ce que la confrontation des différentes cultures est une chance pour l'avenir des sociétés ou bien tout le monde qui choisit de vivre suivant sa culture sans tenir compte de l'existence des autres cultures peut avoir raison dans sa préférence ?

A un premier regard, on peut dire que la rencontre des différentes cultures peut causer des désaccords entre les sociétés. On peut penser aux moeurs qui pourront être influencées sur le plan moral, économique, social, religieux ou psychologique. Par exemple les catholiques semblent ignorer les protestants depuis beaucoup de temps. Ou bien pendant la Deuxième Guerre Mondiale les Nazis ont fait de grands massacres contre les Juifs alors que l'Allemagne était un pays développé, la différence des cultures n'a pas été respectée.

Par la suite la confrontation des diversités culturelles est devenue de plus en plus fréquente ; pensons à un pays qui vient de fonder récemment sa culture qui n'a pas encore des racines solides, il peut y avoir facilement des influences par les autres, ce qui provoque la disparition de sa propre culture et le règne d'une autre s'établit avec ses empreintes difficiles à effacer plus tard. Et c'est le cas le plus tragique qu'aucun pays ne voudrait jamais vivre car une société sans sa propre culture n'est d'ailleurs pas une vraie société.

Mais il ne faut pas ignorer que la rencontre culturelle apportera de grands avantages aux peuples qui, presque jusqu'à un passé récent, ont ignoré l'existence des autres cultures. Il est souvent difficile d'essayer de voir les choses d'un autre point de vue auquel on n'est pas habitué et puisqu'on n'est pas habitué, on le qualifie de "mal", de "sauvage", de "barbare" comme les Grecs et les Romains qui, dans l'Antiquité, employaient ces attributs pour ceux qui n'étaient pas de leur culture, qui ne parlaient point leur langue. Ce n'est pas une question d'éducation ou d'ignorance mais c'est à cause de l'intolérance créée par le fait d'être ancré dans ses habitudes. On pense que c'est toujours nous qui possédons le meilleur dans tous les domaines et qu'à part nous tout est pire. Mais le problème est qu'on n'essaie pas de réfléchir, de chercher les autres cultures, on ne fait pas des échanges culturels pour les comprendre ; la raison est simple : on a des préjugés qui nous

limitent.

Aussi quand on commence à voir la diversité des cultures, on peut remarquer par exemple le "meilleur" dans une autre société et sans en être l'esclave c'est à dire sans l'imiter totalement on peut le prendre comme exemple et on peut créer un modèle de développement. Par exemple après la Première Guerre Mondiale, Atatürk a fait de très efficaces nouveautés que beaucoup de pays les devraient prendre comme exemple, c'étaient des projets tout à fait positifs pour fonder un régime démocratique.

En conclusion, la rencontre des différentes cultures est vraiment une chance, les sociétés en ont besoin pour ne pas rester limitées dans leur coin, loin des autres. Connaître les diversités dans le monde leur donne de nouvelles idées et élargit leur point de vue et leurs horizons intellectuels.

Başak Özdemir 11 FB

J'EN AI TANT VU

**C'était quelque part sur la terre.
Je ne pourrais plus vous dire où .
J'en ai tant vu , tant vu partout
Des vieilles rues , des vieilles pierres .**

**Il y avait aussi des places
Avec des fleurs et des oiseaux
Qui semblaient perdues dans l'espace
Avec leur soleil aux carreaux.**

**Des églises sonnaient des heures
Etonnées de tant de bonheur
Que le couchant sur les demeures
Rougissaient en forme de coeur.**

**Et, s'il y avait des rivières ,
Elles ne faisaient qu'apparaître
A un tournant pour disparaître
Comme avalées par la lumière .**

**Les statues quittaient sans souci
Leur socle .Parfois , il arrive
Que j'en trouve à la dérive
Voguant dans d'étranges pays
N'existant plus qu'en mon esprit**

Maurice Carême

DUO-DUALITE

le portrait et l'autoportrait en photographie et en écriture.

On photographie ce qu'on a regardé, donc on se photographie soi-même.

Denis Roche

Mes photos sont autant de petits cailloux noirs et blancs que j'aurais semés pour retrouver le chemin qui me ramènerait à l'adolescence.

Jeanloup Sieff

Projet pédagogique basé sur l'image, le texte et la communication Duo Dualité est né de la rencontre de deux artistes français de l'image : Pascale Lord et David Théliet et de la coordinatrice de français de Saint-Joseph, Stéphanie Parent. Pendant deux semaines les élèves de deux classes de lycée : une de Notre Dame de Sion, accompagnée par leur enseignant de français Stéphane Monet, et une de Saint-Joseph ont décliné les thèmes du portrait et de l'autoportrait, de l'altérité et du rapport à soi, de l'influence de la dualité Asie-Europe d'Istanbul sur leur identité.

Voici ce qu'en dit Stéphanie Parent : « L'atelier portait sur le thème "duo, dualité" en utilisant le portrait et l'autoportrait comme base du travail d'échange entre deux élèves.

Chaque élève devait faire son autoportrait et le portrait de l'autre. Un travail personnel et à deux était mené en amont soulignant la problématique du regardé et du regardant. L'interprétation que l'on a de soi et de l'autre et l'image que l'on donne de soi aux autres.

Par ailleurs, chaque "duo" devait travailler sur la dualité Asie-Europe, en exprimant à travers deux images le caractère double de leur ville, Istanbul. Il s'agissait de faire ressortir la façon dont les élèves voyaient cette dualité, et quelle influence elle pouvait avoir sur leur identité.

Cette problématique s'inscrivait aussi dans un projet plus vaste lié à l'environnement et à la solidarité. En effet, chaque groupe d'élèves (duo) était amené à réfléchir sur ses valeurs individuelles et collectives et sur des thèmes qui sont au coeur de leur préoccupation d'adolescents. La lecture des images - portrait/autoportrait- et -dualité Asie/Europe- a conduit à un positionnement de chacun sur son environnement et à un regard de soi sur l'autre amenant une meilleure compréhension, une ouverture et par conséquent une réflexion sur la notion de solidarité. Ces thèmes d'environnement et de solidarité étaient au coeur du travail afin d'amener les élèves à prendre en compte les notions d'interprétation du moi et de l'autre, de la communauté et de l'espace dans lequel ils évoluent.

La rédaction et l'enregistrement de textes écrits par chaque duo permettent un véritable travail d'écriture et de réflexion sur le genre autobiographique et donnent à l'installation une dimension intime et chaleureuse.

Ce travail peut aussi être mené en parallèle à un travail de recherche de textes littéraires -supervisé par le professeur de français- pouvant illustrer les images tout en valorisant le travail de cohésion et de communication apporté par l'un et par l'autre. ».

Ce projet soutenu par l'Institut Français d'Istanbul, TV5, le lycée Notre Dame de Sion et le lycée Saint-Joseph a donné lieu à plusieurs expositions sur Istanbul et sera exposé à l'Institut français du 8 au 30 décembre 2005.

La partie technique du projet, diaporama et bande son doit sa qualité et sa maniabilité à la participation de Thomas Leiritz, informaticien au lycée Saint-Joseph.

Stéphanie Parent

OR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR... SPOR...

SJ SPORT-FEST

3-5 Haziran 2005

Okulumuz bu sene ilk kez, 8 Fransızca eğitim yapan okulun katılımıyla gerçekleşen spor festivaline ev sahipliği yaptı. 3 gün boyunca okulumuzun spor alanlarında gerçekleşen karşılaşmalar basketbol, futbol, masa tenisi ve voleybol branşlarında yapıldı. Galatasaray, Notre Dame de Sion, Saint Benoit, Saint Michel, Saint Pulcherie, İzmir Saint Joseph ve Piere Loti 'nin katıldığı turnuvada okul takımlarımız oldukça başarılı sonuçlar aldı.

Basketbol Erkek, Futbol ve Masa Tenisi takımlarımız birinci, Basketbol kız takımımız ise ikinci olarak oldukça başarılı bir turnuva geçirdik. Sportif başarılarımız haricinde asıl başarımız bu turnuvanın tam bir ekip çalışması olmasıydı. Organizasyonun asıl sahipleri olan öğrencilerimiz ve bu 3 gün boyunca büyük bir özveriyle çalışan tüm okul çalışanları, güvenlik personelleri ve Eurest'e çok teşekkür ederiz.

SJ Streetball turnuvası

Kadıköy İlçe Turnuvasında Basketbol Erkek ve Voleybol Kız Takımlarımız 3. olmuştur. İzmir SJ turnuvasında Basketbol takımımız ve Masa Tenisi takımımız 2. olmuşlardır.

18 Mart Çanakkale Zaferi

Yüce Atatürk'ün, Çanakkale'de yaşamını yitiren yabancı askerler için söylediği, "Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen Analar! Gözyaşlarınızı dindiriniz. Evlatlarınız bizim bağrımızdadır. Huzur içindedirler ve huzur içinde rahat rahat uyuyacaklardır. Onlar, bu topraklarda canlarını verdikten sonra artık bizim evlatlarımız olmuşlardır." sözleri, binlerce şehit veren Ulusumuzun gönül ve ruh yüceliğini, barışa, dostluk ve kardeşliğe verdiği önemi en içten duygularla anlatmaktadır.

Scrabble Turnuvası 23.03.2005

1.Can Özçer

2.Yamaç Kurtuluş

3.Mina Öztürk

Okulumuzun En Başarılı Üç Öğrencisi

Okul Birincisi
Aydın PATİR 4.87

Okul İkincisi
Ali Seyhan UĞURLU 4.85

Okul Üçüncüsü
Isıl DEMİR 4.81

Teşekkür Belgesi

Sayın *Monsieur Laurent Pichat*

Atatürk ilke ve değerleri ile bakanlığımızın korunması, yaygınlaştırılması ve yükseltilmesi amacıyla olan derneğimizin, çağdaş eğitim yoluyla çağdaş insan ve çağdaş topluma ulaşmak için yaptığı çalışmalarına verdığımız desteğe teşekkür eder, devamlı çalışmalarınıza örnek olmasını dileriz.

21.12.2004

YEREL YASAMA DENETLEMEDE BİREK

21.12.2004 Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği ve 30 Ağustos İlköğretim Okulu

OKULUMUZU ZİYARET EDENLER - OKULUMUZU ZİYARET EDENLER

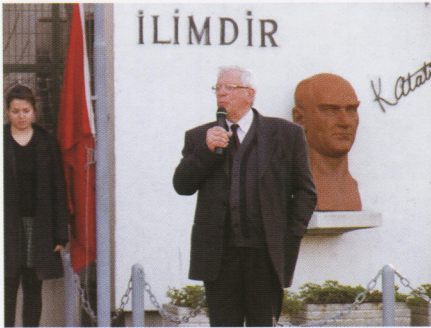
14.02.2004
Marc Vincent

22.03.2004
Haluk Cecan

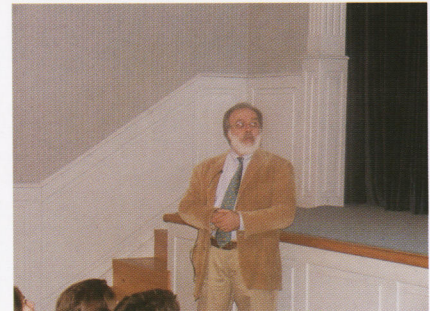
24.03.2004
Refik Durbaş

25.02.2005 Frerler Okulumuzda

Fransız Büyükelçisi

Yazar - Şair

Franco Fête 18 Haziran 2005

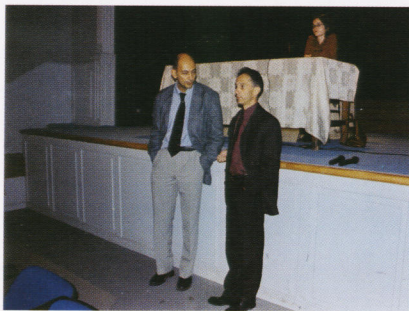

Petit Pain 12 Haziran 2005

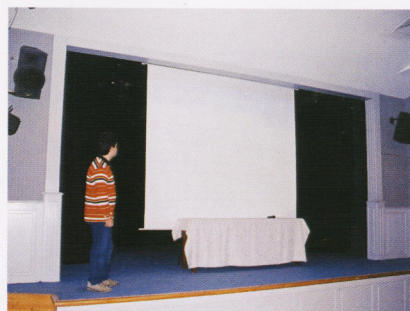

Rehberlik

Fransız
Konsolosluğu
Eğitim Ateşesi'nin
Fransa'daki
üniversiteleri
tanıtımı

Boğaziçi
Üniversitesi
tanıtımı

Rotary
Derneğinden
Meslek
Tanıtım

Sait Gürsoy
Alan seçimi

